Περιμένουμε κάποιον άλλον;

ARTWORKS
2019

Ιδρυτικός Δωρητής / Founding Donor

ΙΣΝ / SNF

ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ
STAVROS NIARCHOS FOUNDATION

επίκεντρο ο άνθρωπος | empowering humanity

Έκδοση: ARTWORKS
Ιδρυτικός Δωρητής: Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ)

Επιμέλεια έκδοσης: Εύα Βασλαματζή, Δανάη Γιαννόγλου, Χριστίνα Πετκοπούλου, Μάρη Σπανουδάκη
Κείμενα: Νάντια Αργυροπούλου, Εύα Βασλαματζή, Δανάη Γιαννόγλου, Αναστάσιος Κουκουτάς, Χριστόφορος Μαρίνος, Jacob Moe, Χριστίνα Πετκοπούλου, Μάρη Σπανουδάκη, Εβίτα Τσοκάντα, Κατερίνα Φώτη
Οπτική ταυτότητα – Σχεδιασμός έκδοσης: Ogust
Μεταφράσεις κειμένων: Νατάσα Σίδερη
Γλωσσική επιμέλεια κειμένων: Χριστίνα Πετκοπούλου
Εκτύπωση: ΠΛΕΤΣΑΣ Κ., ΚΑΡΔΑΡΗ Ζ. Ο.Ε.

Οι επιμελήτριες της έκδοσης θα ήθελαν να ευχαριστήσουν την ομάδα της ARTWORKS, το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ), τους συντελεστές της παρούσας έκδοσης και τους Fellows 2019 για την πολύτιμη συνεργασία τους.

Ομάδα ARTWORKS:
Μαρίλη Κωνσταντινοπούλου (Συνιδρύτρια, Διευθύντρια Προγράμματος)
Δήμητρα Νικολού (Συνιδρύτρια, Διευθύντρια Προγράμματος)
Πάνος Γιαννικόπουλος (Συντονισμός Προγράμματος)
Ξαβιέρα Κουβαρά (Συντονισμός Επικοινωνίας)

Publication: ARTWORKS
Founding Donor: Stavros Niarchos Foundation (SNF)

Editors: Danai Giannoglou, Christina Petkopoulou, Mare Spanoudaki, Eva Vaslamatzi
Texts: Nadja Argyropoulou, Katerina Foti, Danai Giannoglou, Anastasio Koukoutas, Christoforos Marinos, Jacob Moe, Christina Petkopoulou, Mare Spanoudaki, Evita Tsokanta, Eva Vaslamatzi
Visual Identity - Graphic Design: Ogust
Translations: Natassa Sideri
Copy Editing: Christina Petkopoulou
Printing: PLETSAS K., KARDARI Z. OE

The editors of this publication would like to thank the ARTWORKS team,the Stavros Niarchos Foundation (SNF), the contributors of the publication and all the Fellows 2019 for their valuable collaboration.

ARTWORKS Team:
Marily Konstantinopoulou (CoFounder/Program Director)
Dimitra Nikolou (CoFounder/Program Director)
Panos Giannikopoulos (Program Coordinator)
Xaviera Kouvara (Communications Officer)

Το αρχικό περιεχόμενο των βιογραφικών σημειωμάτων δόθηκε από τους συμμετέχοντες στην επιμελητική ομάδα της έκδοσης και αντιστοιχεί στη χρονική στιγμή υλοποίησης του 2ου κύκλου του Προγράμματος.

The initial content of the participants' bios was provided by them to the editorial team and corresponds to the time framework of the 2nd cycle.

Η παρούσα έκδοση τυπώθηκε στην Αθήνα το 2023.
This publication was printed in Athens in 2023.

Συνεργαζόμενα Προγράμματα Φιλοξενίας / Residency Partners

iscp international studio & curatorial program
DELFINA FOUNDATION
SAHA SUPPORTING CONTEMPORARY ART FROM TURKEY

Συνεργαζόμενοι Φορείς / Affiliate Organizations

& The New Centre For Research&Practice
SNF HPI THE STAVROS NIARCHOS FOUNDATION PUBLIC HUMANITIES INITIATIVE

Χορηγός Αερομεταφορών / Air Carrier Sponsor

AEGEAN
A STAR ALLIANCE MEMBER

Περιεχόμενα

Χαιρετισμοί 6 – 13
Όταν όλα τ'άλλα απουσιάζουν 16 – 24
Εύα Βασλαματζή, Δανάη Γιαννόγλου, Χριστίνα Πετκοπούλου, Μάρη Σπανουδάκη
Όταν αναδύεται ο Vampy 28 – 35
Νάντια Αργυροπούλου
Εικαστικές Τέχνες-Fellows 36 – 137
Εικόνες που μας μένουν 141 – 145
Jacob Moe
Κινούμενη Εικόνα-Fellows 146 – 185
Η πανδημία και η λύση του ψηφιακού μέσου: 188 – 192
προοπτικές και ερωτήματα σε σχέση με τη χορευτική τέχνη
Αναστάσιος Κουκουτάς
Χορός-Fellows 194 – 215
Το τέλος της επιθυμίας 218 – 223
Εβίτα Τσοκάντα
Επιμέλεια Εικαστικών Εκθέσεων-Fellows 224 – 233
Η περίοδος της πανδημίας ως χρονικό πεδίο 234 – 238
συλλογικής παρέμβασης
Κατερίνα Φώτη
Unhappy Monuments 240 – 243
σε επιμέλεια του Χριστόφορου Μαρίνου
Συνεργασίες της ARTWORKS με προγράμματα 244 – 247
φιλοξενίας καλλιτεχνών
Δράσεις 248 – 269

Contents

Foreword 6 – 13
In the absence of everything else 16 – 24
Danai Giannoglou, Christina Petkopoulou
Mare Spanoudaki, Eva Vaslamatzi
When Vampy emerges 28 – 35
Nadja Argyropoulou
Visual Arts-Fellows 36 – 137
Lingering Images 141 – 145
Jacob Moe
Moving Image-Fellows 146 – 185
The pandemic and the digital media solution: 188 – 192
perspectives and queries relating to the art of dance
Anastasio Koukoutas
Dance-Fellows 194 – 215
The End of Desire 218 – 223
Evita Tsokanta
Curating-Fellows 224 – 233
The time of the pandemic as a temporal 234 – 238
field for collective action
Katerina Foti
Unhappy Monuments 240 – 243
curated by Christoforos Marinos
ARTWORKS' partnerships with residency programs 244 – 247
Encounters 248 – 269

Χαιρετισμός ΙΣΝ

Παύση. Απόσταση. Ανασύνταξη. Εάν έπρεπε να επιλέξουμε έναν τίτλο για αυτήν τη χρονιά, θα ήταν ένας από αυτούς ή όλοι αυτοί μαζί. Ο 2ος κύκλος του Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) της ARTWORKS συνέπεσε χρονικά με την 1η χρονιά της πανδημίας. Πάνω που το πρόγραμμα είχε αποκτήσει σταθερό βηματισμό δημιουργήθηκε μια συνθήκη που θα μπορούσε να τον ανακόψει. Θα μπορούσε, αλλά δεν το έκανε.

Μετά την κοινωνική και οικονομική κρίση, μέσα από την οποία γεννήθηκε η ιδέα από την ομάδα μας στο ΙΣΝ για τη δημιουργία ενός προγράμματος, με σκοπό την ενίσχυση των καλλιτεχνών και του καλλιτεχνικού έργου τους στην Ελλάδα, ήρθε μια άλλη κρίση, η υγειονομική κρίση της πανδημίας. Οι δύο διαδοχικές, δύσκολες συγκυρίες ήρθαν να υπογραμμίσουν τη σημασία και τον ουσιαστικό ρόλο της ARTWORKS: την ανάγκη δημιουργίας και υποστήριξης ενός δικτύου καλλιτεχνών. Τη σημασία του “fellow – fellowship”, όχι, απλώς, με την έννοια της υποτροφίας ή της οικονομικής ενίσχυσης, αλλά κυρίως με την έννοια της συντροφικότητας – συλλογικότητας.

Ωστόσο, πριν ακόμη ξεκινήσει η πανδημία και προλάβει να αφήσει το αποτύπωμά της, κάποια βασικά σημεία του προγράμματος είχαν ήδη διαφοροποιηθεί, σε σύγκριση με τον 1ο κύκλο. Όπως και με κάθε νέο εγχείρημα, σε συνεργασία με την ομάδα της ARTWORKS, με την ολοκλήρωση του 1ου κύκλου αναλογιστήκαμε: “Τι έγινε σωστά;” “Ποιες βελτιώσεις θα μπορούσαν να γίνουν στο πρόγραμμα;”. Η επέκταση του ηλικιακού εύρους των υποτρόφων ήταν ένα από τα βασικά δεδομένα που επανεξετάσαμε, από κοινού, επεκτείνοντας το ηλικιακό όριο από τα 36 στα 40 χρόνια. Γιατί μπορεί στα 40 να μην θεωρείσαι νέος, ωστόσο όταν έχουν μεσολαβήσει περισσότερα από επτά χρόνια κρίσης, το πιο πιθανό είναι να έχεις χάσει τα πιο παραγωγικά σου χρόνια ως νέος καλλιτέχνης.

Με την ίδια ευρύτητα και ευελιξία προσεγγίσαμε και την έννοια του καλλιτέχνη. Στη λίστα των καλλιτεχνών δίπλα στους εικαστικούς και τους κινηματογραφιστές ήρθαν

να προστεθούν χορευτές, χορογράφοι και επιμελητές εικαστικών εκθέσεων. Όσο οι συνθήκες το επέτρεπαν, δημιουργήθηκαν συνεργασίες με διεθνή προγράμματα φιλοξενίας, δίνοντας την ευκαιρία στους Stavros Niarchos Foundation (SNF) ARTWORKS Fellows να έρθουν σε επαφή με συναδέλφους τους από διαφορετικά μέρη του κόσμου, να διευρύνουν τις δεξιότητες, τους ορίζοντες, την κοινότητά τους.

Η πανδημία ήρθε να ανατρέψει τις συνθήκες συνεργασίας, αλλά το πρόγραμμα δεν διακόπηκε. Οι ζωτικές δράσεις της ARTWORKS, οι συναντήσεις με επαγγελματίες του χώρου, και οι συζητήσεις μεταξύ των Fellows συνεχίστηκαν ψηφιακά. Παρά τις προκλήσεις και τις ανατροπές, ο επίλογος του 2ου κύκλου περιλάμβανε μια ανοιχτή, στο ευρύ κοινό, έκθεση με έργα των καλλιτεχνών στο Πάρκο Ελευθερίας, υπογραμμίζοντας τον βαθιά, κοινωνικό ρόλο της τέχνης και των δημιουργών, και ακόμη περισσότερο σε περιόδους κρίσεις. Παράλληλα, στην επικεφαλίδα της χρονιάς, ήρθε να προστεθεί μια ακόμη λέξη: δημιουργικότητα. Ήταν μια χρονιά δύσκολη και παράλληλα μια χρονιά που θέλουμε να πιστεύουμε ότι δεν αποτέλεσε τροχοπέδη, αλλά αντιθέτως πυροδότησε την ARTWORKS και την κοινότητα καλλιτεχνών, που χρόνο με τον χρόνο μεγαλώνει. Μαζί με τις προσδοκίες που έχουμε όλοι μας από την υποσχόμενη, νέα γενιά καλλιτεχνών στην Ελλάδα.

Η ομάδα του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ)

SNF Foreword

Pause. Distance. Regrouping. If we'd had to choose one headline for this year, it would have been something along these lines. The second cycle of the Stavros Niarchos Foundation (SNF) Artist Fellowship Program from ARTWORKS coincided with the first year of the pandemic, and just as the program was getting its footing, this destabilizing environment threatened to disrupt it. It could have, but it didn't.

The health crisis of the pandemic followed more or less on the heels of the socioeconomic crisis that inspired our team at SNF to create a program to support artists in Greece and their artistic practice. These two successive social cataclysms underlined the importance and the vital role of an organization like ARTWORKS: the need to create and support a network of artists, the importance of fellowship not only in the sense of financial support but also in the sense of camaraderie and collectivity.

Even before the pandemic had time to leave its mark, some key aspects of the program had already changed from the first cycle. As in any new venture, the completion of the first cycle prompted reflection in collaboration with the ARTWORKS team: What went right? What improvements could be made? A key change discussed and implemented jointly was to raise the eligibility age limit for the fellows from 36 to 40 years. When more than seven years of crisis have overlapped, if you're 40, you likely lost productive years as a young artist.

In terms of who was eligible for the program, we approached the concept of the artist broadly and flexibly. Dancers, choreographers, and curators were added to the list alongside visual artists and filmmakers. Where possible, partnerships with international residency programs were created, giving the SNF ARTWORKS Fellows the opportunity to come into contact with colleagues from different parts of the world, to broaden their skills, their horizons, their communities.

The pandemic disrupted the usual collaborative frameworks, but the program continued uninterrupted. ARTWORKS' core activities, meetings with art professionals, and discussions among Fellows continued online. Despite the challenges and setbacks, the epilogue of the second cycle included an exhibition of the artists' work open to the public in Eleftherias Park in Athens, highlighting the profound social role of art and creators—in times of crisis more than ever. In the end, another word had to be added into the mix for the year's headline: creativity. It was a difficult year. At the same time, we would like to believe that this year, rather than being a stumbling block, fueled ARTWORKS and a community of artists which is growing year by year, along with the expectations we all have for the promising new generation of artists in Greece.

The Stavros Niarchos Foundation (SNF) Team

Χαιρετισμός ARTWORKS

Το 2ο Πρόγραμμα Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) ήρθε σαν φυσική συνέχεια του πρώτου και πιλοτικού κύκλου που υλοποίησε η ARTWORKS το 2018. Έχοντας πλέον βρει έναν πιο σταθερό βηματισμό ως οργανισμός, κινηθήκαμε με διάθεση για διεύρυνση και πειραματισμό.

Μετά την ολοκλήρωση του 1ου Προγράμματος στο οποίο συμμετείχαν 60 άτομα - εικαστικοί και κινηματογραφιστές- μεταξύ 25-35 ετών, επεκτείναμε το πεδίο στήριξης, με σκοπό να ενισχύσουμε περισσότερα άτομα από μεγαλύτερο ηλικιακό εύρος και διαφορετικά καλλιτεχνικά πεδία. Συγκεκριμένα, εκτός από τα πεδία των Εικαστικών Τεχνών και της Κινούμενης Εικόνας, απευθύναμε την πρόσκληση για αίτηση συμμετοχής στο Πρόγραμμα και στα πεδία του Χορού/Χορογραφίας και της Επιμέλειας Εικαστικών Εκθέσεων. Αναφορικά με τον Χορό, ανταποκριθήκαμε στην εμφανή ανάγκη για περαιτέρω ενίσχυση του πεδίου, ενώ για την Επιμέλεια, θελήσαμε να δώσουμε έμφαση στη στενή σχέση που υπάρχει μεταξύ των καλλιτεχνών και των επιμελητών και να υπογραμμίσουμε την καθοριστική συμβολή τους στην ανάδειξη του καλλιτεχνικού έργου. Παράλληλα, διευρύναμε τα ηλικιακά όρια στις κατηγορίες των Εικαστικών Τεχνών και της Κινούμενης Εικόνας προσφέροντας βραβεία και σε καλλιτέχνες μεταξύ 36-40 ετών θεωρώντας ότι θα μπορούσε να αναπτυχθεί μια δυναμική σχέση ανάμεσα στις διαφορετικές ηλικιακές ομάδες.

Επιπλέον, επεκτείναμε τις συνεργασίες μας με διεθνή προγράμματα φιλοξενίας καλλιτεχνών και εκτός από το International Studio Curatorial Program (Νέα Υόρκη) και το Delfina Foundation (Λονδίνο), εγκαινιάσαμε τη συνεργασία μας με τον οργανισμό SAHA Association στην Κωνσταντινούπολη. Από την ίδρυση της ARTWORKS, δημιουργούμε σταδιακά ένα δίκτυο από διεθνείς συνεργάτες, παρέχοντας στους Fellows μας ευκαιρίες επαγγελματικής εξέλιξης και συναναστροφή με συναδέλφους τους από διαφορετικά μέρη του κόσμου. Εκτός από τη στήριξη στους καλλιτέχνες, σε κάθε κύκλο του Προγράμματος συνεργαζόμαστε με όσο το δυνατόν περισσότερους επαγγελματίες από τον καλλιτεχνικό χώρο, δεδομένου ότι η συνδρομή τους είναι καθοριστική στην υλοποίηση του Προγράμματος. Το δίκτυο συνεργατών μας αναπτύσσεται οργανικά, εντός και εκτός της χώρας με στόχο να υπάρχει πλουραλισμός και ουσιαστική συνύπαρξη.

Τα χρηματικά βραβεία συνοδεύτηκαν και τον δεύτερο χρόνο από σειρά διαλέξεων, εργαστηρίων, συναντήσεων συμβουλευτικής αλλά και από επισκέψεις στα εργαστήρια των συμμετεχόντων, ξεναγήσεις σε χώρους τέχνης και άλλες ανάλογες δράσεις. Η αιφνιδιαστική έλευση της πανδημίας ωστόσο, τον Μάρτιο του 2020, μας έφερε αντιμέτωπους με μια νέα πραγματικότητα. Καθώς η συνύπαρξη και η αλληλεπίδραση στο πλαίσιο του Fellowship έμοιαζε πιο αναγκαία από ποτέ, κινηθήκαμε γρήγορα και μεταφέραμε το σύνολο των δράσεών μας στο ψηφιακό περιβάλλον. Εκείνη την περίοδο απομόνωσης και αβεβαιότητας αυτές οι "συναντήσεις", έστω και μέσα από τις οθόνες, αποτέλεσαν μια σταθερά για όλους μας. Αντικείμενο των συζητήσεων ήταν το έργο των Fellows και των προσκεκλημένων ομιλητών αλλά και αναπόφευκτα όλα όσα μας απασχολούσαν έντονα εκείνη την πρωτοφανή περίοδο και τα οποία θέλαμε να μοιραστούμε μέσα από ανταλλαγή σκέψεων και διαφορετικών οπτικών: η ελευθερία κινήσεων, τα όρια, το συλλογικό σώμα σε σχέση με το άτομο και ο ρόλος του πολιτισμού σε συνθήκες κρίσης.

Λίγο πριν από το δεύτερο lockdown, το φθινόπωρο του 2020, καταφέραμε να συναντηθούμε ξανά στον φυσικό χώρο. Με στόχο την προβολή του έργου των Fellows στο ευρύ κοινό, συνεργαστήκαμε με τον Οργανισμό Πολιτισμού, Αθλητισμού και Νεολαίας Δήμου Αθηναίων (ΟΠΑΝΔΑ) για τη συνδιοργάνωση της έκθεσης "Unhappy Monuments". Λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαίτερες συνθήκες και σε αναγνώριση της σημασίας της τέχνης στον δημόσιο χώρο, η έκθεση πραγματοποιήθηκε στο Πάρκο Ελευθερίας, σε επιμέλεια του Χριστόφορου Μαρίνου (Επιμελητής εικαστικών εκθέσεων και δράσεων του ΟΠΑΝΔΑ).

Ο δεύτερος χρόνος λειτουργίας της ARTWORKS, παρά τις δυσκολίες και την έκτακτη συνθήκη της πανδημίας, μας βοήθησε να εξελίξουμε τα όσα είχαμε προσχεδιάσει και να διαμορφώσουμε περισσότερο τα χαρακτηριστικά του οργανισμού. Συγκεκριμένα, επιβεβαίωσε την ανάγκη η ARTWORKS να έχει μια συμπαγή δομή που καθιστά δυνατή τη συστηματική και σταθερή υλοποίηση των βασικών αξόνων του Προγράμματος αλλά και ανέδειξε ένα κρίσιμο χαρακτηριστικό που θα πρέπει να βρίσκεται στον πυρήνα της: η ευελιξία. Ευελιξία κινήσεων και ετοιμότητα του οργανισμού να αφουγκράζεται τις αλλαγές και να μπορεί - στο πλαίσιο των δυνατοτήτων του - να ανταποκρίνεται άμεσα και ουσιαστικά σε αυτές. Αυτό το χαρακτηριστικό, σε συνδυασμό με μια συστηματική υποστήριξη, θα παρέμεναν στη σφαίρα της σκέψης, χωρίς την γενναιόδωρη στήριξη και την δωρεά του ιδρυτικού μας δωρητή Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ), που έχει εμπιστευθεί σε εμάς το εγχείρημα αυτό και είναι διαρκώς δίπλα μας.

Μαρίλη Κωνσταντινοπούλου και Δήμητρα Νικολού
Συνιδρύτριες της ARTWORKS

The 2nd Stavros Niarchos Foundation (SNF) Artist Fellowship Program came naturally as the follow-up to the first, pilot cycle developed and implemented by ARTWORKS in 2018. Having found our pace as an organization, we moved forward determined to grow and experiment.

After completing the first cycle of the Program—with the participation of 60 visual artists and filmmakers aged between 25-35—we decided to widen the scope with a view to supporting and empowering more people hailing from more disciplines and covering a wider age range. To this aim, alongside Visual Arts and Moving Image we also accepted applications from dancers/choreographers and curators. As far as Dance/Choreography is concerned, our aim was to provide the support the field is so manifestly in need of; when it comes to Curating, we sought to shed light on the symbiotic relationship linking artists to curators and stress the important contribution of the latter in the process of communicating the work of the former. In addition, we broadened the age range of participants in the disciplines of Visual Arts and Moving Image, offering also prizes to artists aged between 36-40, since we thought that the interaction between different age groups could prove fruitful.

Furthermore, alongside our ongoing collaboration with the international residency programs (International Studio & Curatorial Program, New York and Delfina Foundation, London), we launched a new partnership with SAHA Association in Istanbul. Since we founded ARTWORKS, developing an international network of partners which could provide our Fellows with professional development opportunities and with the chance to connect with fellow artists from different parts of the world, has been among our priorities. For every cycle of the Program we work with as many arts professionals as possible, since they greatly contribute to implementing the Program. Our list of partners is growing both within Greece and abroad, in an effort to ensure diversity and meaningful encounters.

Same as in the first cycle, the Program's monetary prizes were complemented by lectures, workshops, mentoring sessions but also visits to artists' studios and art spaces as well as other similar activities. However, the sudden breakout of the pandemic in March 2020 brought us before a new reality. In a time when the need to be together and interact with each other in the context of the Fellowship Program seemed more important than ever, we quickly transferred all our activities online in order to ensure they would go on as planned. During that period of isolation and uncertainty, these meetings, even though held exclusively online, helped us gain a firm foothold to counterbalance our shifting reality. Our discussions were mainly centered around the work of our Fellows and invited speakers but also, inevitably, on our foremost preoccupations during these unprecedented circumstances, which we all wanted to share through an exchange of opinions and different viewpoints on a series of issues: freedom of movement, boundaries, the collective body in relation to the individual and the role of culture during times of crisis.

Shortly before the second lockdown, in the fall of 2020, we managed to meet again in person. We teamed up with the Culture, Sports and Youth Organization of the City of Athens (OPANDA) and organized jointly the exhibition "Unhappy Monuments" in order to showcase the work of our Fellows to the general public. Curated by Christoforos Marinos (Curator of exhibitions and artistic activities of OPANDA), the exhibition was held at Parko Eleftherias in an effort to respond to the extraordinary circumstances we are facing and showcase the importance of public art.

Despite the difficulties and the adversities brought on by the pandemic, during the second cycle of the Program we managed to expand our operations and further specify the identity of our organization. In particular, it became manifest that ARTWORKS needs to acquire a solid structure which will enable it to systematically and persistently support the Program's main pillars, and at the same time keep flexibility at its core; to remain flexible and ever ready to perceive changes and respond to them swiftly and effectively within the limits of what is possible. Nevertheless, this and every other aspiration we might harbor would still be mere wishful thinking without the generous support and the grant we received from our founding donor, the Stavros Niarchos Foundation (SNF), which has entrusted us with this venture and remains constantly by our side.

Marily Konstantinopoulou and Dimitra Nikolou
ARTWORKS Co-Founders

Με βλέπετε;

Όταν όλα τ’ άλλα απουσιάζουν
In the absence of everything else

Εύα Βασλαματζή, Δανάη Γιαννόγλου,
Χριστίνα Πετκοπούλου, Μάρη Σπανουδάκη /
Danai Giannoglou, Christina Petkopoulou,
Mare Spanoudaki, Eva Vaslamatzi

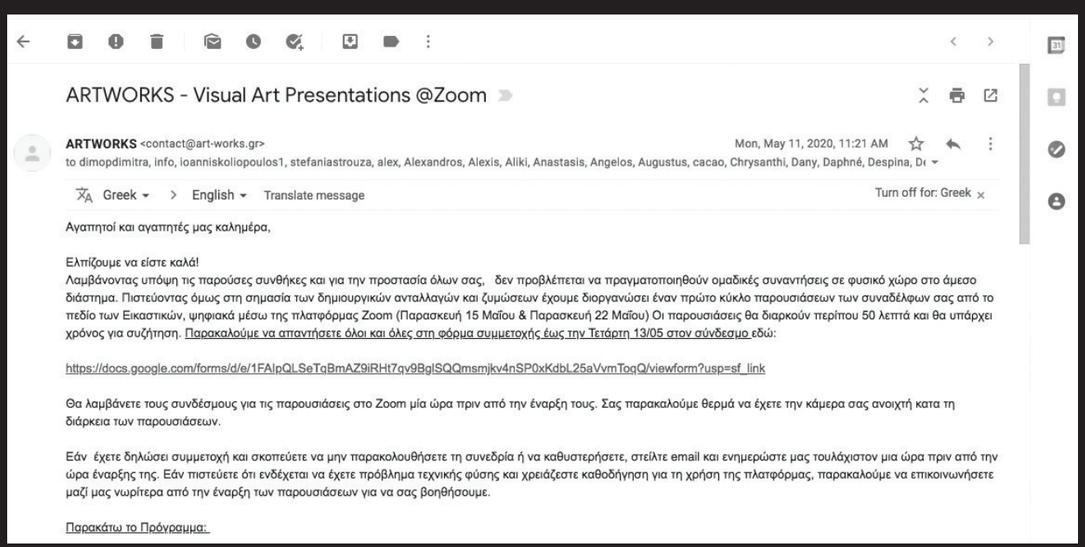

ARTWORKS - Visual Art Presentations @Zoom

ARTWORKS <contact@art-works.gr> Mon, May 11, 2020, 11:21 AM
to dimopdimitra, info, ioanniskoliopoulos1, stefaniastrouza, alex, Alexandros, Alexis, Aliki, Anastasis, Angelos, Augustus, cacao, Chrysanthi, Dany, Daphné, Despina, Di

Greek › English Translate message Turn off for: Greek

Αγαπητοί και αγαπητές μας καλημέρα,

Ελπίζουμε να είστε καλά!
Λαμβάνοντας υπόψη τις παρούσες συνθήκες και για την προστασία όλων σας, δεν προβλέπεται να πραγματοποιηθούν ομαδικές συναντήσεις σε φυσικό χώρο στο άμεσο διάστημα. Πιστεύοντας όμως στη σημασία των δημιουργικών ανταλλαγών και ζυμώσεων έχουμε διοργανώσει έναν πρώτο κύκλο παρουσιάσεων των συναδέλφων σας από το πεδίο των Εικαστικών, ψηφιακά μέσω της πλατφόρμας Zoom (Παρασκευή 15 Μαΐου & Παρασκευή 22 Μαΐου) Οι παρουσιάσεις θα διαρκούν περίπου 50 λεπτά και θα υπάρχει χρόνος για συζήτηση. Παρακαλούμε να απαντήσετε όλοι και όλες στη φόρμα συμμετοχής έως την Τετάρτη 13/05 στον σύνδεσμο εδώ:

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSeTqBmAZ9iRHt7qv9BgISQQmsmjkv4nSP0xKdbL25aVvmToqQ/viewform?usp=sf_link

Θα λαμβάνετε τους συνδέσμους για τις παρουσιάσεις στο Zoom μία ώρα πριν από την έναρξη τους. Σας παρακαλούμε θερμά να έχετε την κάμερα σας ανοιχτή κατα τη διάρκεια των παρουσιάσεων.

Εάν έχετε δηλώσει συμμετοχή και σκοπεύετε να μην παρακολουθήσετε τη συνεδρία ή να καθυστερήσετε, στείλτε email και ενημερώστε μας τουλάχιστον μια ώρα πριν από την ώρα έναρξης της. Εάν πιστεύετε ότι ενδέχεται να έχετε πρόβλημα τεχνικής φύσης και χρειάζεστε καθοδήγηση για τη χρήση της πλατφόρμας, παρακαλούμε να επικοινωνήσετε μαζί μας νωρίτερα από την έναρξη των παρουσιάσεων για να σας βοηθήσουμε.

Παρακάτω το Πρόγραμμα:

Η παρούσα έκδοση εστιάζει στη χρονική περίοδο που αναφέρεται στο δεύτερο κύκλο του Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) της ARTWORKS, δηλαδή στο διάστημα από τον Σεπτέμβριο του 2019 ως τον Ιούλιο του 2020, και έτσι αντιμετωπίζεται ως η αποτύπωση μιας συγκεκριμένης χρονικότητας. Μιας χρονικότητας όμως, που αν δεν κόπηκε στα δύο, τότε σίγουρα διαταράχτηκε έντονα τον Μάρτιο του 2020 με την έλευση της πανδημίας στην Ελλάδα. Πρόκειται για ένα αφιέρωμα στους βραβευμένους δημιουργούς σε μια έκδοση που προσεγγίζει τη στιγμή αυτή με το βλέμμα στο τι προηγήθηκε, αλλά και σε ό,τι έπεται αυτής, στις αλλαγές δηλαδή που τελέστηκαν στον χώρο του πολιτισμού, της δημιουργίας, της έκθεσης της τέχνης, στα προβλήματα και τις πιθανές διεξόδους.

Το προσωπικό μας βίωμα ως συμμετέχουσες του Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) της ARTWORKS στην κατηγορία της επιμέλειας εκθέσεων έπαιξε καθοριστικό ρόλο, όχι μόνο στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε το Πρόγραμμα, τους υπόλοιπους συμμετέχοντες και όλους όσοι συμμετείχαν και συνεισέφεραν στη διεξαγωγή του, αλλά και στην κατεύθυνση και την επιμελητική προσέγγιση που επιλέξαμε να ακολουθήσουμε γι’ αυτήν εδώ την έκδοση. Η συμμετοχή μας στις δραστηριότητες του Προγράμματος με σκοπό τη ζύμωση και τη γνωριμία μεταξύ όλων των Fellows, η υποστήριξη που λάβαμε από την ARTWORKS, καθώς και η απότομη διακοπή της φυσικής επαφής και η διαδικτυακή επικοινωνία που διατηρήσαμε στη συνέχεια, διαμόρφωσαν μια κοινή εμπειρία, τον κοινό τόπο που αποτελεί τη βάση του εγχειρήματος. Κυρίως όμως, αναδύθηκε η ανάγκη να εστιάσουμε σε ζητήματα σχετικά με τη δυνατότητα ύπαρξης μέσα στη συνθήκη μιας κοινότητας με κοινούς προβληματισμούς και ανησυχίες και να διερωτηθούμε σχετικά με τα μέσα που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για τη μεταξύ μας επικοινωνία, αλλά και στην απεύθυνσή μας έξω από τα όρια της για ζητήματα που αφορούν την αναγνώρισή της.

Αναρωτηθήκαμε, -μέσα σε αυτό το νέο σύμπαν- τι είναι αυτό που μας καθιστά σε αυτόν τον τόπο και στη δεδομένη χρονική στιγμή μία “πολιτιστική σκηνή”. Σε τι βαθμό το έργο μας ως δημιουργοί μας συνδέει με τον χώρο και τον χρόνο που μας αναλογεί, αλλά και μεταξύ μας; Σαφώς, πρόκειται για μια αναρώτηση που ως διαδικασία, αλλά και ως προς το περιεχόμενό της αποτε-

λεί για πολλούς και διαχρονικά προϋπόθεση της δημιουργίας. Σε τι διέφερε, λοιπόν, η νέα διατύπωση αυτής της αυτοκριτικής από τους δημιουργούς τη χρονιά που μας πέρασε; Η ανάγκη επαναπροσδιορισμού της ταυτότητάς μας αναδύθηκε πια σε έναν χώρο εσωτερικό, όπως το σύνολο της ζωής όλων μας την τελευταία χρονιά, και δεν αφορούσε αποκλειστικά πλέον την αναζήτηση αναφοράς σε σχέση με το "τώρα" και το "εδώ", το πώς δηλαδή, το παραγόμενο πολιτιστικό έργο μας ενσωματώνει πιο εύστοχα τη χρονική συνθήκη και την έννοια της τοπικότητας. Αυτού του είδους την αναζήτηση, άλλωστε, κληθήκαμε να επιτελέσουμε και την προηγούμενη δεκαετία με την ανάληψη της ευθύνης να εκπροσωπήσουμε καλλιτεχνικά το φαινόμενο της οικονομικής ύφεσης. Τώρα, σε ένα σημείο μηδέν κι εκτός του φυσικού περιβάλλοντος όπου διαμορφώνονταν μέχρι πρότινος οι μεταξύ μας επαφές, κρίθηκε επιτακτικό να ρωτήσουμε: ποιες είναι οι σχέσεις που συνδέουν το έργο μας όταν όλα τα άλλα απουσιάζουν; Αναζητήσαμε λοιπόν, ο ένας τον άλλον με κλειστούς τους χώρους τέχνης, ματαιωμένες δράσεις, αναβολές, αιτήσεις και προθεσμίες, όχι πια έξω, αλλά στα σπίτια και στα στούντιό μας για να βρούμε τις απαντήσεις. Απαντήσεις, οι οποίες πάντοτε βρίσκονται υπό διαπραγμάτευση, όμως περισσότερο από ποτέ, τη χρονιά που πέρασε νιώσαμε την ανάγκη να τις αναζητήσουμε, όχι σε σημεία αναφοράς και εξελίξεις που συχνά μας υπερβαίνουν, αλλά στις μεταξύ μας σχέσεις, αυτές που χρειάστηκε να τις φροντίσουμε με επιμέλεια και ενδιαφέρον.

Ερωτήματα που επίσης μας απασχόλησαν και που συχνά θέτουμε στους εαυτούς/στις εαυτές μας το τελευταίο διάστημα είναι το πώς αξιοποιήσαμε τον χρόνο που μας δόθηκε ύστερα από την απότομη παύση ή την αναβολή των δραστηριοτήτων μας, και ποιος είναι ο απολογισμός της χρονιάς που μας πέρασε σε σχέση με την παραγωγικότητά μας. Η έμφαση που δόθηκε στην έννοια της παραγωγικότητας με αφορμή την πανδημία ως ψυχοκοινωνική συνθήκη τείνει να αγνοεί τα οφέλη που προσφέρει ο ελεύθερος χρόνος. Είναι η προσοχή, η ακρόαση, η εμπειρία, η εγγύτητα, η (αυτό)φροντίδα, η ανταλλαγή, η αλληλοϋποστήριξη, η εσωτερική αναζήτηση και η άσκησή μας στο εφήμερο εν γένει παραγωγικές; Είναι η εργασία μας συνώνυμη με την παραγωγή; Τα έργα και ο κόπος μας αποκτούν υπόσταση μονάχα όταν βρίσκονται σε κοινή θέα; Είναι εφικτό να θεωρήσουμε ότι κάναμε πολλά χωρίς κάποιο απτό αποτέλεσμα ή παραδοτέο και χωρίς να έχουμε ανταποκριθεί στις επιταγές των συνθηκών; Τι είχε περισσότερη αξία για εμάς τη δεδομένη στιγμή, το απρόσκοπτα παραγόμενο έργο, άλλη μια αλλαγή πλεύσης ή η ικανοποίηση και η έκφραση των έμφυτων αναγκών και επιθυμιών μας; Είχαμε επιλογή τελικά, και πώς επιβιώσαμε εντός αυτού του διλήμματος; Ο συγκεκριμένος συλλογισμός μας οδήγησε αναπόφευκτα και σε αναστοχασμούς που αφορούν στην πρόσληψη της καλλιτεχνικής δημιουργίας, αυτή τη φορά από τη σκοπιά της θέασης. Με ποιους τρόπους ήρθαμε σε επαφή με έργα τέχνης αυτήν την περίοδο και πώς η απουσία των δια ζώσης παρουσιάσεων και επισκέψεων επηρέασε την ερμηνεία τους; Αποτελούν οι θεσμοί τη μοναδική προέκταση της δημόσιας παρουσίας των έργων τέχνης και τους βασικούς παράγοντες με τους οποίους μπορεί να μετρηθεί ο κοινωνικός και πολιτιστικός τους αντίκτυπος ή οφείλουμε επίσης να λαμβάνουμε υπόψη και τα προαπαιτούμενα της καλλιτεχνικής δημιουργίας, όπως είναι η έρευνα και η διαδικασία παραγωγής;

Μέσα από κείμενα που ανατέθηκαν σε προσκεκλημένους συγγραφείς που ανήκουν στον χώρο του πολιτισμού με διαφορετικές ιδιότητες και εξειδικεύσεις θέλαμε να δοθεί χώρος για θεωρητικό περιεχόμενο στην παρούσα έκδοση και να διευρύνουμε τον διάλογο γύρω από τα παραπάνω ερωτήματα, είτε αυτά σχετίζονται με τη δημιουργία κοινοτήτων και τις εργασιακές συνθήκες των επαγγελμάτων του πολιτισμού, είτε με τη μετάβαση από τον φυσικό στον ψηφιακό χώρο. Κάθε κείμενο που αφορά το καθένα από τα τέσσερα πεδία του Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) της ARTWORKS -της Νάντιας Αργυροπούλου τα εικαστικά, του Jacob Moe την κινούμενη εικόνα, του Τάσου Κουκουτά τον χορό, της Εβίτας Τσοκάντα την επιμέλεια εικαστικών εκθέσεων- προσεγγίζει υπό το πρίσμα της ιδιαιτερότητας του εκάστοτε μέσου τις συνθήκες παραγωγής τον τελευταίο χρόνο και την αλλαγή στην αντίληψή μας σχετικά με τις έννοιες της παραγωγικότητας, της προσαρμοστικότητας καθώς και την υπόσταση του έργου καθ' αυτή. Η ανάδειξη του ψηφιακού ως νέα επικρατούσα συνθήκη και οι επιπτώσεις που αυτό επιφέρει είναι ένα άλλο ζήτημα, που διαπραγματεύονται σε βάθος κάποια από αυτά τα κείμενα, ενώ το κείμενο της Κατερίνας Φώτη αποτελεί μια εισαγωγή στη γενική εικόνα των επαγγελματικών συνθηκών και των κινητοποιήσεων των εργαζομένων σε όλους τους τομείς του πολιτισμού στην Ελλάδα από την έναρξη της πανδημίας.

Με το βλέμμα λοιπόν στραμμένο στην περίοδο 2019-2020 και με διάθεση να μη μείνουν οι προβληματισμοί, οι συζητήσεις, οι αμφιβολίες και οι σκέψεις μας σε ένα συγγραφικό και θεωρητικό επίπεδο, αλλά να βρουν μορφή και φόρμα, η γραφιστική ομάδα Ogust ανέλαβε αυτό ακριβώς το έργο εφαρμόζοντας έναν σχεδιασμό που αποτελεί ευθεία αναφορά στη μετατόπιση από τον πραγματικό στον ψηφιακό χώρο και στην αναπάντεχη ανατροπή της καθημερινότητας και του τρόπου επικοινωνίας μας. Η περιστροφή τμημάτων του κειμένου και των εικόνων αποτυπώνει γραφιστικά αυτήν την ανατροπή, ωθώντας τον αναγνώστη να ακολουθήσει την κίνησή τους και να προσαρμοστεί σε αυτήν. Η επικράτηση της τηλεδιάσκεψης ως βασικό μέσο διαμεσολαβημένης επαφής, συνεργασίας και κοινωνικότητας μας οδήγησε στο να μην περιοριστούμε στην παράθεση των δράσεων της χρονιάς, αλλά να αναφερθούμε επίσης στις προϋποθέσεις και στα αισθητηριακά ερεθίσματα που όρισαν τη μεταξύ μας επικοινωνία κατά τη διάρκεια της συμμετοχής μας στο Πρόγραμμα. Μια επικοινωνία που χαρακτηρίστηκε από συχνές παρεμβολές, όπως και η ροή αυτής της έκδοσης.

Οι παρεμβολές αυτές, όπως και ο αποκλεισμός και ο περιορισμός, δε μας ώθησαν παραδόξως στην απάθεια, αντιθέτως ενίσχυσαν τη θέλησή μας να δραστηριοποιηθούμε και να συνδεθούμε, να έρθουμε πιο κοντά χωρίς την αναμονή μιας κανονικότητας. Μέσα σε μια χρονιά χτισμένη από δίπολα με χασματικές αποστάσεις εντός τους, η πλοήγηση των γκρίζων ζωνών ανάμεσα σε αυτό που περίπου γνωρίζαμε και σε αυτό που ακόμα και σήμερα προσπαθούμε να αντιληφθούμε μετατράπηκε σε μια διαδικασία ακατάπαυστης επανεξέτασης. Βυθιστήκαμε στην εσωστρέφεια, όμως επιμείναμε στην εγγύτητα, αποδεχθήκαμε την ευαλωτότητά μας, βρήκαμε πηγές για να αντλήσουμε δύναμη, αναζητήσαμε διεξόδους και γίναμε απαντήσεις. Και με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, δημιουργήσαμε αυτήν την έκδοση που είναι το αποτέλεσμα μιας συλλογικής εμπειρίας, του συγκερασμού πολλών διαφορετικών φωνών και απόψεων και της επιθυμίας να γνωρίζουμε, να αμφισβητούμε και να συνδιαλεγόμαστε πάντα και κάτω από όλες τις συνθήκες.

**Η Εύα Βασλαματζή, η Δανάη Γιαννόγλου, η Χριστίνα Πετκοπούλου και η Μάρη Σπανουδάκη είναι επιμελήτριες της έκδοσης και SNF ARTWORKS Fellows 2019 στο πεδίο της Επιμέλειας Εικαστικών Εκθέσεων.*

This edition focuses on the second cycle of the Stavros Niarchos Foundation (SNF) Artist Fellowship Program by ARTWORKS, spanning the period between September 2019 and July 2020, and therefore captures a specific temporal juncture. This juncture was majorly disrupted if not entirely disjointed in May 2020, when the coronavirus pandemic crossed the Greek borders. The work of the awarded artists is the primary concern of this edition, which approaches this moment in time by casting a gaze on what preceded it but also on what will succeed it —in other words, by examining the changes that have occurred affecting culture, creativity and the exposure involved in all forms of artistic production, the problems and possible ways to relieve the situation.

Our personal experience as the Curatorial Fellows played a key role in determining our attitude towards the Program itself, the other Fellows and all the people who participated in and contributed to its realisation, while it also informed the direction and curatorial approach we chose to apply for this edition. Our participation to the events and actions organised in the course of the Program with a view to building networks among the Fellows; the support we received from ARTWORKS; as well as the sudden interruption of all physical contact and the simultaneous switch to online communication for the rest of the cycle's duration have shaped a common experience, the common ground that serves as the fundament for this endeavour. Most importantly, though, it has become necessary to place the focus on issues relating to the possibility of existing within a community sharing the same concerns and worries and to enquire about the means we could potentially use to communicate with our fellow artists but also to address people outside our community with a view to ensuring its recognition.

Within this new universe, we asked ourselves what is it that makes a 'cultural scene' out of us, in the present moment in time and in this specific locality. To what extent our work as creators binds us to the place and time that is ours, but also to each other? To be sure, this is a question which, both as a process and in terms of its content, has long been considered as one of creation's necessary conditions. In what sense, then, did last year's reformulation of this age-old, self-reflective question frequently raised among creators differ from previous iterations? In this case, the need to redefine our identity emerged, just like everything else during

this past year, in a confined, interior space and its scope was no longer limited to the ‘here’ and ‘now’, that is, to the question of how best to integrate the present moment and the concept of locality to the work we produce. In actual fact, this is a kind of enquiry we were already forced to conduct in the course of this past decade, as a result of our being called on to assume the responsibility of artistically representing a society living under recession. Now, at ground zero and at a far remove from the natural environment where our interaction formerly took place, it seemed to us expedient to ask: what are the links that can still connect our work, in the absence of everything else? With the art spaces closed, our performances cancelled or postponed, applications to fill in and deadlines to chase after, we started looking for each other no longer outside but within our studios and our houses, in order to find answers. These answers are always subject to negotiation but during this past year we felt, stronger than ever, the need to search for them not in references and situations which often go beyond us, but in the context of our own relationships, the ones we had to tend to carefully and with diligence.

Other issues we dealt with and often asked ourselves in recent months concerned the use we made of the time afforded to us after all our activities suddenly stopped or were put on hold —our end-of-year report in terms of productivity. The focus placed on productivity on the occasion of the pandemic as a psychosociological condition tends to disregard the benefits associated with spare time. Can attention, listening, experiencing, proximity, (self-)care, exchange, mutual support, self-reflection and exercise on the ephemeral be seen as generally conducive to productivity? Is our work synonymous to production? Do our works and our labour come into existence only when placed in common view? Are we justified to think we have done a lot in the absence of tangible results or deliverables and without having responded to the demands of the time? What would be more valuable for us at this specific juncture —to continue producing without interruption, to change course yet another time or to express our innate needs and desires? Did we, in the end, have any choice in the matter and how did we manage to reemerge from this dilemma? This train of thought inevitably led us to reflections concerning the reception of artistic creation, this time putting ourselves in the position of the viewer. How did we engage with artworks during this period and how did the absence of live

presentations and visits affect our interpretation of them? Are institutions the only extension of an artwork’s public presence and the main indexes through which we can measure its social and cultural impact; or do we also need to take into account what comes before artistic creation, for example research and the productive process?

Our decision to invite texts from contributors active in the cultural sector under different capacities and specialisations was aimed at allowing space for theoretical content in the present edition and at furthering the discussion on the above questions, whether these relate to the creation of communities and the work conditions art professionals are currently facing or to the transition from physical to digital space. All four disciplines supported by the SNF Artist Fellowship Program by ARTWORKS are represented —with Nadja Argyropoulou writing about visual arts, Jacob Moe about cinema, Anastasio Koukoutas about dance and Evita Tsokanta about curating. Every one of the texts approaches, under the light of each medium’s specificities, this year’s conditions of artistic production and probes into our perception of the concepts of productivity, adaptability and of the very existence of the artwork. The emergence of the digital as our new reality and the consequences resulting from this shift is another topic that comes under scrutiny, while Katerina Foti’s text provides an overview of the work conditions and of the actions and protests organised by art workers hailing from across the Greek cultural sector since the beginning of the pandemic.

With our gaze, then, turned towards everything that happened between 2019 and 2020 and driven by the desire not to limit our concerns, conversations, doubts and thoughts to a purely theoretical discourse, we asked the graphic design team Ogust to, precisely, shape and formulate the above by using a design directly referencing this shift from the real to the digital and the unexpected changes affecting our everyday lives and established means of communication. The rotating parts of text and images graphically depict this monumental change, urging the reader to follow and adapt to their movement. The omnipresence of the video conference as the primary means of intermediated contact, collaboration and social interaction has prompted us to move beyond a mere listing of the initiatives and events held during this second cycle

of the Program and consider also the requirements and sensory stimuli which formed the basis for our interaction throughout its duration. A communication which, much like the realisation of this edition, was punctuated by frequent interferences.

Paradoxically, perhaps, neither these interferences nor our state of seclusion and confinement pushed us towards apathy but instead strengthened our will to become active and seek out connections, come closer now instead of waiting for things to go back to normal. In a year dominated by binary distinctions with chaotic distances separating each pole from the other, the attempt to navigate the grey zone between what we almost knew and what we are still trying to comprehend turned into a process of continuous reevaluation. We sank into introversion and yet insisted on proximity, we accepted our vulnerability, found new sources to draw strength from, sought out new outlets and became the answer to problems. This, also, is exactly how we approached this edition, which is the result of a collective experience, of a combination of many different voices and viewpoints and of our desire to learn, challenge and exchange ideas, always and under all possible circumstances.

**Danai Giannoglou, Christina Petkopoulou, Mare Spanoudaki and Eva Vaslamatzi are the editors of this publication and SNF ARTWORKS Curatorial Fellows 2019.*

You are on mute.

VISUAL ARTS

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

Όταν αναδύεται ο Vampy
When Vampy emerges

Νάντια Αργυροπούλου / Nadja Argyropoulou

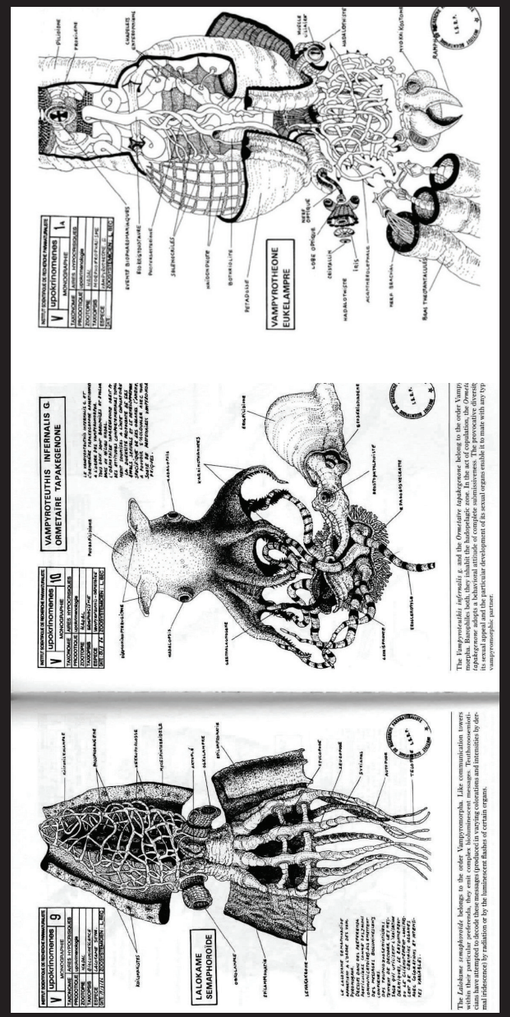

Vampyroteuthis infernalis, Vilém Flusser & Louis Bec,
A Treatise with a Report by the Institut Scientifique de Recherche Paranaturaliste
(Minneapolis-London: University of Minnesota Press, 2012)

Θέλω να διαβάζω εφημερίδες σαν να ήμουν μαλάκιο.
VF[1]

Η μη ανθρώπινη ευφυΐα είναι ένα ζήτημα που με απασχολεί συχνά. Και ακόμη περισσότερο όταν χρειάζεται να εξετάσω την ανθρώπινη επινοητικότητα και επικοινωνία.

Τα τελευταία χρόνια, ταυτόχρονα με την ανάδυση των προβληματισμών περί της "Τεχνολογικής Μοναδικότητας" (Singularity) και του επιχειρήματος περί "Προσομοιωμένης Πραγματικότητας" (Simulation Argument), η τεχνητή νοημοσύνη έκανε την εμφάνισή της στο πολυσχιδές σύμπαν των εναλλακτικών που υπερβαίνουν τα όρια του ανθρώπινου και αμφισβητούν θεμελιωδώς τις βεβαιότητες της ανθρωπότητας αφήνοντας το στίγμα τους στο χώρο των τεχνών.

Η πανδημία του Covid-19 ήρθε να μας προτείνει ένα μέλλον ολότελα απρόβλεπτο που δε βρίσκεται εκτός ή μπροστά μας, δεν επίκειται, ούτε έχει καθυστερήσει, αλλά υπάρχει αντιθέτως, *εντός*, *πάντοτε*, ως ένα μη αναπαραστάσιμο "ήδη" που αποτελεί, ταυτόχρονα και ένα "όχι ακόμη". Καθώς αυτό το ανεπαίσθητο, εντροπικό υφάδι της πραγματικότητας υπέστη μεγέθυνση σε βαθμό που να αναδειχθούν ακόμη και τα πιο μικροσκοπικά ή αόρατα στοιχεία του, οι κοινωνικές δομές της ζωής απομειώθηκαν και κωδικοποιήθηκαν εκ νέου βάσει αλγοριθμικών μοντέλων· στοιχεία της φύσης και του πολιτισμού συγχωνεύτηκαν βίαια υπό τη σκέπη της ισοπεδωτικής δημοφιλίας (ο ιός και το viral, η μετάδοση και η μετάβαση), ενώ ο πανικός του κόσμου αποκάλυψε, αλλά και εμβάθυνε, τις ανισότητες.

Η διαμεσολάβηση απέκτησε μια άλλη εννοιολογική αιχμή στον απόηχο της επιτάχυνσης της πρωτοκαθεδρίας της οθόνης, του θριάμβου του καπιταλισμού της καταστροφής και της ανάδυσης νέων, στιγμιαίων τεχνικών επίλυσης, ενισχυμένων από την υπόσχεση της τεχνολογίας αλυσίδας συστοιχιών (blockchain). Ο εκρηκτικός πολλαπλασιασμός του ηλεκτρονικού μας αποτυπώματος κατά τη διάρκεια της πανδημίας έχει ήδη δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μία νέα, μακρόχρονη περίοδο συγκομιδής των βιοπολιτικών μας πληροφοριών.

Μέσα σε αυτό το επίμονο, καθολικό και άγνωστο παρόν, η καθημερινότητα εκφράστηκε με όρους επιτελεστικής εικοτολογίας που στο παρελθόν προερχόταν σχεδόν κατ'αποκλειστικότητα από το χώρο της τέχνης δημιουργώντας έτσι μια σειρά από επείγοντα ερωτήματα: πώς μπορεί κανείς να σκεφτεί τις διαφορές και τις λεπτές αποχρώσεις που σταχυολογούν την αλήθεια και προεικάζουν τις μελλοντικές προκλήσεις; Πώς να επινοήσουμε μια νέα γλώσσα έκφρασης συναισθημάτων για την απροσδιοριστία που βρίσκεται στην καρδιά της γνώσης; Πώς μπορεί να ελευθερωθεί ο κόσμος από τον ιό του καπιταλιστικού φαντασιακού; Με ποιον τρόπο μπορεί κανείς να φανταστεί και να αρνηθεί ταυτόχρονα; Πώς προσεγγίζεται το πρόβλημα που θέτει η ερώτηση της Isabelle Stenger: "Τι είναι; Αυτή η ζωή;"[2].

Τα ερωτήματα με βρήκαν εν μέσω της ενασχόλησής μου με τα έργα των καλλιτεχνών που συμμετείχαν στο δεύτερο γύρο του Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) από την ARTWORKS, στο οποίο συμμετείχα ως μέντορας. Τα ερωτήματα συναντήθηκαν επιπλέον, με τις παράξενες διαπιστώσεις και τις άβολα προφητικές ενοράσεις που στοιχειώνουν τα έργα αυτά. Προσπαθήσαμε από κοινού με τους δημιουργούς να συλλάβουμε το déjà vu κομμάτι αυτής της συγκυρίας, που μοιάζει να σηματοδοτεί ένα είδος τέλους του παιχνιδιού.

Η τέχνη τους -ψηφιακοί κόσμοι που εκτείνονται πέρα από την ανθρώπινη σφαίρα και

1 Flusser, V., γράμμα στη Dora Ferreira da Silva, 9/6/1981, στο Flusser, V. (2011) *Vampyroteuthis Infernalis*, επιμέλεια R.M.Novaes, New York-Dresden: Atropos Press, σ. 142
2. https://www.agirparlaculture.be/entretien-avec-isabelle-stengers-se-liberer-de-limaginaire-capitaliste/

υβριδικές, ευφάνταστες υλικές μεταλλάξεις (γλυπτά, φωτογραφικές εκτυπώσεις, βιβλία, εγκαταστάσεις, ταινίες, animation, παραστάσεις, κείμενα, ήχοι)- αποκάλυπτε μια τολμηρή ενασχόληση με τον ίλιγγο της αλλαγής, με διάφορες μορφές ανοίκειων συγγενειών, επισφαλών συνθηκών, εναλλακτικών "κλιμάτων", αλλά και συγκρουσιακών απεικονίσεων της αγάπης και της απώλειας, του πένθους και της χαράς, της καταστροφής και της λαχτάρας για αποκατάσταση.

Τα περισσότερα δείγματα αξιόλογης τέχνης (κάθε είδους) επιδίδονται εδώ και καιρό σε μια απόπειρα αποτύπωσης μιας μεταβολής του ισχύοντος μοντέλου, της αισθητηριακής γλώσσας που το εκφράζει, καθώς και των ρωγμών και των σφαλμάτων, των θορύβων και των βρώμικων δεδομένων (dirty data) που διαταράσσουν και μπερδεύουν τις όποιες αναδυόμενες απόπειρες εξτρακτιβισμού, αλλά και την "Ουτοπία των κανόνων"[3].

Τη στιγμή που σχεδόν το σύνολο των συνευρέσεών μας μεταφέρθηκε στην ψηφιακή σφαίρα και η δημόσια ζωή εξημερώθηκε και περιορίστηκε σε μοιρασμένες οθόνες, αυτή η αίσθηση "ετερότητας" διέρρευσε στην καθημερινότητά μας με μια ευκολία που προκαλεί σύγχυση, αφού μετατράπηκε σε μια ανησυχητική και συνάμα εξουθενωτική *κοινή λογική*.

Ζώντας μέσα σε μια επαυξημένη με φόβο, άυλη "δημοκρατία των παρεξηγήσεων", οι ματαιωμένοι ορθολογιστές αντιμάχονται (και πάλι) τους ματαιωμένους ανορθολογιστές, καθιστώντας σαφές τόσο το γεγονός ότι οι νοοτροπίες τους αλληλοσυμπληρώνονται, όσο και την επιτακτική ανάγκη αναγνώρισης ενός μη θεοποιημένου "από-κοινοποιημένου χώρου". Η έννοια του "από-κοινοποιημένου χώρου" χρησιμοποιείται εδώ, σύμφωνα με τον ορισμό που της δίνουν οι Mario Blase και Marisol de la Cadena, ως: "τα ετερογενή εδάφη όπου εκτυλίσσονται διαπραγματεύσεις εντός *των κοινών* που αποτελούν ένα συνεχές επίτευγμα, ένα συμβάν που δεν επιδιώκει την τελεσιδικία, καθότι διατηρεί τη μνήμη ότι ο από-κοινοποιημένος χώρος αποτελεί το διαρκές σημείο αφετηρίας του"[4].

Μπλέχτηκα στις πολυδαίδαλες τελετουργίες αυτής της έρευνας, ύστερα από τη συνάντησή μου τόσο με καλλιτέχνες, όσο και με τον "Vampy", γνωστό επίσης και ως "Vampyroteuthis Infernalis". Πρόκειται για τον μυστηριώδη και αινιγματικό φίλο των Vilém Flusser και Louis Bec, ένα καλαμάρι-βαμπίρ που κατοικεί στα βαθιά ύδατα και έδωσε το έναυσμα για μια σκοτεινή, άκρως συναρπαστική, βιοφιλοσοφική, εικονογραφημένη πραγματεία που μπορεί κανείς να διαβάσει ως ένα είδος άτλαντα· ως ένα σύστημα ταξινόμησης όπου μπορούμε να ανακαλύψουμε μυστικά που ούτε ξέραμε ότι αναζητούσαμε[5]· ως μια ιστορία συμπλεκόμενων γνώσεων που προμηνύει μια στερεοσκοπική ανάγνωση της πραγματικότητας· ως μια από-κοινοποίηση που θα μπορούσε να αποτελέσει πρόταση για το πώς να ζει κανείς με την τεχνολογία.

Επί μία περίπου δεκαετία (1980-1990) ο Τσέχος φιλόσοφος των μίντια και πρωτοπόρος της θεωρίας των επικοινωνιο-λογικών διαδικασιών προσπαθούσε να "διαισθανθεί το σπονδυλωτό, θηλαστικό και πρωτεύον θεμέλιο" της δικής του συμπεριφοράς και κατά συνέπεια, να αμφισβητήσει τις θεωρίες ανθρώπινης μηχανικής, αλλά και τις ισχύουσες παραμέτρους της θεωρίας της εξέλιξης. Κατόρθωσε να καταδυθεί στην κυβερνητική (πληροφορική) σκέψη και την αισθητηριακή επικοινωνία ενός μοναδικού μέλους της ομοταξίας των οκτάποδων και να προσκομίσει μια περίπτωση διασύνδεσης υποκειμένου και αντικειμένου, ή αλλιώς μια εναλλακτική αντίληψη του μείγματος φύση/πολιτισμός που επιτρέπει στην επιστήμη και την τέχνη να επιδοθούν από κοινού σε ένα δημιουργικό παιχνίδι που λαμβάνει χώρα στα οικολογικά κοινά, όπου δημιουργούνται κόσμοι.

Μέσω της επινόησης αυτού του μύθου -ο οποίος είναι "ταυτόχρονα επιστημονικά ακριβής και ένα τρελό αποκύημα της φαντασίας", σύμφωνα με την παραδοχή του συγγραφέα σε ένα γράμμα του προς την Dora Ferreira da Silva, γραμμένο το 1981 αλλά και μέσω της εξερεύνησης της -όχι και τόσο- ξένης στον άνθρωπο φύσης του Vampyroteuthis (και τα δύο είδη "εκτεθειμένα όσο και απειλούμενα ψευδοπόδια της ζωής, τώρα που το σκέφτομαι"), ο στόχος του Flusser ήταν να εξασφαλίσει μια μη υπερβατική απόσταση από την ανθρώπινη κατάσταση, αρκετή ώστε να μπορέσει να εξερευνήσει το ενδεχόμενο της ύπαρξης ενός εξωγλωσσικού μηχανισμού αισθήσεων· να κοιτάξει μέσα από μάτια που μοιάζουν, αλλά και ταυτόχρονα διαφέρουν ριζικά από εκείνα των ανθρώπων· να φανταστεί τον κόσμο ως μια προβολή που εμείς οι ίδιοι δημιουργούμε και επομένως μπορούμε/πρέπει να αλλάξουμε από κοινού, αντί να υποκύπτουμε στην τύχη, τη μοίρα ή την πίστη μας σε κάποια ανώτερη δύναμη.

Ύστερα από μία εκτενή και μακροχρόνια ενασχόληση με την απύθμενη και συνάμα, σχεδόν άγνωστη ύπαρξη του Vampy και έναν "κεφαλοποδικό" διάλογο με τον Louis Bec, ο Flusser κατέδειξε το πώς η ανθρώπινη ύπαρξη περιπλέκει εκείνη του Vampyroteuthis, και αντίστροφα. Εστιάζοντας κριτικά στην "προγραμματική" ερμηνεία της εξέλιξης, ο συγγραφέας εξέτασε σε βάθος και οργιαστικά τον τρόπο με τον οποίο ο Vampy αντιλαμβάνεται τον κόσμο ("γραπώνοντας τον", στην κυριολεξία, μέσω ενός αισθητηριακού οργάνου που τελεί χρέη τρίτου πέους) αλλά και τον δημιουργεί βιώνοντας και μεταβάλλοντας όχι άλλα αντικείμενα, αλλά εκπροσώπους του ίδιου του του είδους. Για τον οραματιστή φιλόσοφο μιας μετα-θεωρίας της επικοινωνίας, επιμελητή τέχνης και, τελικά, καλλιτέχνη, το έργο αυτό συνιστά μια μορφή τέχνης ικανή να αποκτήσει το διαρκές βάθος των γαμετών και να το εκφράσει με τη βοήθεια της ευπλαστότητας των πίξελ. Πρόκειται, επίσης, για μια μορφή δημιουργίας που μπορεί να εκφυλιστεί σε απολυταρχική, δόλια και κακεντρεχή.

Λαμβάνοντας υπόψη ότι ο Flusser έγραψε προς το τέλος του 20ου αιώνα, στην εποχή της γέννησης της κουλτούρας της επικοινωνίας και της σχεσιακής αισθητικής, καθώς και το γεγονός ότι η άνοδος της ψηφιακής οικονομίας στην πλατφόρμα του καπιταλισμού έχει αναγάγει το "είναι-σε-σχέση" μας σε πόρο προς εξόρυξη και εκμετάλλευση, ένα καλό σημείο εκκίνησης θα ήταν να αποδεχτούμε πως εν μέσω της εξελισσόμενης, ακόμη, περιπέτειάς μας στην ψηφιακή σφαίρα, θα πρέπει να διερευνήσουμε τις επιλογές μας ψηφιακά. Με άλλα λόγια, πρέπει να γίνουμε φίλοι με το τέρας αντλώντας έμπνευση από τα τελετουργικά των ξεχασμένων κοσμογονιών και των εναργών μεθοδολογιών ζωής που προτείνουν και οι οποίες γνωρίζουν πώς να αφήσουν χώρο για την παρέμβαση της τύχης. Πρέπει να ξορκίσουμε το Vampyroteuthis, προκειμένου να του επιτρέψουμε να αναδυθεί ζωντανό· να διανύσουμε "σαν ακροβάτες πάνω σε σκοινί τη διαδρομή ανάμεσα στην επιμονή στο πνεύμα και στην παράδοση στο συναίσθημα"[6].

Τότε, μόνο, θα μπορέσουμε να εκτιμήσουμε την προσπάθεια του Flusser να ανιχνεύσει την ψηφιακή δομή που ενυπάρχει στη φύση ως μία απόπειρα ενθάρρυνσης της ανθρωπότητας να κάνει χρήση της ψηφιακής τεχνολογίας σε συνδυασμό, και όχι σε αντίθεση, με τους νόμους της φύσης, καθώς και ως μια απόπειρα συμφιλίωσης της

3. Graeber, D. *The Utopia of Rules*, https://en.wikipedia.org/wiki/The_Utopia_of_Rules
4. Blaser, M. και Marisol de la Cadena (2018). *Introduction: Pluriverse; Proposal for a World of Many Worlds*, σ.19, https://www.dukeupress.edu/a-world-of-many-worlds
5. Flusser, V. και Bec, L. (2012) *Vampyroteuthis Infernalis: A Treatise, with a Report by the Institut Scientifique de Recherche Paranaturaliste*, αγγλική μετάφραση: Valentine A. Pakis, Minneapolis: University of Minnesota Press.
6. Flusser, V. (2011), ό.π., σ. 122

εντροπίας της φύσης και της αντίστροφης εντροπίας του πολιτισμού με μέσο την ανθρώπινη υπευθυνότητα και την καθοριστική συμβολή της τέχνης. Από κάποιο ειρωνικό καπρίτσιο της μοίρας που ο συγγραφέας σίγουρα θα εκτιμούσε, μπορούμε να διακρίνουμε στον θετικό παραλληλισμό που επιχείρησε μεταξύ της παραγωγικής ισχύος των φυσικών δυνάμεων και της δυνατότητας επεξεργασίας πληροφοριών που παρέχει η ψηφιακή τεχνολογία την ανεστραμμένη εικόνα μιας κρίσης η οποία, αν συνεχίσουμε να παραβλέπουμε την πολυεδρικότητα και την περίπλοκη φύση της ζωής, μπορεί να φτάσει ή ακόμα και να ξεπεράσει την περιβαλλοντική καταστροφή. Ο Flusser γνώριζε πολύ καλά τις κοινωνικές προεκτάσεις της ουτοπικής του αντίληψης, σύμφωνα με την οποία η πραγματικότητα είναι ένας "αφρισμένος ωκεανός" δυνατοτήτων και τα καλύτερα μέσα πλοήγησης που διαθέτουμε είναι οι τολμηρές προθέσεις και η άφοβη τεχνολογική εφευρετικότητα. Μας προειδοποίησε ότι προκειμένου να αποκρυπτογραφήσουμε την "τεχνο-φαντασία" θα πρέπει να χακάρουμε τα νέα μέσα και κανάλια επικοινωνίας (πραγματοποιώντας ένα *détournement*) και να δημιουργήσουμε νέες, ριζοσπαστικές πραγματικότητες. Οι καλλιτέχνες πρέπει να τοποθετούνται πάντοτε απέναντι από τις μηχανές (ανατρέποντας το ότι αυτές γίνονται όλο και πιο εύχρηστες, αλλά και όλο και πιο δυσνόητες). Οι καλλιτέχνες πρέπει να οργανωθούν σε μη ιεραρχικές ομάδες διαλόγου με έντονη ικανότητα απόκρισης και ανάληψης ευθύνης και να παίρνουν πρωτοβουλίες που να αποτρέπουν τη μετατροπή των νέων αυτών δεδομένων σε όρους που καθορίζουν περιοριστικά την πραγματικότητα.

Ο μύθος του Vampy που δημιούργησε ο Flusser είναι κάτι παραπάνω από μια απλή ποιητική επινόηση· είναι μία πρακτική που δοκιμάζει τη θεωρία του στην πράξη, μία *fantasia essata* που καταπιάνεται με μια υπέροχη παραδοξότητα, την οποία δεν εξαντλεί δια της ερμηνείας της, αλλά αντιθέτως τη βελτιώνει μεταβάλλοντας διαρκώς την προοπτική της. Πρόκειται για μια μυθοπλαστική επιστήμη που καθιστά δυνατή την άμεση αποκάλυψη του ανησυχητικού παρελθόντος και των τεράστιων δυνατοτήτων της πραγματικότητας και επιτυγχάνει μια αλλόκοτη επανασύνδεση τέχνης και ζωής. Ο μύθος του Vampy διαβάζεται σαν ένα τέχνασμα που κάποιος σκάρωσε, ως μία παραπλανητική κίνηση που αναδεικνύει κάθε είδους φυσικά και κοινωνικά μυστήρια και προϋποθέτει υπέρμετρες δεξιότητες, υπέρμετρη τεχνική, και υπέρμετρη ενσυναίσθηση της πραγματικότητας[7].

Όποια κι αν είναι η κατεύθυνση που θα διαλέξει κανείς να ακολουθήσει σε σχέση με αυτά τα ζητήματα -και οι επιλογές είναι πολυποίκιλες, αναδυόμενες και καταβυθιζόμενες, ψηφιακές, υλικές, χθόνιες, υδρόβιες, κ.ά.-, η μυθοπλαστική συνέργεια του Flusser με την πραγματικότητα του καλαμαριού-βαμπίρ είναι αυτή που "συναντά το σύμπαν στο μέσο της διαδρομής" (για να χρησιμοποιήσουμε την εικόνα της Karen Barad[8]) και παρέχει ένα αποκαλυπτικό παράδειγμα του πώς "η διαδρομή δημιουργείται ενώ περπατάς" μέσα στο "άγριο". Μέσα στην κριτική πρακτική της εξοικείωσης με αυτό που έχει αγνοηθεί· μέσα στην πρακτική του φυγόδικου προγραμματισμού που αντιτίθεται στην ομαλοποίηση και τη θεσμοθέτηση· στην πρακτική της αποαποικιοποίησης της φύσης και της αμφισβήτησης των πολιτισμικών δομών· στην πρακτική της "δημιουργίας τόπων σκέψης-συναισθήματος ριζοσπαστικής ευαισθησίας[9]" και ανάπτυξης κραταιών αναρχικών συμμαχιών με στόχο την απόδοση δικαιοσύνης· μέσα στη διαρκή πρακτική του να παραμένεις *με* το πρόβλημα.

**Η Νάντια Αργυροπούλου είναι ανεξάρτητη επιμελήτρια, ιστορικός τέχνης και συγγραφέας. Το 2019 ήταν μέλος της Επιτροπής Αξιολόγησης της ARTWORKS για τις Εικαστικές Τέχνες μαζί με τους Νάγια Γιακουμάκη, Χάρις Κανελλοπούλου, Νίκο Ναυρίδη και Ηλιάνα Φωκιανάκη.*

7. Taussig, M. (1998) "Viscerality, Faith and Skepticism: Another Theory of Magic". Journal of Ethnographic Theory, 6, σ. 482.
8. Barad, K. (2007) *Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of matter and meaning*, Durham and London: Duke University Press
9. Demos, T.J. (2020) *Beyond the World's End, Arts of living at the crossing*, Durham: Duke University Press, https://www.dukeupress.edu/beyond-the-worlds-end

I seek to read newspapers, as if I were a mollusk.
VF[1]

Non-human intelligence is something I think about a lot. Especially, when in need to consider human invention and communication.

During the past few years, as concerns about "singularity" and the "simulation argument" dawned, artificial intelligence entered the pluriverse of beyond-the-human alternatives that have profoundly unsettled human certainties and affected the arts.

Coronavirus Covid-19 pandemic came to suggest an utterly unpredictable future that is not outside, ahead, imminent or delayed but, one that is *inside*, *always*, a non-representable "already" that is also a "not yet". As the ever elusive, entropic, texture of reality has been magnified down to the microscopic and the unseen, life's social structures were reduced and re-inscribed through algorithmic modelling; things natural and things cultural were violently conflated into an undifferentiated hype (the virus and the viral, transmission and transition), the world's panic revealed the extent of inequalities and even reinforced them.

Mediation acquired a different conceptual edge, following the accelerated reign of the screen, the triumph of disaster capitalism and the rise of new techno-fixes, induced by the promise of blockchain technology. The explosive proliferation of our data trails within the pandemic already leads to a new and prolonged harvesting season for informational biopolitics.

Within this persistent, all-encompassing unknown everyday life engaged with performative speculation, previously exercised almost exclusively through art making.

How to think the differences and nuances that make the truth and anticipate challenges? How to invent a new affective language for the indeterminacy at the core of knowledge? How to free the world from the virus of the capitalist imaginary? How to practice imagination and refusal? How to engage with the trouble in Isabelle Stengers' question: "What is it? this life?"[2].

The question caught me half way through my encounters with the work of the artists involved in the second cycle of the Stavros Niarchos Foundation (SNF) Artist Fellowship Program and its mentorship component. It also caught up with the weird insights and uneasy premonitions, which haunted their works. Together we struggled to fathom the déjà-vu of this end-of-the-game moment.

Their art, digitally generated more-than-human worlds and hybrid, wild material mutations (sculptures, photographic prints, books, installations, films, animations, performances, writings, sounds) revealed a daring engagement with the vertigo of change, various forms of odd kinships, precarious circumstances, alternative climates, intertwined, conflictual images of love and loss, grief and joy, destruction and the yearning for reparation.

Much of the art (of every kind) that is worth anything has been trying for some time now to capture a paradigm shift, the sensual language to express it, as well as the rifts and glitches, the noise and dirty data that disrupt and confuse various emerging extractivisms and the "Utopia of Rules"[3].

While our meeting habits became almost exclusively digital and public life, domesticated, screen-shared, this sense of "otherness" leaked to the everyday with an almost confounding ease: it became an alarming and at the same time debilitating, *common sense*.

Within the fear-augmented immateriality of our "democracy of misunderstandings", frustrated rationalists fight (again) against frustrated irrationalists, making the comple-

1. Vilém Flusser, letter to Dora Ferreira da Silva, 9/6/1981. Published in Vilém Flusser, *Vampyroteuthis Infernalis* (edited by R.M.Novaes, New York-Dresden: Atropos Press, 2011) p. 142
2. https://www.agirparlaculture.be/entretien-avec-isabelle-stengers-se-liberer-de-limaginaire-capitaliste/
3. David Graeber, *The Utopia of Rules*, https://en.wikipedia.org/wiki/The_Utopia_of_Rules3. Mario Blaser

mentarity of both mentalities apparent and the need to acknowledge a non-sublimated "uncommons", urgent; "uncommons", that should be perceived as "the heterogenous grounds where negotiations take place within commons that would be a continuous achievement, an event whose vocation is not to be final, because it remembers that the uncommons is its constant starting point"[4].

I entered the meandering ceremonies of research for such a point via the aforementioned encounters with fellow artists and *Vampy*, aka *Vampyroteuthis Infernalis*. Vilém Flusser and Louis Bec's mysterious friend, the quite elusive deep-sea vampire squid, had evoked an obscure and utterly fascinating, biophilosophical, illustrated treatise[5] that reads like an atlas; a browsing system with the ability to deliver secrets we did not even know that we have been looking for, a story of transknowledges, that foretells a stereoscopic reading of reality, an uncommoning that could suggest a possible life with technology.

For almost a decade (in the 1980's) the Czech media philosopher and pioneer of communicological processes sought "to intuit the vertebrate, mammalian and primate foundation" of his own behaviour and thus, contest human mechanical thought and existing parameters of evolution; he managed to dive into the cybernetic (informative) thought and sensorial communication of a unique member of the Octopoda order and come out with a subject-object interlinkage, a counter-vision of the nature-culture blend that permits science and art to play together in the ecological commons of creative worldmaking.

By inventing this fable, "simultaneously scientifically exact and mad fantasy", as he admits in a 1981 letter to Dora Ferreira da Silva, by exploring the not-so-alien-to-us nature of Vampyroteuthis (both "exposed and threatened pseudopods of life, forced to think") Flusser aimed to attain a non-transcendent distance from the human condition, enough for him to explore the potential of a sensorium outside of language, to be able to look through eyes who are quite similar and yet radically different from the human, to imagine the world as something that we, ourselves project and can/should therefore change together, instead of succumbing to chance, fate or belief to some/any hyper-agency.

Developing a thorough and years-long interaction with Vampy's abysmal and largely yet-unknown existence, Flusser, in a "cephalopodic" dialogue with Louis Bec, demonstrated how human existence was problematized by the vampyroteuthian one and vice-versa. He focused critically on the "programmatic" view of evolution and delved into how Vampy senses the world orgiastically, (literally "grasping" it via an extra sensory organ, a third penis) and creates it by experiencing and altering not objects but the other Vampyroteuthis. For the visionary philosopher of a meta-theory of communication, curator and eventually artist, this is a form of art that can acquire the enduring profundity of gametes and express it in the malleability of pixels. It is also a form of creation that can become totalitarian, deceitful, spiteful.

Taking into consideration what Flusser was writing at the end of the 20th century, at the birth point of media culture and relational aesthetics, and being aware that the rise of digital economy on platform capitalism has used our "being-in-relation", as a resource to be extracted and abused, we can start by accepting that amidst our evolving adventure with the digital sphere, we must explore our options digitally; in other words, we must befriend the beast by taking our cue from the ceremonies of neglected cosmologies and their rigorous life methodologies which make space for chance. We must exorcise Vampyroteuthis in order to make it emerge alive; we must walk the "acrobatic tightrope walk between insisting on intellect and surrendering to emotion"[6].

4. Mario Blaser and Marisol de la Cadena, Introduction: Pluriverse; *Proposal for a World of Many Worlds*, p.19, https://www.dukeupress.edu/a-world-of-many-worlds
5. Vilém Flusser & Louis Bec, *Vampyroteuthis Infernalis: A Treatise*, with a Report by the Institut Scientifique de Recherche Paranaturaliste, transl. Valentine A. Pakis (Minneapolis-London: University of Minnesota Press, 2012)

We can then appreciate Flusser's attempt to detect the digital structure in nature, as a movement to encourage humanity to use digital technology in cooperation with natural laws and not against them, as an attempt towards the reconciliation of nature's entropy and culture's negentropy under human responsibility and art's decisive input. In an ironic twist that he would certainly appreciate, we can see in the positive parallel that he made between the generative potency of natural forces and the information processing capabilities of digital technology, the inverted image of a crisis that could possibly match and even exceed the environmental disaster, if we continue to overlook life's complexity and many entanglements. Flusser was all too aware of the social implications involved in his utopian view of reality as a "foaming ocean" of possibilities that can be best navigated by daring intention and fearless technological invention. He cautioned us that in order to decipher "techno-imagination", we have to hack the new media channels of communication (by détournement) and make completely new realities happen. Artists must always be positioned opposite of the apparatuses (and reverse the fact that these are being made easy-to-use, yet difficult to understand); artists must organize in dialogical and non-hierarchical groups of acute response-ability and be in charge of preventing these new realities from becoming determining conditions.

His Vampy fable is far more than a poetic device, the practice that puts his theory to the test, a *fantasia essata* that engages with exquisite strangeness without explaining it away and betters it by relentlessly shifting its perspectives; a fictitious science that creates a direct disclosure of reality's unsettled past and tremendous potential and achieves a quirky re-connection of art and life. The Vampy fable feels like a trickster's trick, the "subterfuge" that highlights all kinds of natural and social mysteries and requires inordinate skill, inordinate technique, inordinate empathy with reality[7].

Whatever course one chooses to take in these matters - and there are many, emergent and submergent, digital, material, chthonic, aquatic or other - it is Flusser's fabulous complicity with the reality of the vampire squid that is "meeting the universe halfway" (in Karen Barad's worlding image)[8] and makes a telling example of how "the path is made by walking" into the wild. Into the critical practice of knowing what has been ignored; into the practice of fugitive planning vis-à-vis normalization and institutionalization, of decolonizing nature and challenging cultural structures, of "creating thinking-feeling places of radical sensibility"[9] and powerful anarchic alliances for justice; into the ongoing practice of staying *with* the trouble.

**Nadja Argyropoulou is an independent curator, art historian and art writer. Nadja was part of the ARTWORKS Visual Arts Selection Committee 2019 along with Iliana Fokianaki, Charis Kanellopoulou, Nikos Navridis and Nayia Yiakoumaki.*

6. Vilém Flusser, Atropos Press, ibid p. 122
7. Michael Taussig, "Viscerality, Faith and Skepticism: Another Theory of Magic," in *Journal of Ethnographic Theory*, 6, p. 482
8. Karen Barad, Meeting the Universe Halfway: *Quantum Physics and the Entanglement of matter and meaning*, (Duke University Press, USA, 2007)
9. T.J. Demos, *Beyond the World's End, Arts of living at the crossing*, (Duke University Press, 2020), https://www.dukeupress.edu/beyond-the-worlds-end

Μαρία Βαρελά / Maria Varela

Η Μαρία Βαρελά εστιάζει στις δημιουργικές εφαρμογές των νέων τεχνολογιών, την υφαντική οπτικοποίηση δεδομένων και την παραγωγή σε συνεργασία με κοινότητες γυναικών. Πειραματίζεται με τους τρόπους που το αρχειακό γεγονός μεταγράφεται από το ψηφιακό περιβάλλον στον φυσικό κόσμο. Δημιουργεί ψηφιακά και φυσικά αντικείμενα, συστήματα, περιβάλλοντα και εκδηλώσεις διερευνώντας έννοιες όπως η ταυτότητα, η μνήμη, η παράδοση και οι κατασκευές αυτών. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της σε πολυάριθμες εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, σε μουσεία σύγχρονης τέχνης όπως το Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στην Αθήνα και το Bozar Center of Fine Arts στις Βρυξέλλες, και σε φεστιβάλ τέχνης, όπως: Festival de Arte Contemporânea Sesc_Videobrasill στο Σάο Πάολο, Media Art Biennale στο Βρότσλαβ, Siggraph στο Βανκούβερ, Transmediale στο Βερολίνο, ISWC στο Seattle, Piksel στο Μπέργκεν, Amber στην Κωνσταντινούπολη, Εικαστικοί Διάλογοι της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση στην Αθήνα κ.α. Το 2021 είναι υποψήφια για το βραβείο σύγχρονης τέχνης του Μουσείου Taoyuan της Ταϊβάν.

Maria Varela is a multidisciplinary artist focusing on the creative applications of new technologies, data visualization through the act of weaving and the collaboration with women communities. She experiments with ways in which the archival event is transcribed from the digital environment into the physical world. She creates digital and physical objects, systems, environments and live events exploring concepts of identity, memory, tradition and their constructions. She has presented her work in numerous exhibitions in Greece and abroad, in museums of contemporary art such as the National Museum of Contemporary Art in Athens and Bozar Center of Fine Arts in Brussels, and art festivals such as: Festival de Arte Contemporânea Sesc_Videobrasil in São Paulo; Media Art Biennale in Wroclaw; Siggraph in Vancouver; Transmediale in Berlin; ISWC in Seattle; Piksel in Bergen; Visual Dialogues - Onassis Stegi in Athens and more. She is nominated for the 2021 Contemporary Art Award of the Taoyuan Museum in Taiwan.

Μαρία Βαρελά, *Εν πανίον - ένα "επινοημένο" έμβλημα*, 2021, σημαία, βίντεο, 170X120 εκ., 14 λεπτά, Συλλογή Λυκείου των Ελληνίδων, φωτογράφος: Studio Kominis
Maria Varela, *One piece of cloth – an "invented" emblem*, 2021, 170X120 cm., Lykeion ton Hellenidon collection, photographer: Studio Kominis

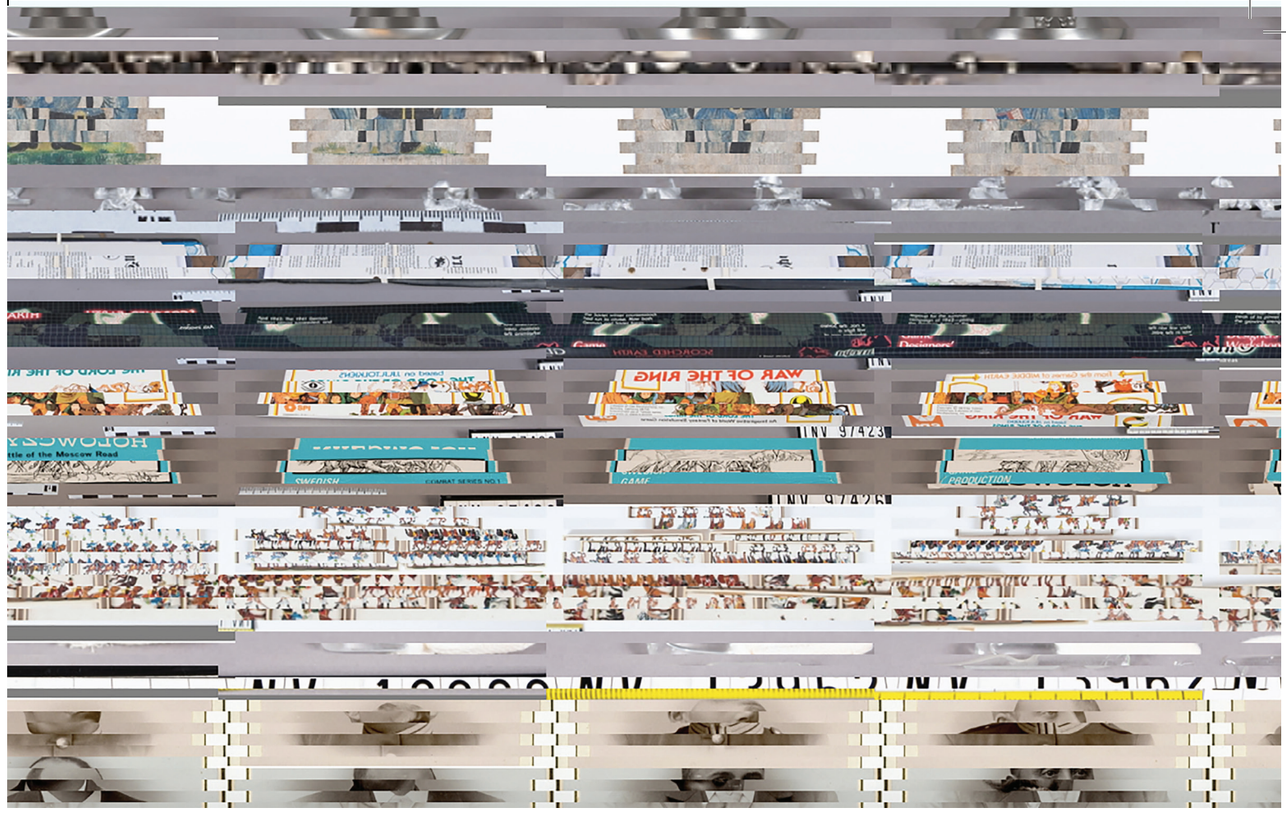

Μαρία Βαρελά, *The Moirae*, 2020, αλγοριθμική περφόρμανς, εκτύπωση σε ύφασμα, 60X110 εκ.
Maria Varela, *The Moirae*, 2020, algorithmic performance, print on fabric, 60X110 cm.

Εριφύλη Βενέρη / Eriphyli Veneri

Η Εριφύλη Βενέρη γεννήθηκε το 1983 στην Αθήνα. Σπούδασε Ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στο MFA πρόγραμμα "Public Art and New Artistic Strategies" του Bauhaus University Weimar στη Γερμανία με την υποστήριξη του Ιδρύματος Ωνάση. Πραγματοποίησε επιπλέον μεταπτυχιακές σπουδές στο MA πρόγραμμα Art in Context του University of the Arts στο Βερολίνο με την υποστήριξη του Ιδρύματος Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή. Είναι μετ' επαίνων διδάκτορας του Τμήματος Αρχιτεκτόνων του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Η διατριβή της με τίτλο: *Ελληνικά Εστιατόρια στο Βερολίνο: Πολυαισθητηριακότητα και Μυθοπλασία στην Εμπειρία της Εθνοτικής Κουζίνας* εκπονήθηκε με την υποστήριξη του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών. Για το 2020-2021 διδάσκει ως ακαδημαϊκή υπότροφος το μάθημα "Θέματα Πολιτισμού και Σύγχρονες Καλλιτεχνικές Πρακτικές" στο Τμήμα Εικαστικών Τεχνών της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας. Η εικαστική της πρακτική εκφράζεται μέσω γλυπτικής, εγκαταστάσεων, βίντεο, performances και συμμετοχικών projects. Κεντρικές θεματικές του έργου της αποτελούν η επιπολιτισμική διαδικασία, το πολιτισμικό πένθος ως κατάσταση δυσφορίας και ως αντίδραση στην απώλεια, οι καταστάσεις σκηνοθετημένης αμφισβητούμενης αυθεντικότητας, η απτή πολιτισμική κληρονομιά ως ντεκόρ και ως φόντο. Από το 2018 συνεργάζεται με την εικαστικό και ερευνήτρια, Νάιρα Στεργίου ως *COMOTIRIO* γύρω από τις θεματικές της μυθοπλασίας, του Ιερού και του Βέβηλου, του πένθους και της τελετουργίας. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Εριφύλη Βενέρη, *Travelling Without Moving* ATH/BER/BER, 2018, βίντεο, ήχος, 62 λεπτά, φωτογράφος: eriphyliveneri
Eriphyli Veneri, *Travelling Without Moving* ATH/BER/BER, 2018, video, sound, 62 minutes, photographer: eriphyliveneri

Eriphyli Veneri was born in 1983 in Athens. She studied Painting at the Athens School of Fine Arts and undertook postgraduate studies the MFA "Public Art and New Artistic Strategies" program of the Bauhaus University Weimar in Germany with the support of the Onassis Foundation. She completed further postgraduate studies at the MA Art in Context program at the University of Arts Berlin with the support of the Basil & Eliza Goulandris Foundation. She is a cum laude PhD holder of the Department of Architecture, University of Thessaly. Her research thesis is entitled *Greek Restaurants in Berlin: Multisensoriality and Mythmaking in Ethnic Cuisine*. Her doctoral studies were supported by the Greek State Scholarship Foundation. For the academic year 2020-2021 she is a teaching fellow at Athens School of Fine Arts for the class "Contemporary Greek Art and Cultural Specificity". Veneri's artistic practice is expressed through sculpture, installation, video, performance and participatory projects. Central themes are processes of acculturation, cultural bereavement as a state of distress and as reaction to loss, situations of staged authenticity, reproductions of cultural heritage artefacts as props or decoration. Since 2018 she collaborates with artist and researcher Naira Stergiou as *COMOTIRIO* on the thematics of fiction-making and fictionality, the Sacred and the Profane, mourning and ritualistic practicing. She is currently living and working in Athens.

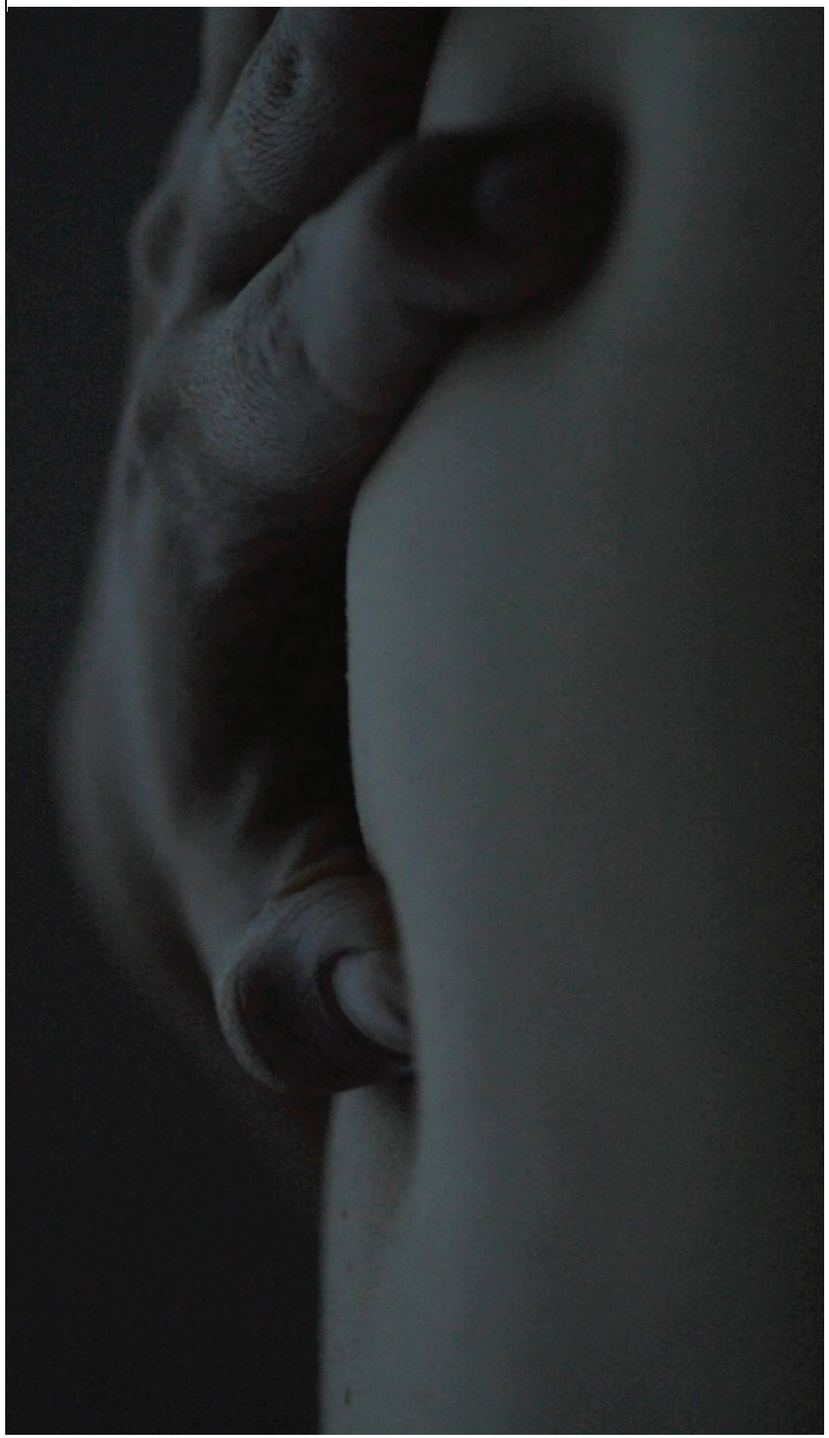

Εριφύλη Βενέρη, *Snowbollocks*, 2020, σειρά τριαδιάστατων συνθέσεων από μικτά υλικά, ψηφιακή επεξεργασία εικόνων, διαστάσεις μεταβλητές, φωτογράφος: eriphyliveneri
Eriphyli Veneri, *Snowbollocks*, 2020, series of three-dimensional syntheses of mixed materials, digital processing as images, variable dimensions, photographer: eriphyliveneri

Παναγιώτης Βορριάς / Panagiotis Vorrias

Ο Παναγιώτης Βορριάς γεννήθηκε στην Καλαμάτα το 1983. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας (2001-2007). Φοίτησε στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα Εικαστικών Τεχνών της ΑΣΚΤ. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Είναι υπότροφος του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών, ενώ το 2014 ήταν υποψήφιος για το βραβείο νέων καλλιτεχνών Μεσογείου HYam. Το 2013 συμμετείχε στην έκθεση νέων καλλιτεχνών *Εκ νέου* στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, καθώς επίσης και στη 16η Biennale Νέων Δημιουργών Ευρώπης και Μεσογείου, στην Ανκόνα της Ιταλίας. Από το 2013 είναι συνιδρυτής και μέλος της εικαστικής ομάδας *Per Se*. Το κοινωνικό πεδίο, το παιχνίδι, οι συλλογικότητες στο πλαίσιο μικρών κοινοτήτων, ο ρομαντισμός του ανέφικτου, ο ρυθμός, το μοτίβο, η οπτική αντίληψη, η επικοινωνία και η γλώσσα αποτελούν βασικούς άξονες της εικαστικής του πρακτικής. Η ιδέα και ο κεντρικός άξονας των έργων, καθώς και το πλαίσιο μέσα στο οποίο τοποθετείται η αφήγηση προσδιορίζουν σε μεγάλο βαθμό το υλικό και το μέσο του έργου. Ζητούμενο είναι η ανοιχτή ανάγνωση και η πολλαπλή αναφορικότητα. Με ηχητικά έργα, οπτικοακουστικές εγκαταστάσεις, βιντεοπροβολές, “περιβάλλοντα”, σχέδια, δράσεις μνημειακού ή εφήμερου χαρακτήρα στο δημόσιο χώρο, ο Παναγιώτης Βορριάς επιδιώκει τη συνάντηση με το βίωμα και την εμπειρία του εκάστοτε θεατή.

Panagiotis Vorrias was born in Kalamata in 1983. He lives and works in Athens. He is a graduate of the Athens School of Fine Arts (ASFA), from where he also earned a Master in Fine Arts. He has participated in several exhibitions in Greece and abroad. In the past he has been awarded a scholarship from the Greek State Scholarships Foundation, while in 2014 he was shortlisted for the HYamYoung Mediterranean Art Scene Award. In 2013, he participated in the exhibition *Afresh* at the National Museum of Contemporary Art; and in the Mediterranea 16 Young Artists Biennial in Ancona, Italy. In 2013, he co-founded the artist group *Per Se* of which he is still an active member. The social sphere, games, collectivities, small communities, the romanticism of what is impossible to attain, rhythm, motif, visual perceptions, communication and language are the main axes of his artistic practice. The idea and the key issues broached in each individual work, as well as the context of the narration, determine the materials and means he chooses for each project. Through sound works, audiovisual installations, video projections, “environments”, drawings, and permanent or ephemeral public works, Panagiotis Vorrias endeavours to create an encounter with the viewer’s past and lived experience.

Παναγιώτης Βορριάς, *Τρυπώντας το νερό*, 2014, βίντεο στιγμιότυπο, βιντεο-εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές
Panagiotis Vorrias, *Punching a hole in the water*, 2014, video still, video installation, dimensions variable

Παναγιώτης Βορριάς, *Try not to step the line*, 2019, εγκατάσταση σε δημόσιο χώρο, σωλήνες φώτα νέον, διαστάσεις μεταβλητές, φωτογράφος: Αντρέας Σαντρουζάνος
Panagiotis Vorrias, *Try not to step the line*, 2019, installation in public space, neon lights, dimensions variable, photographer: Andreas Santrouzanos

Ζωή Γαϊτανίδου / Zoi Gaitanidou

Η Ζωή Γαϊτανίδου γεννήθηκε το 1981 στην Αθήνα. Είναι απόφοιτη της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας και έχει σπουδάσει επίσης στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Έχει ως έδρα της την Αθήνα και τη Σίφνο. Η Γαϊτανίδου χρησιμοποιεί τη τεχνική του κεντήματος για να δημιουργήσει περίτεχνες ταπετσαρίες, που συνδυάζουν αφηρημένα μοτίβα με παραστατικά στοιχεία, με αποτέλεσμα να προκαλείται μια ένταση στις φόρμες που θυμίζει παραδείγματα φυλετικής τέχνης. Το τροπικό φύλλωμα είναι ένα επαναλαμβανόμενο στοιχείο στο έργο της, το οποίο, όπως σχολίασε η κριτικός τέχνης Ρομπέρτα Σμιθ: *“θυμίζει ένα ναΐφ παράγωγο του νεο-εξπρεσιονισμού που φέρνει στο νου μια σύγχρονη εκδοχή του τροπικού οράματος του Ανρί Ρουσσώ”*. Στις επιλεγμένες εκθέσεις της περιλαμβάνονται: *Υφάνσεις: Ζωγραφική και Ταπισερί στην Ελλάδα από το 1960 έως σήμερα, 2019*, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα, Ελλάδα, *Clarity*, ατομική έκθεση στη γκαλερί The Breeder, 2017, Αθήνα, Ελλάδα, *The Equilibrists / Οι Εξισορροπιστές*, 2016, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα, που διοργανώθηκε από το New Museum στη Νέα Υόρκη και το Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Αθήνα, σε επιμέλεια των Gary Carrion Murayari, Helga Christophensen και Massimiliano Gioni, *Heaven,* 2η Μπιενάλε της Αθήνας, 2009 Ελλάδα. Η Ζωή Γαϊτανίδου εκπροσωπείται από τη γκαλερί The Breeder στην Αθήνα.

Zoi Gaitanidou, born in 1983 in Athens, Greece is a graduate of the Athens School of Fine Arts and has also studied in the Aristotle University of Thessaloniki. She is currently based between Athens and the island of Sifnos, Greece. Gaitanidou is using embroidery to create elaborate tapestries that combine abstract patterns with figurative elements resulting in an intensity that recalls tribal art. Tropical foliage is a recurrent element in her work, which-as art critic Roberta Smith has remarked- *“is reminiscent of a naive derivative of neo-Expressionism that also evokes a contemporary take on the tropical vision of Henri Rousseau”*. Selected exhibitions include: *Weavings: Painting and Tapestry in Greece from 1960 to present*, 2019, Benaki Museum Athens, Greece; *Clarity*, 2017, solo exhibition at The Breeder, Athens, Greece; *The Equilibrists*, 2016, Benaki Museum Athens, co-organized by The New Museum, New York and DESTE Foundation (Athens), curated by Gary Carrion Murayari, Helga Christophensen with Massimiliano Gioni, Athens, Greece; *Heaven, 2nd Athens Biennale*, 2009, Athens, Greece. Zoi Gaitanidou is represented by The Breeder, Athens.

Ζωή Γαϊτανίδου, *Untitled*, 2017, κλωστή και παστέλ σε καμβά, 180X137 εκ.
Zoi Gaitanidou, *Untitled*, 2017, pastel and thread on canvas, 180X137 cm.

Ζωή Γαϊτανίδου, *Eyewitness*, 2020, κλωστή, ακρυλικό και παστέλ σε καμβά, 140X180 εκ.
Zoi Gaitanidou, *Eyewitness*, 2020, thread, acrylic and pastel on canvas, 180X140 cm.

Θεόδωρος Γιαννάκης / Theodoros Giannakis

Ο Θεόδωρος Γιαννάκης γεννήθηκε το 1979 στην Πρέβεζα. Είναι απόφοιτος της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών και του μεταπτυχιακού προγράμματος στη Διαχείριση Ψηφιακών Μέσων στο London Metropolitan University στο Λονδίνο. Είναι υποψήφιος διδάκτωρ στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε ατομικές εκθέσεις στην Union Pacific (Λονδίνο), Ελένη Κορωναίου (Αθήνα), Radio Athènes (Αθήνα) και SPACE (Λονδίνο) και σε διεθνείς ομαδικές εκθέσεις σε χώρους τέχνης, μουσεία και ιδρύματα όπως το New Museum στη Νέα Υόρκη, το Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, το Αρχαιολογικό Μουσείο των Δελφών, το Fondazione Prada, το Κολέγιο Τέχνης και Σχεδιασμού του Οντάριο, το V22 Collection και το Futura Center for Contemporary Art. Ως μέλος της καλλιτεχνικής ομάδας KERNEL έχει διοργανώσει εκθέσεις και εκδηλώσεις και έχει δώσει διαλέξεις για την έρευνά του στο Institute of Contemporary Arts στο Λονδίνο, στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών και στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Στη δουλειά του τον ενδιαφέρουν οι τρόποι με τους οποίους το τετραδιάστατο καλλιτεχνικό υποκείμενο δρα και εργάζεται στα όρια μεταξύ του φυσικού και ψηφιακού χώρου καθώς και η αντίληψη του χώρου της κυβερνοκουλτούρας (cyberculture) ως ένα προάστιο της καθημερινής ζωής, η οποία περιορίζεται από τους όρους και τις συνθήκες που της επιβάλλει η υλικότητα. Ένα από τα κύρια αισθητικά και πολιτικά διακυβεύματα που απασχολεί το οικοσύστημα των έργων του Θεόδωρου Γιαννάκη είναι ο ορισμός αυτού του υβριδικού χώρου, που και ο ίδιος επισκέπτεται με εμμονικό τρόπο, ως ένα συγκλίνον κέντρο επικοινωνίας και σκέψης διαφορετικών, ανθρώπινων ομάδων.

Θεόδωρος Γιαννάκης, *How Great*, 2018, ψηφιακό βίντεο σε πραγματικό χρόνο
Theodoros Giannakis, *How Great*, 2018, real time video projection

Theodoros Giannakis was born in 1979, in Preveza, Greece. He is a graduate of the Athens School of Fine Arts and the MA program in Digital Media Management at the Metropolitan University in London. He is a PhD candidate at the Athens School of Fine Arts. He has presented his work in solo exhibitions at Union Pacific (London), Eleni Koroneou (Athens), Radio Athènes (Athens) and SPACE (London) and has taken part in international group exhibitions in art venues, museums and institutions, such as the New Museum in New York, the National Museum of Contemporary Art, Delphi Archeological Museum, Fondazione Prada, Ontario College of Art and Design, V22 Collection, and Futura Center for Contemporary Art. As a member of KERNEL art collective, he has curated exhibitions and events and has lectured on his research at the Institute of Contemporary Arts in London, the National Museum of Contemporary Art in Athens, the National Hellenic Research Foundation and the Athens School of Fine Arts. In his work, he is interested in how the four-dimensional artistic subject acts and works on the boundaries between physical and digital space, as well as the way we perceive the online space of cyberculture, as a suburb of everyday life, which is defined by the terms and conditions of materiality. One of the main aesthetic and political stakes which concerns the ecosystem of his works is the definition of this hybrid space, that he also visits again and again, as a convergent centre of communication and thinking of various human groups.

Να ξεκινήσουμε

There
is
a delay.

Θεόδωρος Γιαννάκης, *XXX Heritage*, 2017-19, ξύλο, αλουμίνιο, καθρέπτες, CNC machining part, χυτό αλουμίνιο, κρυστάλλινο ποτήρι, συνταγή κοκτέιλ, shield screen και microcontroller, ενσωματωμένο ηλεκτρονικό βιβλίο, εξωσκελετός γάντι, 3d print PLA, 167X60X51 εκ., φωτογράφος: Union Pacific Gallery
Theodoros Giannakis, *XXX Heritage*, 2017-19, wood, aluminium, mirrors, CNC machining part, cast aluminium, glass, cocktail recipe, shield screen and microcontroller, embedded e-book, exoskeleton glove, 3d print PLA, 167X60X51 cm., photographer: Union Pacific Gallery

Γιώργος Γιατρομανωλάκης / Yorgos Yatromanolakis

Ο Γιώργος Γιατρομανωλάκης γεννήθηκε το 1986 στο Ζαρό Κρήτης. Σπούδασε στο Τμήμα Πληροφορικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και σήμερα ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι συνιδρυτής του καλλιτεχνικού χώρου Zoetrope Athens και μέλος της συντακτικής ομάδας του περιοδικού Phases. Η πρακτική του συμπεριλαμβάνει ένα μεγάλο εύρος πειραματικών φωτογραφικών τεχνικών και αναλογικών διαδικασιών εκτύπωσης για τη δημιουργία ασυνεχών αφηγήσεων μέσα από φωτογραφικές σειρές, καλλιτεχνικές εκδόσεις και οπτικοακουστικές εγκαταστάσεις. Το έργο του έχει παρουσιαστεί διεθνώς και έχει αποσπάσει πολλές διακρίσεις με πιο πρόσφατη το Βραβείο Foam-Talent 2020 από το Μουσείο φωτογραφίας του Άμστερνταμ. Ανάμεσα στις εκθέσεις και τα φεστιβάλ που έχει συμμετάσχει συγκαταλέγονται: Belfast Photo Festival, 2019, Ηνωμένο Βασίλειο, Emop Berlin, 2020, Γερμανία, *Beyond Boundaries*, 2019, Aperture Gallery, ΗΠΑ, PhotoEspana, 2019, Ισπανία, Verzasca Foto-Festival, 2020, Ελβετία, *Orientarsi con le Stelle*, 2020, Red Lab Gallery, Ιταλία, Odessa Photo Days, 2019, Ουκρανία, Salon de la Photo, 2019, Γαλλία Museum of Contemporary Art, 2018, Mattatoio Roma, Ιταλία, Foam Talents, 2020, Fotografiemuseum Amsterdam, Ολλανδία, Circulation(s) Festival, 2019, Γαλλία, Tbilisi Photo Festival, 2018, Γεωργία, Festival de Fotografia de Tiradentes, 2018, Βραζιλία, International Felifa, 2018, Αργεντινή, Moving Museum of Photography, 2019, Αζερμπαϊτζάν, Month of Photography, 2018, Los Angeles, ΗΠΑ, Voies Off, 2018, Arles, Γαλλία.

Yorgos Yatromanolakis was born in 1986 in Zaros, Crete. He studied at the Department of Informatics of the Aristotle University of Thessaloniki and today lives and works in Athens. He is co-founder of artist-run space, Zoetrope and contributor editor of Phases Magazine. His artistic practice incorporates a wide range of experimental photography techniques and analog printing processes for the creation of disrupted narratives, through photographic series, artists' books and audiovisual installations. His work has been presented internationally and has received several awards, with the most recent, the Foam-Talent Award 2020 from the Museum of Photography in Amsterdam. Selected exhibitions include: Belfast Photo Festival, 2019, United Kingdom; Emop Berlin, 2020, Germany; *Beyond Boundaries*, 2019, Aperture Gallery, USA; PhotoEspana, 2019, Spain; Verzasca Foto Festival, 2020, Switzerland; *Orientarsi con le Stelle*, 2020, Red Lab Gallery, Italy; Odesa Photo Days, 2019, Ukraine; Salon de la Photo, 2019, France; Museum of Contemporary Art, 2018, Mattatoio Roma, Italy; Foam Talents, 2020, Fotografiemuseum Amsterdam, Netherlands; Circulation(s) Festival, 2019, France; Tbilisi Photo Festival, 2018, Georgia; Festival de Fotografia de Tiradentes, 2018, Brazil; International Felifa, 2018, Argentina; Moving Museum of Photography, 2019, Azerbaijan; Month of Photography, 2018, Los Angeles, USA; Voies Off, 2018, Arles, France.

Γιώργος Γιατρομανωλάκης, *The Splitting of the Chrysalis & the Slow Unfolding of the Wings*, 2018, #004C Inkjet εκτύπωση, 55X82,5 εκ.
Yorgos Yatromanolakis, *The Splitting of the Chrysalis & the Slow Unfolding of the Wings*, 2018, #004C Inkjet print, 55X82.5 cm.

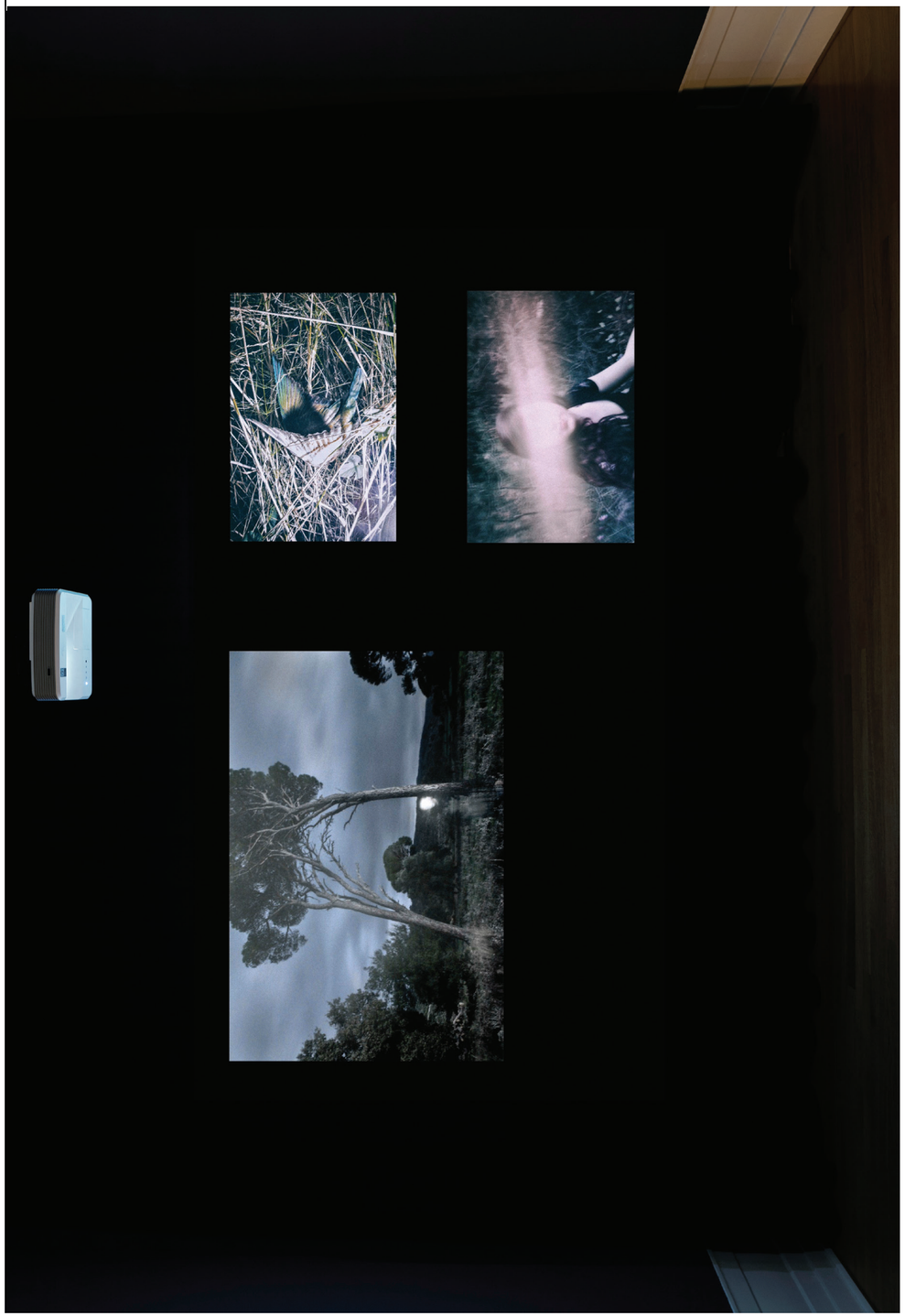

Γιώργος Γιατρομανωλάκης, *The Splitting of the Chrysalis & the Slow Unfolding of the Wings*, 2020, λεπτομέρεια εγκατάστασης,
Μουσείο Φωτογραφίας του Άμστερνταμ, Ολλανδία, φωτογράφος: Christian van der Kooy
Yorgos Yatromanolakis, *The Splitting of the Chrysalis & the Slow Unfolding of the Wings*, 2020, installation detail, Foam Fotografiemuseum Amsterdam, Netherlands, photographer: Christian van der Kooy

Απόλλωνας Γλύκας / Apollonas Glykas

Ο Απόλλωνας Γλύκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1983. Σπούδασε φωτογραφία στη Leica Akademie και αποφοίτησε από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με διάκριση το 2011. Το έργο του περιλαμβάνει γλυπτική, εγκαταστάσεις, ζωγραφική και φωτογραφία. Εργάζεται ως φωτογράφος από το 2000 και διδάσκει σχέδιο και ζωγραφική από το 2010. Συνεργάζεται επίσης με αρχιτεκτονικές εταιρείες που αναπτύσσουν εγκαταστάσεις. Τα έργα του έχουν παρουσιαστεί στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έχουν βραβευτεί από την Εθνική Ταχυδρομική Τράπεζα (2009), την ΠΑΕ Παναθηναϊκός (2010), το Ι.Ο.ΑΣ "Πάνος Μυλωνάς" (2010) και τον Οργανισμό Ελληνικών Σιδηροδρόμων (ΟΣΕ) – Code Rail Art 2017 – (έργο του παρουσιάζεται μόνιμα στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό της Αθήνας). Στη δουλειά του ο Γλύκας πραγματεύεται την έννοια του χρόνου και ιδιαίτερα τις καταστάσεις όπου διαφορετικές χρονικότητες συγχωνεύονται σε μία. Απρόσμενα συμβάντα που λαμβάνουν χώρα σε άγνωστο χώρο και χρόνο εκλαμβάνονται στο έργο του ως πιθανά μηνύματα από το παρελθόν. Άγνωστες μορφές που μοιάζουν με κεραίες, βραχίονες, σωλήνες ή βάσεις, που αφήνονται στη φυσική τους κατάσταση, είναι το πλαίσιο για την παρουσίαση των αρχειακών εικόνων που χρησιμοποιεί. Αυτές οι εικόνες με την σειρά τους επηρεάζουν την σύνθεση του πλαισίου και συνδιαμορφώνουν ένα ολοκληρωμένο γλυπτό.

Apollonas Glykas was born in Athens in 1983. He has studied photography at Leica Akademie and, in 2011, he graduated with distinction from the Athens School of Fine Arts. In his practice, he focuses on sculpture, installations, painting and photography. He has been working as a photographer since 2000, while in 2010 he started teaching drawing and painting. His works have been presented both in Greece and abroad, and awarded by the following organisations: TT Hellenic Post Bank (2009); Panathinaikos FC (2010); Road Safety Institute “Panos Mylonas” (2010) and the Hellenic Railway Organisation (2017, winner of the competition *Code Rail Art* which led to his work being permanently exhibited at the Athens Central Train Station). In his practice, Glykas negotiates the concept of time, particularly, in situations where different temporalities merge into one. Unexpected incidents taking place at an unspecified time and space are construed, in his work, as potential messages from the past. Unknown shapes resembling antennas, mechanical parts, tubes or bases for structures abandoned in their natural state provide the framework, within which the archival images he works with are presented. These images, in turn, leave their mark on the overall arrangement of the framework and it is through this interaction, that the sculptures take their final shape.

Απόλλων Γλύκας, *Suitors, 2020,* αλουμίνιο, μεταλλικά μέρη, φώτα, εκτύπωση, κορνίζα, 140X100X25 εκ., φωτογράφος: Απόλλων Γλύκας
Apollon Glykas, *Suitors, 2020,* aluminum, metal parts, lights, print on paper, frame, 140X100X25 cm., photographer: Apollon Glykas

Απόλλων Γλύκας, *Orbit, 2020,* λεπτομέρεια, αλουμίνιο, μεταλλικά μέρη, επικολλημένη φωτογραφία σε αλουμίνιο, 170X92X22 εκ., φωτογράφος: Απόλλων Γλύκας
Apollon Glykas, *Orbit, 2020,* detail, aluminium, metal parts, photograph print on aluminium, 170X92X22 cm., photographer: Apollon Glykas

Ανθή Δαουτάκη / Anthie Daoutaki

Η Ανθή Δαουτάκη ασχολείται με τα εικαστικά και τον κινηματογράφο. Το έργο της προβάλλει την ανάγκη θέασης και κατανόησης του κόσμου εκτός του πλαισίου του ορθολογισμού, και μέσα από μια γυναικεία σκοπιά. Θέματα που την ενδιαφέρουν τόσο στην εικαστική, όσο και την κινηματογραφική της πρακτική είναι η κατανόηση του χρόνου, η αίσθηση της παρουσίας, και οι διαφόρων τύπων μικρόκοσμοι που προκύπτουν στους προσωπικούς χώρους. Η φόρμα που συνήθως προτιμά είναι το βίντεο, καθώς με αυτό νιώθει πιο οικεία, αλλά έχει ασχοληθεί επίσης με τη γραφή και τη συλλογή αντικειμένων. Συχνά, ο γραπτός λόγος της αναλαμβάνει να στήσει εξ ολοκλήρου αφηγήσεις και η εικόνα αποτελεί το σκηνικό χώρο στον οποίο αυτές εκτυλίσσονται. Έχει σπουδάσει στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και της Βουδαπέστης, καθώς και σκηνοθεσία στο Μητροπολιτικό Κολλέγιο. Έχει συμμετάσχει στο πρόγραμμα καλλιτεχνικής φιλοξενίας στο Πανεπιστήμιο του Κεμπέκ, καθώς και σε διάφορα workshops. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό όπως στο Πεδίο Δράσης Κόδρα στη Θεσσαλονίκη και στην Projekt Galeria στη Βουδαπέστη. Η πρώτη της ταινία μικρού μήκους με τίτλο, *όπως θα συνέβαιναν μέσα στο νερό* (2020) κέρδισε το βραβείο κοινού, το βραβείο καλύτερης ταινίας νοτιοανατολικής Ευρώπης και το βραβείο καλύτερης ερμηνείας, στο Διεθνές πρόγραμμα του 63ου Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Δράμας. Η Ανθή ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Ανθή Δαουτάκη (σενάριο, σκηνοθεσία), *,όπως θα συνέβαιναν μέσα στο νερό*, 2020, 18 λεπτά
Anthie Daoutaki (writer and director), *as if underwater*, 2020, 18 minutes

Anthie Daoutaki is a writer, director, and a visual artist. Her work highlights the need to see and understand the world outside the context of rationalism, and through a female perspective. The understanding of time, the essence of presence, and the different types of microworlds that emerge in personal spaces occupy her work. The format she usually favors is video, a medium she feels more familiar with, but she has also been writing and collecting objects. Often, written word undertakes the task of setting the narratives, while moving pictures function as the space in which they evolve. She holds a degree from the Athens School of Fine Arts and the Hungarian University of Fine Arts. She studied Film Directing in Metropolitan College. She was a resident at the University of Quebec and participated in workshops and group exhibitions in Greece and abroad, such as Galeria Projekt in Budapest and Action Center Kodra in Thessaloniki. Her first short film, *,as if underwater* (2020) won the Audience Award, Best Southeast European Movie Award, and a Special Mention for the Female Lead in the 63rd Drama International Short Film Festival. Anthie lives and works in Athens.

Ανθή Δαουτάκη, *Τα πολλαπλάσια του λίτρου*, 2018, βίντεο, διαστάσεις μεταβλητές
Anthie Daoutaki, *Multiples of a litre*, 2018, video, dimensions variable

Βασιλεία Δερελή / Vasileia Dereli

Η Βασιλεία Δερελή γεννήθηκε στην Αθήνα. Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Ως μέσο έκφρασης χρησιμοποιεί κυρίως το βίντεο και το σχέδιο. Στο έργο της διερευνά τη σχέση που έχουν μεταβατικά τοπία και χώροι, όπως μια ακτογραμμή ή ένα τούνελ, σε σχέση με τις μεταβάσεις ανάμεσα σε διαφορετικά επίπεδα συνείδησης στο άτομο, το πώς δηλαδή, ένα τέτοιο τοπίο επιδρά στον άνθρωπο και στην εξερεύνηση των αντιληπτικών μηχανισμών του. Η δουλειά της είναι μια συνεχώς εξελισσόμενη εκφορά μιας αισθητικής πρωτόλειων στοιχείων όπου κάθε εγχείρημα βρίσκει το δικό του λόγο ύπαρξης. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις στην Αθήνα, στο Μόναχο, στο Λονδίνο, στο Μπραουνσβάιγκ, στη Βενετία και στη Βιέννη. Το πιο πρόσφατο έργο της *Solo* είναι ένα έργο βίντεο στο οποίο στοχάζεται γύρω από τους περιορισμούς της σάρκας και τη σταδιακή αποσωματοποίηση στο πλαίσιο της σύγχρονης αστικής απομόνωσης. Το *Solo* παρουσιάστηκε στην Ars Electronica 2020, *In Kepler's Gardens*, ως μέρος του *Athens Garden, Stories of Athens*, σε συνεργασία με τη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Vasileia Dereli was born in Athens. She graduated from the Athens Law School and the Athens School of Fine Arts. She works mainly with video and drawing. In her work, she explores the relations between liminal landscapes or spaces, like a coastline or a tunnel, and the transitions through different levels of consciousness. Her work is an ever-evolving articulation of an elemental aesthetic, where every project finds its own raison d'être. She has participated in group shows in Athens, Munich, London, Braunschweig, Venice, Vienna. Her latest work *Solo* is a video piece reflecting on the confines of the flesh and the gradual transformation from matter to spirit, in the context of a contemporary urban isolation. *Solo* was presented in Ars Electronica 2020, *In Kepler's Gardens*, as part of the *Athens Garden, Stories of Athens*, in collaboration with Onassis Stegi. She lives and works in Athens.

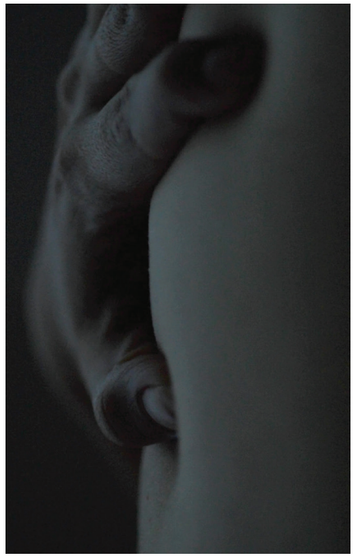

Βασιλεία Δερελή, *Solo*, 2020, βίντεο, 10:39 λεπτά
Vasileia Dereli, *Solo*, 2020, video, 10: 39 minutes

Βασιλεία Δερελή, *She Hates Butterflies*, 2015, βίντεο, 2:51 λεπτά
Vasileia Dereli, *She Hates Butterflies*, 2015, video, 2:51 minutes

Χριστίνα Δημακογιάννη / Christina Dimakogianni

Η Χριστίνα Δημακογιάννη γεννήθηκε το 1992. Σπούδασε Καλές Τέχνες στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας με καθηγητή το Γεώργιο Χαρβαλιά από την οποία αποφοίτησε με Άριστα. Το 2014-2015 σπούδασε με υποτροφία Erasmus, στο Hungarian University of Fine Arts στη Βουδαπέστη. Το 2020 ξεκίνησε τις σπουδές της στο πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών Ψηφιακές Μορφές Τέχνης στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών. Έχει πάρει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό. Μέσω της δουλειάς της πραγματεύεται ζητήματα που αφορούν τη μνήμη, την απώλεια και την απουσία. Κεντρικό ρόλο στο έργο της διατηρεί η απώλεια ως αναπόσπαστο κομμάτι του κύκλου της ζωής, ό,τι αφήνουμε πίσω μας και ο τρόπος με τον οποίο ο χρόνος επιδρά πάνω σε αντικείμενα που ο καθένας νοηματοδοτεί διαφορετικά. Την απασχολεί εξίσου το ίχνος της ανθρώπινης παρουσίας όσον αφορά τη μορφή που λαμβάνει, αλλά και το πώς αυτή διατηρείται στην προσωπική και συλλογική μνήμη. Στη δουλειά της τίθενται ζητήματα, όπως ο τρόπος με τον οποίο εγγράφονται η μνήμη και η λήθη πάνω σε αντικείμενα-σύμβολα που υποδηλώνουν την ανθρώπινη παρουσία.

Christina Dimakogianni was born in 1992. She studied fine arts at the Athens School of Fine Arts (ASFA) under Giorgos Charvalias, graduating with distinction. In the period 2014-5, she attended lessons at the Hungarian University of Fine Arts, studying under an Erasmus scholarship. In 2020, she was accepted into the ASFA MA in Digital Arts. She has participated in several group shows both in Greece and abroad. Her work deals with questions of memory, loss and absence. Loss viewed as an integral part of the life cycle, in particular, plays a key role in her work, as does the preoccupation with what we live behind and with the personal interpretations of the effect that the passage of time has on everyday objects. She is also interested in human traces, both in terms of the actual form they assume and in the processes through which these traces are preserved in people's personal and collective memory. Her work explores the manner in which memory and oblivion are bestowed upon objects-symbols denoting human presence.

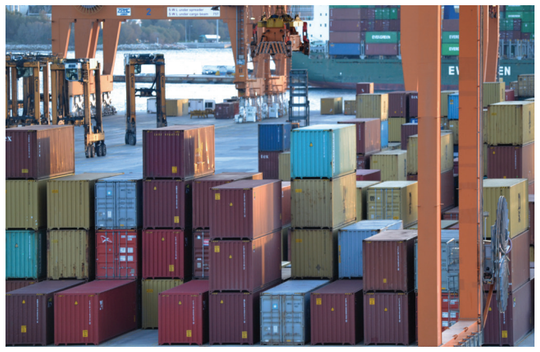

Χριστίνα Δημακογιάννη, *Entrance Gate*, 2020, βίντεο, 7:19 λεπτά
Christina Dimakogianni, *Entrance Gate*, 2020, video, 7:19 minutes

Χριστίνα Δημακογιάννη, *Ενθύμηση*, 2018, λεπτομέρεια, εγκατάσταση, 600X40X40 εκ.
Christina Dimakogianni, *Remembrance,* 2018, installation, detail, 600X40X40 cm.

Κρήνη Δημοπούλου / Krini Dimopoulou

Η Κρήνη Δημοπούλου, γεννήθηκε στην Αθήνα το 1988 όπου ζει και εργάζεται. Έχει φοιτήσει στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (BFA, MFA) και στο College of Art and Design, Saint Martins του Πανεπιστημίου των Τεχνών του Λονδίνου. Ως βασικά μέσα στην προσωπική της δουλειά χρησιμοποιεί τη ζωγραφική και το βίντεο. Στα έργα της συχνά δημιουργεί σύνθετες παραστάσεις από ζεύγη ετερόκλητων εικόνων, οι οποίες σε κάποιες περιπτώσεις παραμένουν αναγνωρίσιμες και σε κάποιες άλλες δημιουργούν μέσα από την σύνθεση τους μια νέα αυτοτελή εικόνα. Τα έργα αυτά οξύνουν την παρατηρητικότητα του θεατή μέσα από την προσπάθεια αποκωδικοποίησης των εικόνων και ανοίγουν το δρόμο προς μια νέα ονειρική και παράδοξη πραγματικότητα, όπου ο χώρος και ο χρόνος αναδιοργανώνονται. Είναι ιδρυτικό μέλος της ομάδας των *Arbit City* και της υβριδικής οντότητας τέχνης και μόδας *Serapis Maritime*. Έλαβε μέρος στο πρώτο πρόγραμμα φιλοξενίας του Ιδρύματος Ωνάση σε ένα δεξαμενόπλοιο στον Ινδικό Ωκεανό (*Serapis*). Η δουλειά της έχει παρουσιαστεί σε χώρους τέχνης όπως: Κέντρο Luigi Pecci, Πράτο Ιταλίας (*Serapis*), ARCH, Αθήνα (*Serapis*), RODEO gallery, Πειραιάς (*Serapis*), The Breeder Gallery, Αθήνα (*Arbit City*), Beton7 Gallery, Αθήνα, SECCMA Trust, Αθήνα, Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΚΠΙΣΝ), Αθήνα, Enterprise Projects, Αθήνα (*Arbit City*), 4η Μπιενάλε της Αθήνας AGORA (*Arbit City*), 15η Μπιενάλε Νέων Καλλιτεχνών της Ευρώπης και της Μεσογείου στη Θεσσαλονίκη (*Arbit City*), γκαλερί Clages, Κολωνία (*Arbit City*).

Serapis, *Liquid Soul*, 2019, δημόσια εγκατάσταση, 70X15 μ., σε συνεργασία με την γκαλερί Rodeo, Πύργος του Πειραιά, Πειραιάς, φωτογράφος: serapis
Serapis, *Liquid Soul*, 2019, public light installation, 70X15 m., in collaboration with Rodeo gallery, Piraeus Tower, Piraeus, photographer: serapis

Krini Dimopoulou was born in Athens in 1988 where she currently lives and works. She has studied at the Athens School of Fine Arts (BFA, MFA) and at Central Saint Martins College of Art & Design at the University of the Arts in London. The main media she uses in her personal work is painting and video. In her works she often creates complex representations of pairs of varied images, which in some cases remain recognizable and in others create through their composition a new autonomous image. These works sharpen the effort required for identification of the images by the viewer and open the way for an experience of a new, dreamy and paradoxical reality, where space and time are reorganized. She is a founding member of the *Arbit City* group and of the hybrid art & fashion entity, *Serapis Maritime*. She took part in the first Onassis Foundation tanker ship residency (*Serapis*). Her work has been shown in galleries and art-spaces including: Centro Luigi Pecci, Prato, Italy (*Serapis*); ARCH, Athens (*Serapis*); RODEO gallery, Piraeus (*Serapis*); The Breeder Gallery, Athens (*Arbit City*); Beton7 Gallery, Athens; SECCMA Trust, Athens; Stavros Niarchos Foundation Cultural Centre (SNFCC), Athens; Enterprise Projects, Athens (*Arbit City*); 4th Athens Biennale AGORA (*Arbit City*); 15th Biennale of the Mediterrenean, Thessaloniki (*Arbit City*); and Clages gallery, Cologne (*Arbit City*).

Sorry,
you go ahead.

Δεν ακούγεσαι.

Κρήνη Δημοπούλου, *Μεταξουργείο,* 2014, c-print σε αλουμίνιο, 93,4X67,8 εκ.
Krini Dimopoulou, *Metaxourgio*, 2014, c-print on aluminium, 93.4X67.8 cm.

Αναστασία Διαβαστή / Anastasia Diavasti

Η Αναστασία Διαβαστή είναι εικαστικός που χρησιμοποιεί επιτελεστικά, επιμελητικά, κινηματογραφικά και φωτογραφικά έργα για προσωπικά και συνεργατικά εγχειρήματα. Αντιλαμβάνεται όλες τις παραπάνω πρακτικές ως το σώμα της δουλειάς της. Αντλώντας στοιχεία από την ποπ κουλτούρα και την επικαιρότητα δημιουργεί επιτελεστικά πειράματα που κινούνται στα σημεία διασταύρωσης της τέχνης και του ακτιβισμού. Την ενδιαφέρουν οι κοινωνικές και πολιτιστικές κατασκευές και οι ρόλοι θηλυκών ταυτοτήτων, καθώς και η εξερεύνηση της συμβίωσης, ως καλλιτεχνική και κοινωνική δομή. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα από το 2006. Η Αναστασία σπούδασε καλές τέχνες στο Λονδίνο, ολοκληρώνοντας το BA (Hons) Mixed Media Art από το Πανεπιστήμιο του Westminster και το MA Film, Video και New Screen Media του University of East London, όπου έζησε μεταξύ 1999-2006. Έχει οργανώσει και συμμετάσχει σε ανεξάρτητα έργα και παρουσιάσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, ενώ εργάστηκε σε ποικιλία ιδρύματα όπως το Μουσείο Victoria and Albert και η Tate Modern στο Λονδίνο. Αποφάσισε να κατευθύνει αυτές τις εμπειρίες στη διασφάλιση και λειτουργία ενός μόνιμου συνεργατικού χώρου στην Αθήνα, ιδρύοντας την STOA FEXI τον Απρίλιο του 2019 στην Ομόνοια. Ο χώρος στεγάζει, μεταξύ άλλων εγχειρημάτων, τη νέα της πρωτοβουλία *NTIZEZA*, μια πλατφόρμα υποστήριξης, εκπαίδευσης και επιτελέσεων φεμινιστικής τέχνης.

Αναστασία Διαβαστή, *NTIZEZA pop-up hair salon ft. Όλγα Βερελή*, 2020, περφόρμανς διάρκειας 4 ωρών, STOA FEXI Project Space, Αθήνα
Anastasia Diavasti, *NTIZEZA pop-up hair salon ft. Olga Vereli*, 2020, 4-hour performance, STOA FEXI Project Space, Athens

Anastasia Diavasti is an artist that uses performance, curating, photography and video for both individual and collaborative projects. She considers all these practices as her body of work. Drawing from pop culture and the current sociopolitical sphere, she creates performative experiments that fall in the intersection of art and activism. She is interested in social and cultural constructions and roles of feminine identities, as well as the exploration of symbiosis, as an artistic and social structure. She lives and works in Athens since 2006. Anastasia holds a BA(Hons) in Mixed Media Art from the University of Westminster and an MA in Film, Video and New Screen Media from the University of East London, where she studied and worked between 1999-2006. She has organised and taken part in independent projects in Greece and abroad, while also experienced work in cultural institutions such as the Victoria and Albert Museum and Tate Modern in London. She decided to utilize these experiences in securing and running a permanent collaborative space in Athens, establishing STOA FEXI in April 2019 in Omonia. The space houses, among other projects, her new initiative *NTIZEZA*, an art platform for the support, education and celebration of femininities and feminist artists.

Αναστασία Διαβαστή, *Love Letter by the Being*, 2019, περφόρμανς, @Ποίηση ΜΕΤΑ από το Queer Ink, Αθήνα, φωτογράφος: Αλέξανδρος Κατσής
Anastasia Diavasti, *Love Letter by the Being*, 2019, performance, @Ποίηση ΜΕΤΑ by Queer Ink, Athens, photographer: Alexandros Katsis

Αναστασία Δούκα / Anastasia Douka

Η Αναστασία Δούκα γεννήθηκε το 1979 στην Αθήνα και είναι εικαστική καλλιτέχνις που δουλεύει κυρίως με γλυπτικά μέσα. Πιστεύει πως οτιδήποτε κατασκευασμένο μπορεί να σπάσει και να ανακατασκευαστεί προκειμένου να σπάσει ξανά (ή τουλάχιστον έχει τη δυνατότητα). Είναι απόφοιτος του προγράμματος MFA, School of the Art Institute of Chicago, στις ΗΠΑ ως New Artist Society Trustees Merit scholar και του μεταπτυχιακού προγράμματος Ψηφιακές Μορφές Τέχνης της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών. Έχει υπάρξει προσκεκλημένη εικαστικός: Fondation d'Entreprise Hermès, (Παρίσι, Γαλλία), Skowhegan School of Painting and Sculpture (Νέα Υόρκη, ΗΠΑ), Yaddo Colony (Νέα Υόρκη, ΗΠΑ), Tinos Quarry Platform (Τήνος, Ελλάδα) και Salzburg International Academy (Σάλτσμπουργκ, Αυστρία). Εχει βραβευτεί με τα Toby Devan Fellowship, Σικάγο και Βραβείο ΔΕΣΤΕ, Αθήνα. Έχει λάβει υποτροφίες σπουδών από το Ίδρυμα Ωνάση, το Ίδρυμα Π&Ε Μιχελή και το Κρατικό Ίδρυμα Υποτροφιών. Ατομικές εκθέσεις επιλεκτικά: *Animalier with no taste for the Sublime*, 2017, Werft 5, Κολωνία, *Dog I think of them driving*, 2015, ανεξάρτητη έκθεση, Αφροδίτης 9, Αθήνα, *Pierrot le Fou*, 2012, Hallein Alte Saline, Σάλτσμπουργκ. Οι συμμετοχές της σε ομαδικές εκθέσεις περιλαμβάνουν: *Unhappy Monuments,* 2020, επιμέλεια: Χριστόφορος Μαρίνος, οργάνωση: ARTWORKS, Πάρκο Ελευθερίας, Αθήνα, *Αγαλματάκια αμίλητα ακούνητα*, 2020, επιμέλεια: Γαλήνη Νόττι, με την υποστήριξη του οργανισμού NEON, Πλ. Καραμανλάκη, Αθήνα, *Στο ίδιο ποτάμι δύο φορές*, 2019, επιμέλεια: Margot Norton, Natalie Bell, οργάνωση: ίδρυμα ΔΕΣΤΕ και New Museum, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα, *Rhodiola/Ουροβόρος*, 2019, επιμέλεια: 3 137, art week Alserkal Foundation, Ντουμπάι, 2019, *Les Mains sans sommeil,* 2017, επιμέλεια: Gaël Charbeau, Forum, Τόκιο, *Collant the thing you can't get rid of*, 2017, Palais de Tokyo, Παρίσι, *Not ready yet*, 2018, Enterprise Projects, Αθήνα, *Βραβείο ΔΕΣΤΕ: Μια Επετειακή Έκθεση*, 1999-2015, 2017, Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης, Αθήνα, *ΝΠ ή τα σενάρια μιας ζωής*, 2017, επιμέλεια: Locus Athens, Αθήνα, *Anastasia Douka & Shana Hoehn: It would go*, 2017, Klowden Mann Gallery, Λος Άντζελες, *Γροθιές στην τσέπη.srt*, 2015, OMONOIA, Μπιενάλε της Αθήνας AB5to6.

Anastasia Douka, born in Athens in 1979, is a visual artist working with sculptural media. She believes that everything constructed can break, be reconstructed and then break once again (or, at least, it has this potential). Douka received an MFA in Sculpture from School of the Art Institute of Chicago (SAIC, USA) as a New Artists Society Trustees' Merit Scholar and an MA in Digital Arts and New Media from Athens School of Fine Arts. She has been a resident artist with Fondation d'Entreprise Hermès (Paris), Skowhegan School of Painting and Sculpture (New York, USA), Yaddo Colony (New York, USA), Tinos Quarry Platform (Tinos, Greece) and Salzburg International Academy (Salzburg, Austria). She has been awarded the Toby Devan Fellowship, Chicago and the DESTE Prize. Douka received grants from Onassis Foundation, P&E Mihelis Foundation and State Scholarships Foundation. Selected solo exhibitions: *Animalier with no taste*, 2017, for the Sublime at Werft 5, Cologne; *Dog_I think of them driving*, 2015, independent exhibition, 9 Afroditis St., Plaka, Athens; *Pierrot le Fou*, 2012, Hallein Alte Saline, Salzburg. Recent group shows include: *Unhappy Monuments*, 2020, curated by Christophoros Marinos organized by ARTWORKS at Parko Eleftherias; *Statues don't move don't speak*, 2020, curated by Galini Notti with NEON Foundation at Plateia Karamanlaki; *The same river twice*, 2018, curated by Margot Norton, Natalie Bell, organized by DESTE Foundation and New Museum at Benaki Museum, Athens; *Rhodiola-Oroboro*, 2019, curated by 3 137 at Alserkal Foundation, Dubai; *Les Mains sans sommeil*, 2017, curated by Gaël Charbeau at Forum, Tokyo; *Collant_ the thing you can't get rid of*, 2017, organized by Fondation d'Entreprise Hermès at Palais de Tokyo, Paris; *Not ready yet*, 2018, Enterprise Projects, Athens; *DESTE Prize: An Anniversary Exhibition, 1999-2015*, 2017, Museum of Cycladic Art, Athens; *NP or the possibilities of a life*, 2017, curated by Locus Athens; *Anastasia Douka & Shana Hoehn: It would go*, 2017, Klowden Mann Gallery, Los Angeles; *Fists in the Pocket.srt*, 2015, OMONOIA, Athens Biennale AB5to6.

Αναστασία Δούκα, *Χαμόγελο,* 2020, ύφασμα, Πλατεία Καραμανλάκη, φωτογράφος: Νίκος Αλεξόπουλος
Anastasia Douka, *Smile*, 2020, fabric, Karamanlaki Square, photographer: Nikos Alexopoulos

Αναστασία Δούκα, *Κροκόδειλος*, 2020, τσιμέντο, γύψος, Πάρκο Ελευθερίας, φωτογράφος: Νίκος Αλεξοπουλος
Anastasia Douka, *Crocodile*, 2020, plaster, cement, Parko Eleftherias, photographer: Nikos Alexopoulos

Όλγα Ευαγγελίδου / Olga Evangelidou

Η Όλγα Ευαγγελίδου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1988. Είναι απόφοιτη του Εικαστικού Τμήματος της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών Αθήνας (2006-12). Συνέχισε τις σπουδές της στο Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών (2014-16) με υποτροφία του Ιδρύματος Ωνάση (2015-16). Το 2012-2014 φοίτησε στο τμήμα μόδας της Royal Academy of Fine Arts στην Αμβέρσα. Το 2011 διακρίθηκε με το Α' βραβείο στον διαγωνισμό νέων σχεδιαστών μόδας (Next Generation) στο Athens Fashion Week. Στα έργα της το ένδυμα κατέχει κεντρική θέση καθώς μοιάζει να στοιχειοθετεί την ύπαρξη των φανταστικών χαρακτήρων που δημιουργεί. Από το 2017 είναι υποψήφια διδάκτορας στο Τμήμα Ιστορίας και Θεωρίας της Τέχνης της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών και από το 2019 λαμβάνει υποτροφία από το Ελληνικό Ίδρυμα Έρευνας και Καινοτομίας (2η Προκήρυξη Υποτροφιών ΕΛ.ΙΔ.Ε.Κ. για Υποψήφιους Διδάκτορες). Η διδακτορική διατριβή της, με επιβλέπουσα την Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Ευρωπαϊκής Ιστορίας, Άντα Διάλλα, επικεντρώνεται στην ιστορία της ενδυμασίας και τα πρότυπα ομορφιάς στα νησιά του Αιγαίου στα τέλη του 18ου και τις αρχές του 19ου αιώνα.

Olga Evangelidou was born in Athens in 1988. She is a graduate of the Visual Arts Department at the Athens School of Fine Arts (2006-12), where she continued her studies in the master's program (2014-2016), with an Onassis Foundation Scholarship (2015-16). Between 2012 and 2014, she attended classes at the Fashion Department of the Royal Academy of Fine Arts in Antwerp. In 2011 she was awarded the first prize at the contest of New Fashion designers (Next Generation) at the 14th Athens Fashion Week. Dress plays a significant role in her work, it seems as if it proves the existence of the imaginary characters she creates. Since 2017 she is a PhD candidate of the Theory and History of Art Department at the Athens School of Fine Arts and since 2019 she receives a scholarship from the Hellenic Foundation for Research & Innovation ("2nd Call for H.F.R.I. Scholarships for PhD Candidates"). Her dissertation, under the supervision of the Associate Professor of European History, Ada Dialla, focuses on the history of dress and the beauty standards in the late 18th and early 19th century in the islands of the Aegean sea.

Όλγα Ευαγγελίδου, *μία συλλογή ρούχων για την Καλίνα Χερούλου-Λέττα (ή ότητα και σύμβολο του μικρότερου δίπλα στο 3 ή η γλώσσα κοφτερή σα νύχι)*, 2020, λεπτομέρεια, ύφασμα, κλωστή, πλαστικό, μέταλλο, διαστάσεις μεταβλητές, φωτογράφος: Νεφέλη Παπαϊωάννου
Olga Evangelidou, *the fashion collection for Kalina Heroulou-Letta or inside her heart the strawberry is melting,* 2020, detail, fabric, thread, plastic, metal, dimensions variable, photographer: Nefeli Papaioannou

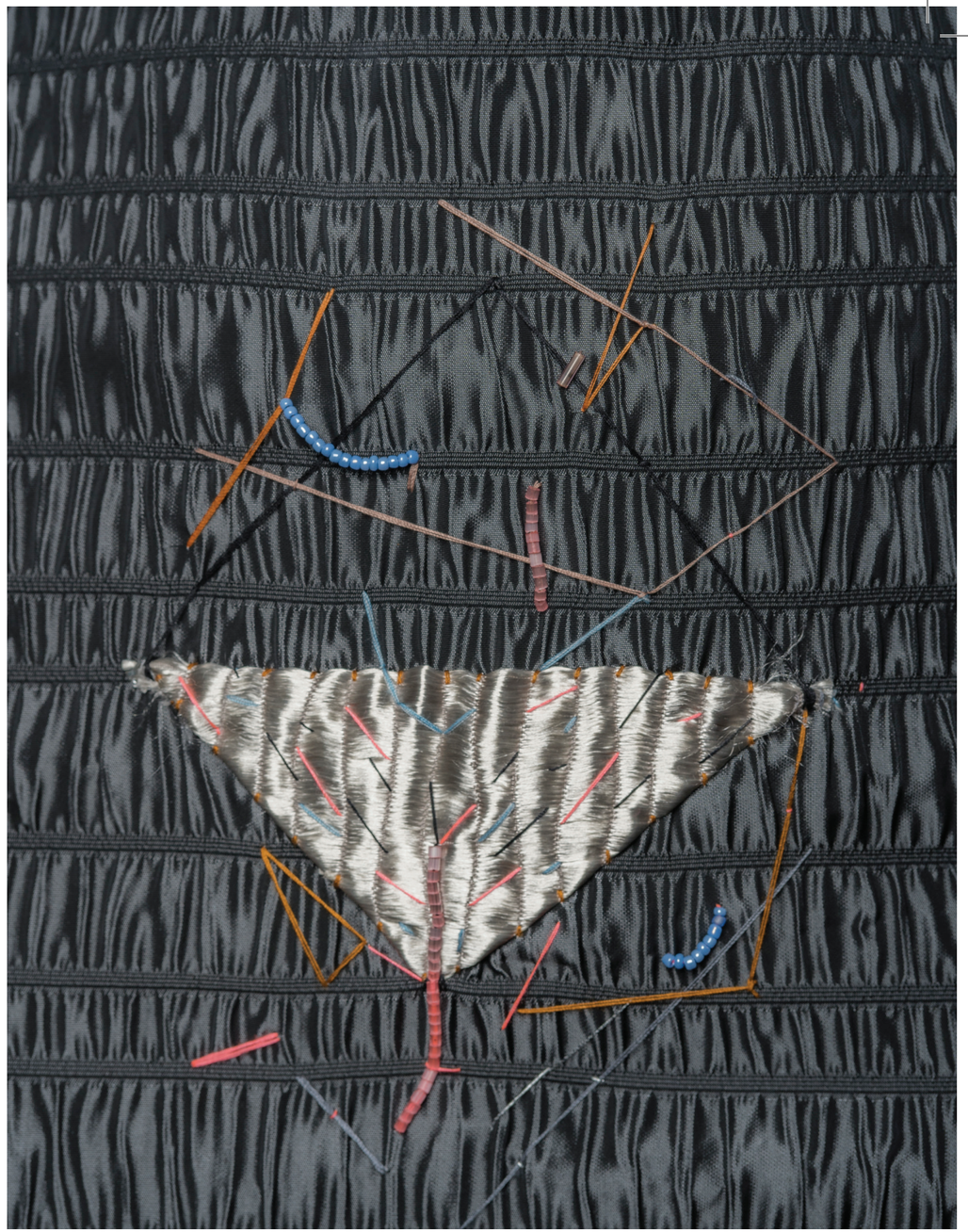

Όλγα Ευαγγελίδου, *μία συλλογή ρούχων για την Καλίνα Χερούλου-Λέττα (ή ότητα και σύμβολο του μικρότερου δίπλα στο 3 ή η γλώσσα κοφτερή σα νύχι)*, 2020, λεπτομέρεια-κέντημα, ύφασμα, κλωστή, πλαστικό, μέταλλο, διαστάσεις μεταβλητές, φωτογράφος: Νεφέλη Παπαϊωάννου
Olga Evangelidou, *the fashion collection for Kalina Heroulou-Letta or inside her heart the strawberry is melting,* 2020, detail, embroidery, fabric, thread, plastic, metal, dimensions variable, photographer: Nefeli Papaioannou

Δημήτρης Εφέογλου / Dimitris Efeoglou

Ο Δημήτρης Εφέογλου σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών. Είναι απόφοιτος του Μεταπτυχιακού Εικαστικών Τεχνών της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας. Η δουλειά του έχει παρουσιαστεί σε ομαδικές και ατομικές εκθέσεις, σε ιδρύματα μουσεία και γκαλερί όπως στα: Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, Κέντρο Τεχνών του Δήμου Αθηναίων, γκαλερί Ζουμπουλάκη, Αθήνα, CAN Gallery, Αθήνα, Lakeside Arts Center, Νόττινχαμ, Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών, Θεσσαλονίκη, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Θεσσαλονίκη. Η πρακτική του κινείται γύρω από διαφορετικές μορφές αφαίρεσης και συγκροτείται μέσα από ένα είδος ζωγραφικής και εγκατάστασης. Η επιλογή του πυκνού χρώματος αποτελεί την αρχή μιας διαδρομής για την αποτύπωση αλλοιωμένων χώρων: περιβάλλοντα που εκφράζουν νοητές τοπογραφικές περιοχές. Η μέθοδος κατασκευής διαγράφει κάθε ίχνος αναπαραστατικής εικόνας που λειτουργεί αφηγηματικά, δουλεύοντας σε μια συνθήκη έργου που πλάθεται αποκλειστικά από την ενέργεια της χειρονομίας. Ο χρόνος διαδικασίας παραγωγής κρίνεται σημαντικός, καθώς συντελείται μια πορεία μετατροπών με γλυπτικούς τρόπους στην αλλαγή της αντίληψης για το χαρτί ως ζωγραφικό υλικό σώμα. Η επιφάνεια πάλλεται από την επαναλαμβανόμενη διάτρηση, ενώ παράλληλα φτάνει στα όρια της φθοράς του. Η συνολική εμπειρία από το αρχικό στάδιο προς την ολοκλήρωση του έργου αναπτύσσεται μέσα από τη συνύφανση της οπτικής και απτικής πληροφορίας. Αποτελεί μία συναισθητική διαδικασία, με την έννοια της ταυτόχρονης αντίληψης αισθητηριακών ερεθισμάτων.

Dimitris Efeoglou graduated from the School of Fine Arts of the Aristotle University of Thessaloniki Department of Fine and Applied Arts. He holds a Master's degree in Fine Arts from the Athens School of Fine Arts. His work has been presented in group and solo exhibitions in foundations, museums and galleries such as; Thessaloniki Center for Contemporary Art, City of Athens Arts Center, Zoumboulakis gallery Athens, CAN gallery Athens, Lakeside Arts Center Nottingham, Teloglion Foundation of Art Thessaloniki, Cultural Foundation of the National Bank of Greece in Thessaloniki. His practice revolves around different genres of abstraction and it comprises strategies of painting and installation. The choice of color constitutes the beginning of a route to the creation of distorted spaces; surroundings that express uncharted topographic areas. The method of construction erases every trace of any representative image that has a narrative function within the context of a work that is shaped exclusively by the act of gesture. The time needed for the process of creation is deemed significant since there is a series of transformations in sculptural ways concerning a fresh perspective on paper as a painting physical object. The surface vibrates due to the repetitiveness of perforation, while in parallel paper even wears away. The overall experience from the initial stage until the completion of the work develops in a multisensorial way interweaving visual and tactile information. It constitutes a synesthetic process thanks to the simultaneous perception of sensorial stimuli.

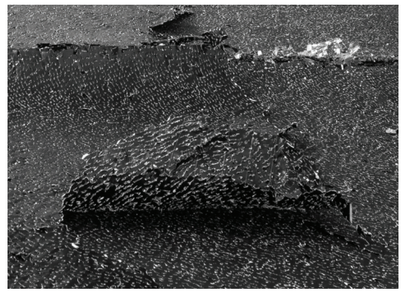

Δημήτρης Εφέογλου, *Amplitude #2*, 2018-19, λεπτομέρεια, ακρυλικό, αλουμίνιο, χαρτί, 240X200 εκ., φωτογράφος: Michele Troiani
Dimitris Efeoglou, *Amplitude #2*, 2018-19, detail, acrylic, aluminium, paper, 240X200 cm., photographer: Michele Troiani

Δημήτρης Εφέογλου, *Amplitude #2*, 2018-19, ακρυλικό, αλουμίνιο, χαρτί, 240X200 εκ., φωτογράφος: Νεφέλη Παπαδημούλη
Dimitris Efeoglou, *Amplitude #2*, 2018-19, acrylic, aluminium, paper, 240X200 εκ., photographer: Nefeli Papadimouli

Αντώνης Θεοδωρίδης / Antonis Theodoridis

Ο Αντώνης Θεοδωρίδης είναι εικαστικός φωτογράφος με έδρα την Αθήνα. Είναι υπότροφος του Ιδρύματος Fulbright και Stavros Niarchos Foundation (SNF) ARTWORKS Fellow, καθώς και κάτοχος τίτλου Photography MFA από το University of Hartford στις ΗΠΑ. Η πρακτική του συνδυάζει την παραδοσιακή αναλογική φωτογραφία με ψηφιακά μέσα, έρευνα και κολάζ. Χρησιμοποιώντας αναλογικές κάμερες μεγάλου φορμά, απεικονίζει ανθρώπους και τοπία δημιουργώντας υψηλής λεπτομέρειας, πλούσια σε χρώμα τυπώματα ψεκασμού μελάνης. Έπειτα από ένα οδοιπορικό στις Δυτικές Πολιτείες των ΗΠΑ το 2014, η εργασία του, *Εφημερίδα από την Αμερικανική Δύση* δημοσιεύθηκε από τις Εκδόσεις Άγρα στην Αθήνα. Μέσω της στουντιακής πρακτικής του, εξετάζει το ρόλο των φωτογραφικών αρχείων και της μαζικής εικόνας στη διαμόρφωση και εμπέδωση της δυτικοκεντρικής αντίληψης, στοχεύοντας στην ανακατασκευη, τη σύνθεση και επανερμηνεία του φωτογραφικου υλικού μέσω τεχνικών κολάζ και εγκαταστάσεων. Το 2018, σε συνεργασία με το Εθνικό Μουσείο Ιστορίας και Τέχνης (ΝΜΗΑ) του Λουξεμβούργου, εργάστηκε στη σειρά *Unknown Relics / Relics of the Unknown*, ένα still-life έργο που εξετάζει τις τυφλές γωνίες της μουσειακής πρακτικής, αναδεικνύοντας αντικείμενα που διαφεύγουν ιστορικής γνώσης και τεκμηρίωσης. Το έργο του έχει παρουσιαστεί στην Ελλάδα και στο εξωτερικό και βρίσκεται στις συλλογές του European Investment Bank Institute, του Μουσείου Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης, της Δημοτικής Πινακοθήκης Θεσσαλονίκης, καθώς και σε ιδιωτικές συλλογές.

Antonis Theodoridis is an Athens-based artist, working in the medium of photography. He is a Fulbright Foundation scholar and Stavros Niarchos Foundation (SNF) ARTWORKS Fellow. He holds a Photography MFA degree from the University of Hartford, USA. His practice is a mixture of traditional analogue photography along with digital processes, research, collage, and printing. Using a large-format view camera, he captures places and people producing sharp in detail and rich in color pigment prints. Following a road-trip along the Western States in 2014, his work *Newspaper from the American West* was published in Greece by Agra Publications in a newspaper-format photobook. Through his studio work he critically examines how archival images can reflect and shape western culture, while emphasizing the notions of cultural bias and the limits of historical knowledge. His process aims to reinvent context and meaning through collage strategies, sculptural tropes and installation. In 2018, collaborating with the National Museum of History and Art (NMHA) in Luxembourg, he produced his work *Unknown Relics / Relics of the Unknown*, a still-life project exploring blind spots of museological practice by employing and photographing museum artifacts of unknown origin. His work has been presented in venues in Greece and abroad and can be found in the collections of the European Investment Bank Institute, the Thessaloniki Museum of Photography, the Municipal Gallery of Thessaloniki and private collections.

Αντώνης Θεοδωρίδης, *Χωρίς τίτλο*, από τη σειρά *Nothing New Under the Sun*, 2019, 82X14 εκ., αρχειακή εκτύπωση μελάνης
Antonis Theodoridis, *Untitled*, from the series *Nothing New Under the Sun*, 2019, 82X14 cm., archival pigment print

Αντώνης Θεοδωρίδης, *Χωρίς τίτλο*, από τη σειρά *Nothing New Under the Sun*, 2019, 104X82 εκ., αρχειακή εκτύπωση μελάνης
Antonis Theodoridis, *Untitled*, from the series *Nothing New Under the Sun*, 2019, 104X82 cm., archival pigment prin

Εύη Καλογηροπούλου / Evi Kalogiropoulou

Η Εύη Καλογηροπούλου είναι εικαστική καλλιτέχνις και κινηματογραφίστρια που εργάζεται στην Αθήνα και το Λονδίνο. Η Εύη φοίτησε στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, ενώ έχει ολοκληρώσει μεταπτυχιακό στην Κινούμενη Εικόνα στο Royal College of Arts του Λονδίνου. Ήταν φιλοξενούμενη καλλιτέχνιδα στα Somerset House Studios στο Λονδίνο. Έχει υλοποιήσει ταινία σε ανάθεση του Ιδρύματος Ωνάση για τη διαδικτυακή έκθεση *ENTER* και ταινία σε ανάθεση του Polyeco Contemporary Art Initiative (PCAI) για την κινηματογραφική του συλλογή. Η γλυπτική της δουλειά εκπροσωπείται από την γκαλερί Breeder, Αθήνα. Το 2019 συμμετείχε στην ομαδική έκθεση *Στο ίδιο ποτάμι δύο φορές* σε συνδιοργάνωση του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ (Αθήνα) και του New Museum (Νέα Υόρκη). Η μικρού μήκους ταινία της *Motorway 65* (2020) έγινε δεκτή από το επίσημο διαγωνιστικό πρόγραμμα του 73ου Φεστιβάλ Καννών. Ταινίες της Εύης έχουν προβληθεί σε διάφορους χώρους όπως το Βρετανικό Ινστιτούτο Κινηματογράφου, η Chisenhale Gallery και η Whitechapel Gallery στο Λονδίνο. Τα εγχειρήματά της εξερευνούν έννοιες που σχετίζονται με την συμπερίληψη και τον αποκλεισμό, την cross-culture ταυτότητα, τις γυναικείες μορφές στην αρχαία ελληνική μυθολογία και τα μετα-αποκαλυπτικά περιβάλλοντα.

Evi Kalogiropoulou is a visual artist and filmmaker working both in Athens and London. Evi has studied at the Athens University of Economics and Business, the Athens School of Fine Art and she holds a Master from the Royal College of Art in Moving Image. She was an artist in residence in Somerset House Studios in London. She accomplished a film commissioned by Onassis Foundation for the *ENTER* online exhibition and a film commissioned by PCAI for their film collection. Her sculpture work is represented by The Breeder Gallery. In 2019, she participated in the exhibition *The Same River Twice* organized by The DESTE Foundation and New Museum. Her short film *Motorway 65* (2020) was selected for the Official Selection for Competition of Cannes 73rd edition. Evi's films had various screenings in spaces such as the BFI, the Chisenhale Gallery, and the Whitechapel Gallery in London. Her projects explore ideas associated with the inclusion/exclusion, cross-culture identity, female figures in Ancient Greek mythology frames and post-apolcalyptic environments.

Εύη Καλογηροπούλου, *Cynisca is said to have been a tomboy*, 2020, μάρμαρο, μέταλλο, συνθετική τρίχα, 109X100X31 εκ., φωτογράφος: Αθανάσιος Γάτος, ευγενική παραχώρηση: The Breeder, Αθήνα
Evi Kalogiropoulou, *Cynisca is said to have been a tomboy*, 2020 marble, metal, synthetic hair, 109X100X31 cm., photographer: Athanasios Gatos, courtesy of The Breeder, Athens

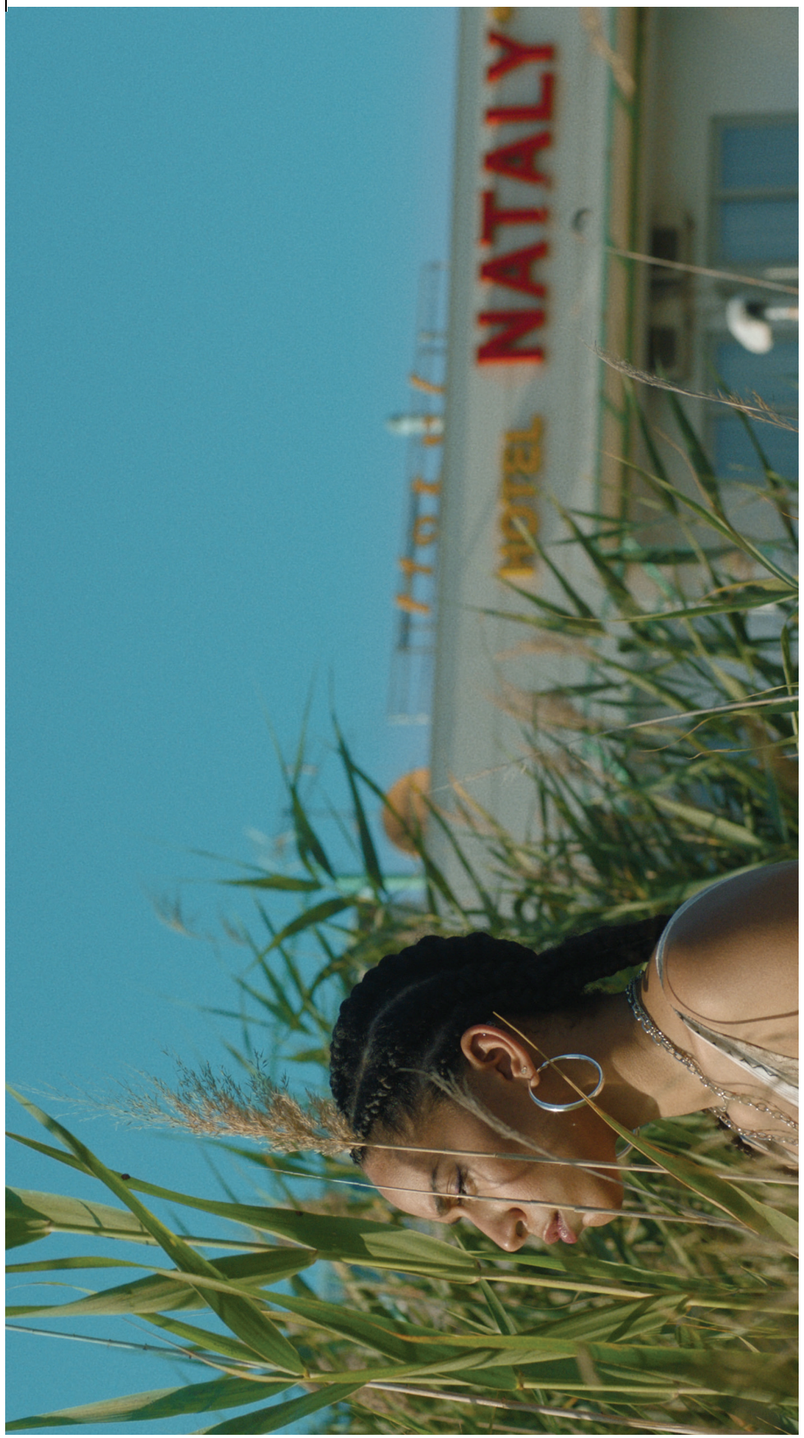

Εύη Καλογηροπούλου, *Motorway 65*, 2020, 14:59 λεπτά
Evi Kalogiropoulou, *Motorway 65*, 2020, 14:59 minutes

Θεοδώρα Κανέλλη / Theodora Kanelli

Η Θεοδώρα Κανέλλη γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1988. Σπούδασε Αρχιτεκτονική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και Καλές Τέχνες στο Institut Supérieur des Arts στην Τουλούζη και στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts στο Παρίσι. Η ζωγραφική αποτελεί το βασικό της πεδίο παράλληλα με τη γραφή. Τα δυο αυτά μέσα αλληλοτροφοδοτούνται όσον αφορά τη μεθοδολογία και το περιεχόμενο και συνιστούν ένα είδος "κατασκευής", ένα κολάζ εικόνων-υλικών, σεναρίων και ιστοριών που συνθέτουν ένα σύστημα "χώρου-χαρακτήρων". Από το 2016 έως το 2018 πραγματοποιούσε το εγχείρημα (flash fiction): *Le journal du voyage en mer du héros X*, το οποίο παρουσίασε στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts στο Παρίσι. Πρόκειται για μια λογοτεχνική και εικαστική έρευνα, εμπνευσμένη από μια συλλογή θεατρικών έργων και τη δημιουργία μιας χαρτογραφίας εγκαταλελειμμένων νησιών. Αυτήν την περίοδο συμμετέχει στο πρότζεκτ με τίτλο: *Let's Bark, says The Dog* σε συνεργασία με την εικαστικό-ανθρωπολόγο, Lise Thiollier. Πρόκειται για ένα artbook, βασισμένο σε ένα "παιχνίδι" που εφηύρε η ίδια και πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα χάρη στην καλλιτεχνική φιλοξενία του Γαλλικού Ινστιτούτου. Σκηνογράφησε το θεατρικό έργο του Gaël Octavia, *Cette guerre que nous n'avons pas faite* (2013), που παρουσιάστηκε στο Παρίσι και στην Καραϊβική. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα, την Γαλλία και την Αγγλία και σε χώρους όπως το Τελλόγλειο Ίδρυμα στη Θεσσαλονίκη, το Salon Réalités Nouvelles με την Jeune Création [JC70], η γκαλερί Thaddaeus Ropac στο Παρίσι, και η γκαλερί CASS Fine Art Annex στο Λονδίνο.

Theodora Kanelli was born in Thessaloniki in 1988. She studied Architecture at the Aristotle University of Thessaloniki and fine arts at the Institut Supérieur des Arts in Toulouse and at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris. Painting, along with writing, is her main field. Both media are mutually reinforcing in terms of methodology and content forming a construction, a collage of images-materials, scenarios and stories that compose a system of "space-characters". From 2016 to 2018, she completed the project (flash fiction) *Le journal du voyage en mer du héros X,* presented at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris. This project pertains to literary and visual research, inspired by a collection of plays and the creation of a cartography of abandoned islands. She is currently participating in a project entitled *Let's Bark, says The Dog*, in collaboration with visual artist-anthropologist, Lise Thiollier. It is an artbook, based on a game invented by herself and took place in Athens thanks to the artistic residence of the Institut Français de Grèce. She directed Gaël Octavia's play *Cette guerre que nous n'avons pas faite* (2013), which was presented in Paris and the Caribbean. She has participated in group exhibitions in Greece, France and England and in venues such as the Tellogleion Foundation in Thessaloniki, the Salon Réalités Nouvelles with Jeune Création [JC70], Thaddaeus Ropac Gallery in Paris and the CASS Fine Art Annex Gallery in London.

Θεοδώρα Κανέλλη, *Bateau coupé en deux*, 2020, ζωγραφική με λάδι και μικτή τεχνική σε καμβά, 52X52 εκ., γκαλερί Thaddaeus Ropac, Παρίσι, φωτογράφος: Charles Duprat
Theodora Kanelli, *Bateau coupé en deux*, 2020, oil painting and mixed technique on canvas, 52X52 cm., Galerie Thaddaeus Ropac, Paris, photographer: Charles Duprat

Θεοδώρα Κανέλλη, από αριστερά προς τα δεξιά: *Bateau coupé en deux*, 52X52 εκ., *13-13*, 54X54 εκ., *Hurlons, dit le chien*, 114X146 εκ., 2020, εικαστική εγκατάσταση, λάδι και μικτή τεχνική σε καμβά, γκαλερί Thaddaeus Ropac, Παρίσι, φωτογράφος: Charles Duprat.
Theodora Kanelli, from left to right: *Bateau coupé en deux*, 52X52 cm., *13-13*, 54X54 cm., *Hurlons, dit le chien*, 114X146 cm., 2020, installation, oil painting and mixed technique on canvas, Galerie Thaddaeus Ropac, Paris, photographer: Charles Duprat.

Αλεξία Καραβέλα / Alexia Karavela

Η Αλεξία Καραβέλα γεννήθηκε το 1985 στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών Τέχνης (Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, 2008) και του Μεταπτυχιακού Εικαστικών Τεχνών της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών (Αθήνα, 2015). Η δουλειά της εστιάζει στο πεπερασμένο χρόνο που έχει κάθε τι ανθρώπινο. Η ζωγραφική της Καραβέλα επανεξετάζει φωτογραφικά στιγμιότυπα του δημόσιου και ιδιωτικού βίου με αναφορές στο ναΐφ, στον ιμπρεσιονισμό, στο γκροτέσκο και στο κιτς.

Alexia Karavela was born in 1985 in Athens. She is a graduate of the Department of Plastic Arts & Art Science (Ioannina University, 2008) and has a Master's degree in Fine Arts from the Athens School of Fine Arts (2015). Her work focuses on the finite existence of all things human. Karavela's drawing re-examines photographic snapshots of public and private life with reference to naïve art, impressionism, kitsch and the grotesque.

Αλεξία Καραβέλα, *Η Δίκη του Αιώνα (Δίκη Κοσκωτά)*, 2019, μαρκαδόροι σε χαρτί, 100Χ150 εκ., φωτογράφος: Πηνελόπη Θωμαΐδη
Alexia Karavela, *Trial of the Century (Koskotas Trial)*, 2019, markers on paper, 100X150 cm., photographer: Penelope Thomaidi

You are blurred.

Έχετε παγώσει.

Αλεξία Καραβέλα, *Προσφορά: Λουκάνικο*, 2019, μαρκαδόροι, παστέλ, λάδι σε χαρτί, 150X100 εκ., φωτογράφος: Πηνελόπη Θωμαΐδη
Alexia Karavela, *Offer: Sausage*, 2019, markers-pastels-oil paint on paper, 150X100 cm., photographer: Penelope Thomaidi

Σπύρος Κοκκώνης / Spiros Kokkonis

Ο Σπύρος Κοκκώνης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1992 όπου ζει και εργάζεται. Είναι ερασιτέχνης αθλητής πυγμαχίας του αθλητικού συλλόγου Α.Σ.Π. Αμαρουσίου και δρομέας μεγάλων αποστάσεων. Το 2016 συνίδρυσε τον ανεξάρτητο χώρο τέχνης Grace/Athens. Το έργο του χαρακτηρίζεται από την ταύτιση του λόγου και της πρακτικής του. Ως λόγος μπορεί να οριστεί το αποτέλεσμα μιας συνειρμικής, συλλογιστικής πορείας γύρω από το υπαρκτό περιβάλλον που τον οριζει, τις κυρίαρχες έννοιες που το συγκροτούν, όπως είναι η κοινωνία, η πολιτική, η κουλτούρα, αλλά και ο χώρος μεταξύ αυτών. Εντός αυτού του περιβάλλοντος, στα γεγονότα και στην ιστορία του, ο Κοκκώνης αντιλαμβάνεται και αποτυπώνει μια προσωπικά ορισμένη πραγματικότητα, και κατ' επέκταση μια στάση απέναντι του. Ό,τι γεννά τελικά το λόγο του προσφέρεται παράλληλα προς χρήση του. Υπαρκτές εικόνες, χώροι, αρχεία, λέξεις, υλικά και ό,τι αυτά αντικατοπτρίζουν, εμπλέκονται και ανακατασκευάζονται. Αέναα πρόσφορο και αναπόφευκτα συνδεδεμένο με τη βιωματική εμπειρία, το υπαρκτό περιβάλλον καταλήγει να είναι και η βασική πηγή των μέσων του εικαστικού, ενώ κατ' επέκταση δημιουργεί μια σχέση μεταξύ τους. Στο δίπολο μεταξύ "της στάσης απέναντι" ή "της σχέσης με το υπάρχον", ο καλλιτέχνης αμφιταλαντεύεται ανάμεσα σε αισθήματα έχθρας και απόγνωσης στην προστασία και την ελπίδα, επιδιώκοντας να ορίσει την θέση του στο πλαίσιο μιας πραγματικότητας που ισοδύναμα τον ορίζει. Το τελευταίο αυτό δίπολο είναι που τελικά αποτυπώνεται στο έργο του και που πρωτίστως εξηγεί το λόγο ύπαρξής του· ενός έργου που γεννιέται και εξελίσσεται, άρρηκτα συνδεδεμένο με ένα βιωματικό ενεστώτα, τον αντίστοιχο παρατατικό και τους ανάλογους συλλογισμούς για το μέλλον. Έργα του έχουν εκτεθεί σε: Ωδείο Αθηνών, Πάρκο Ελευθερίας, Art Space Pythagoreion, SHED London, Grace/Athens και Στέγη Ιδρύματος Ωνάση.

Spiros Kokkonis was born in 1992 in Athens, Greece where he currently lives and works. He is an amateur boxer at S.P.C Amarousiou and long distance runner. In 2016 he co-founded Grace/Athens artist run space. His work is defined by the identification of discourse with his practice. Surrounded by a very specific environment, it's political, social and cultural directions, the artist is creating images influenced by - and connected to it. While the surrounding environment is the subject and the reason for his practice, it can also be perceived as a never-ending material source. Throughout his process the artist is exploiting existing forms and their meanings, to create new images, based on what has previously been made, said or done. From steel and concrete to visual appropriation, a list of readymades (archives, spaces, images, sounds and objects) are being mixed, reformed and translated into sculptures, installations, and videos that aim to imprint a personal say, a personal aspect of the outward environment, that is wavering between feelings of embracement and hope to enmity and despair. His work has been exhibited in Athens Conservatoire, Parko Eleftherias, Art Space Pythagoreion, SHED London, Grace / Athens and Onassis Stegi.

Σπύρος Κοκκώνης, *Müdigkeitsgesellschaft*, 2017,
μονοκάναλη βίντεο-εγκατάσταση, έγχρωμο, ήχος, 2:49 λεπτά
Spiros Kokkonis, *Müdigkeitsgesellschaft*, 2017,
single channel video installation, colour, sound, 2:49 minutes

Σπύρος Κοκκώνης, *Started from the bottom now we are tired or the anxieties of everyday survival under latest capitalism*, 2019, μεταλλική δοκός, φύλλα αλουμινίου, διορθωτικό, iphone 5 με σπασμένη οθόνη τοποθετημένο σε σφιγκτήρα proxxon, ακρυλικά και xerox τυπώματα σε χαρτί τοποθετημένα σε μέταλλο, 70X113X22,5 εκ.
Spiros Kokkonis, *Started from the bottom now we are tired or the anxieties of everyday survival under latest capitalism*, 2019, steel beam, aluminum sheets, correction pen, iphone 5 with broken screen on proxxon clamp, acrylics and xerox prints on paper mounted on metal, 70X113X22.5 cm.

Κατερίνα Κομιανού / Katerina Komianou

Θραύσμα. Αυτό που δεν μπορεί πλέον να εκσυγχρονιστεί, αυτό που έχει ήδη σκορπιστεί σε κομμάτια, μπορεί ακόμα να συνδεθεί. Η ενότητα της κοινωνίας και της πόλης καθιερώνεται μέσω πράξεων εξουσίας που παρουσιάζονται ως φυσικές. Στην πρακτική της η Κατερίνα Κομιανού επιλέγει τον μπρούτζο για τις ιδιότητες που ενσαρκώνει τόσο γλυπτικά, όσο και μεταφορικά. Η απόσπαση φυσικών θραυσμάτων από το αστικό περιβάλλον πραγματοποιείται συνήθως σε τοποθεσίες με ιστορικό και πολιτικό νόημα. Αυτή η διαδικασία δημιουργεί αντιστροφές στη γλυπτική, δημόσια και μη δημόσια. Ως καλλιτέχνης με βάση την Αθήνα το βλέμμα της είναι στραμμένο στη συλλογική μνήμη, όπως αυτή αποτυπώνεται στους δημόσιους χώρους και πιο συγκεκριμένα στη δημόσια γλυπτική και σε σχέση με τα παραπάνω θραύσματα. Το 2013-2018 σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, στα εργαστήρια του Γιώργου Λάππα και του Νίκου Ναυρίδη. Το 2008-2011, σπούδασε σχεδιασμό εσωτερικών χώρων στο Τμήμα Τέχνης & Σχεδίου στη Σχολή Βακαλό. Ομαδικές εκθέσεις: *Unhappy Monuments,* 2020, επιμέλεια: Χριστόφορος Μαρίνος, οργάνωση: ARTWORKS, Πάρκο Ελευθερίας, Αθήνα, *NYCTOPHILIA II,* 2019, Can Gallery, *The same river twice,* 2019, επιμέλεια: Margot Norton, Natalie Bell, Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ (Αθήνα) και New Museum (Νέα Υόρκη), Μουσείο Μπενάκη (Αθήνα), *Gestalt Hydra school projects*, 2017, επιμέλεια: Δημήτρης Αντωνίτσης, Ύδρα, *Integral II*, 2017, Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, επιμέλεια: Δημήτρης Αντωνίτσης, Ιλεάνας Τούντα, Γαλήνης Λαζάνη, Έκθεση Πτυχιακών Εργασιών Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών Αθήνας, 2018.

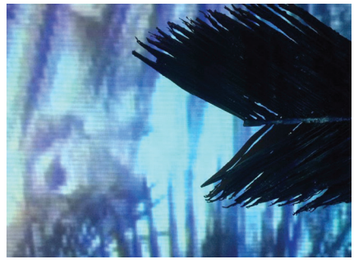

Κατερίνα Κομιανού, *themakebelieve*, 2021-, βιντεοεγκατάσταση με μπρούτζινο γλυπτό, διαστάσεις μεταβλητές
Katerina Komianou, *themakebelieve*, 2021-, video installation with bronze sculpture dimensions variable

Fragment. What can no longer be modernized, what has been post-modernized to bits and pieces, can still be composed. The unity of society and the city is established through acts of power that present themselves as natural. In her practice, Komianou chooses to work with bronze for the qualities it embodies, both sculptural and metaphorical. The extraction of small, floral fragments from the urban environment is usually taking place in locations with historical and political meaning. This procedure creates reversed schemes in sculpture both public and non-public. As an Athenian and Athens based artist her gaze lies upon the collective memory, imprinted on public spaces and particularly on public sculpture and its relation with these fragments. Between 2013 and 2018 she studied sculpture at the Athens School of Fine Arts, under George Lappas and Nikos Navridis. In 2008-2011 she studied Interior Design at the Vakalo Art and Design College of Athens. Selected group shows include: *Unhappy Monuments*, 2020, curated by Christophoros Marinos, organized by ARTWORKS, Parko Eleftherias, Athens; *NYCTOPHILIA II,* 2019, Can Gallery; *The same river twice*, 2019, curated by Margot Norton, Natalie Bell, DESTE Foundation (Athens) and New Museum (New York) in collaboration with the Benaki Museum, *Gestalt - Hydra school projects*, 2017, curated by Dimitrios Antonitsis; *Integral II*, 2017, Ileana Tounta Contemporary Art Center, curated by Dimitrios Antonitsis, Illeana Tounda, Galini Lasani; Degree show of the Athens School of Fine Arts, 2018.

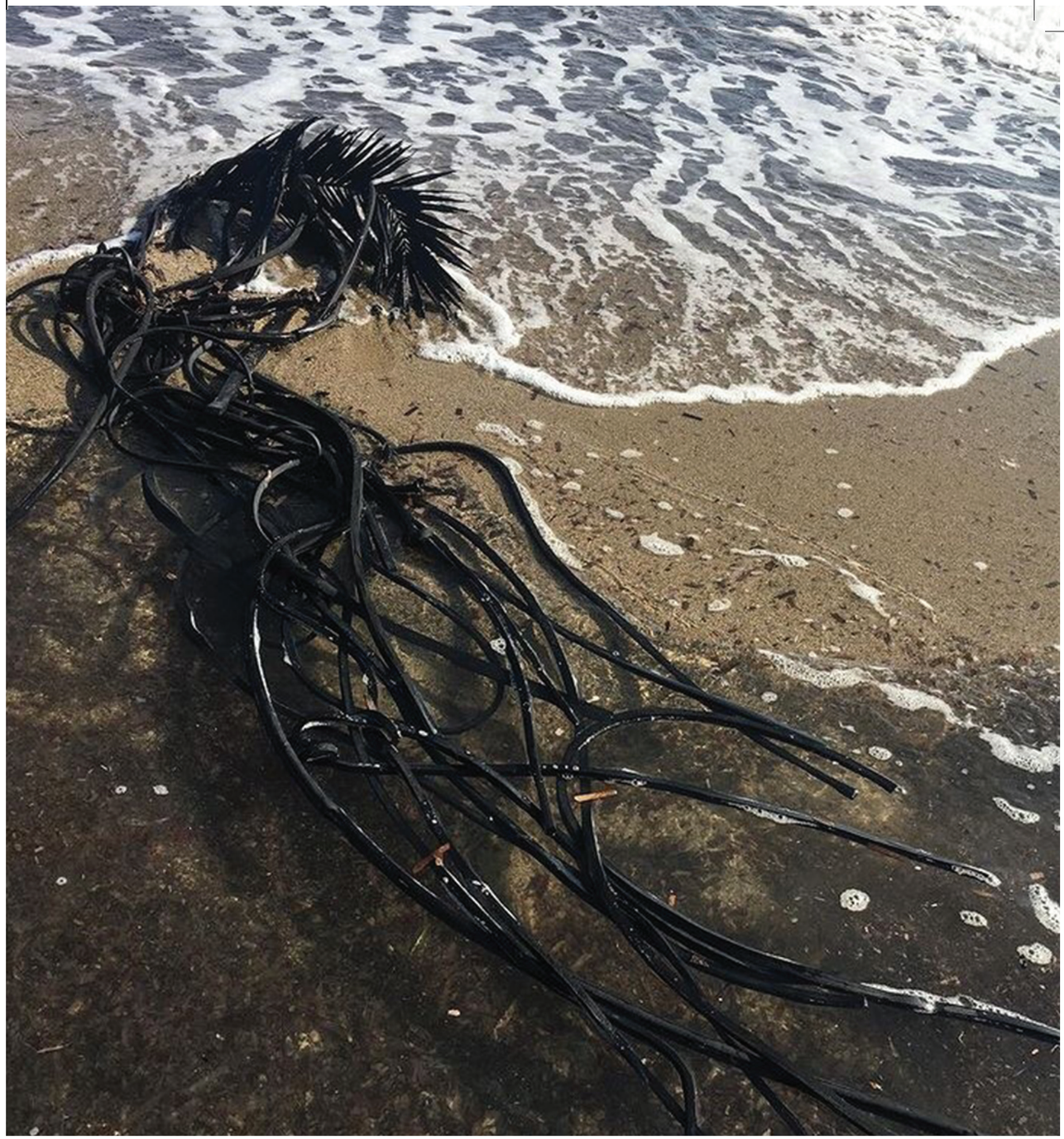

Κατερίνα Κομιανού, *therewassomethinginthewaves*, 2020, λάστιχο, φοίνικας, υγρό γυαλί, 40X50X250 εκ.
Katerina Komianou, *therewassomethinginthewaves*, 2020, rubber, palm tree, liquid glass, 40X50X250 cm.

Δήμητρα Κονδυλάτου / Dimitra Kondylatou

Η Δήμητρα Κονδυλάτου είναι εικαστική καλλιτέχνις και ζει στην Αθήνα. Ενδιαφέρεται για τα όρια της τέχνης και τη σχέση της με τον τουρισμό και την καθημερινή ζωή, τα οποία μελετά μέσω της σύνθεσης έργων κινούμενης εικόνας και της επεξεργασίας εικόνων και κειμένων. Διερευνά οπτικά τις χειρονομίες, τις πρακτικές και τις ανταποκρίσεις που εντοπίζει σε συγκείμενα και χώρους φιλοξενίας και ανταλλαγής. Η μεθοδολογία της αναπτύσσεται συχνά σε συνομιλία με άλλα πεδία, όπως η ανθρωπολογία μέσω της συμμετοχής σε ομαδικά projects (*Μαθαίνοντας από τη documenta*, 2015-2017, *Σχετικά με την τροφή*, 2016-2017) και στην παρουσίαση της δουλειάς της σε συνέδρια (25ο Συνέδριο-Σεμινάριο Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Κρήτης, 2019) και εκδόσεις (kyklàda.press, 2020, Kunstlicht vol. 39, 2019, Φωνές, 2016). Από το 2012 έως και το 2018 αντλούσε υλικό για την καλλιτεχνική της έρευνα από την επαγγελματική, εποχιακή της απασχόληση ως διαχειρίστρια και εργαζόμενη του τουριστικού ξενώνα "Νήιον" στη Λευκάδα, και από τη διοργάνωση του προγράμματος φιλοξενίας καλλιτεχνών *The island – resignified* που φιλοξένησε στον ξενώνα από το 2015 έως και το 2017. Είναι μέλος της εκδοτικής ομάδας της kyklàda.press (2020-), ενώ το 2017-2018 συμμετείχε στο TWIXTlab. Είναι απόφοιτος του Dutch Art Institute (2017) και της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών (2012). Από το 2008 έχει οργανώσει εργαστήρια (Εναλλακτικά Μονοπάτια, Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Σύρου, 2020, Dishmapping, ΑΣΚΤ, 2019) και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις (*Weasel Dance*, 2019, Goethe Institut Athen, *Ideology Meets Implementation*, 2017, W139).

Δήμητρα Κονδυλάτου, *LUXENIA,* 2021, στιγμιότυπο βίντεο, 10:09 λεπτά
Dimitra Kondylatou, *LUXENIA*, 2021, video still, 10:09 minutes

Dimitra Kondylatou is a visual artist living in Athens. She works across video-making, editing, writing and hosting. She is interested in the limits of art and its entanglements with tourism and everyday life. She visually explores gestures, practices and correspondences within contexts and spaces of hospitality and exchange. Her methodology is informed and crosses boundaries with other disciplines, such as anthropology, through her participation in collective projects (*Learning from documenta*, 2015-2017, *About food*, 2016-2017), and the presentation of her work in conferences (25th Conference-seminar of Social Sciences, University of Crete, 2019) and publications (kyklàda.press 2020, Kunstlicht vol. 39, 2019, Fonés, 2016). From 2012 to 2018 her artistic research on art and tourism was enriched through her seasonal occupation as a manager and worker of "Neion" guest house in Lefkada, and through the residential project *The island-resignified,* which she initiated and hosted herself from 2015 to 2017. She is a member of kyklàda.press publications (2020-). She has been a member of TWIXTlab (2017-2018). She is a graduate of the Dutch Art Institute (2017) and the Athens School of Fine Arts (2012). Since 2008 she has held workshops (Alternate Paths, Syros International Film Festival 2020, Dishmapping, Athens School of Fine Arts, 2019) and she has participated in group exhibitions (*Weasel Dance*, 2019, Goethe Institut Athens; *Ideology Meets Implementation*, 2017, W139).

Δήμητρα Κονδυλάτου, *Ο πολιτισμός της Μάχης*, 2020, στιγμιότυπο βίντεο, 12:02 λεπτά
Dimitra Kondylatou, *Machi's civilisation*, 2020, video still, 12:02 minutes

Αλεξάνδρα Κουμαντάκη / Alexandra Koumantaki

Η Αλεξάνδρα Κουμαντάκη γεννήθηκε το 1993 και ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Το 2017 ίδρυσε το Hyperlink Athens, μια κολεκτίβα που εξελίχθηκε σε ένα ανοιχτό σύστημα έρευνας σχετικά με το τι αποτελεί τελικό καλλιτεχνικό έργο και με τον τρόπο που αυτό παρουσιάζεται ως ένας συνεχής επανακαθορισμός της εικαστικής επιμέλειας. Το 2018 ξεκίνησε να εργάζεται στο στούντιο της Katja Novitskova ως αποκλειστική συνεργάτις και υπεύθυνη παραγωγής των έργων της, μια συνεργασία η οποία ήταν καθοριστική στη διαμόρφωση της πρακτικής της. Το 2019 έγινε μέλος της εικαστικής ομάδας *OMIO*, η οποία εστιάζει σε μεγάλης κλίμακας in-situ εγκαταστάσεις με βασικό στοιχείο το τεχνητό φως. Το κύριο σώμα του έργου της Αλεξάνδρας χαρακτηρίζεται από πληθώρα αντιφατικών σημείων ενδιαφέροντος που συμπτύσσονται και διαμορφώνουν μια συμπαγή δομή με βάση το φως. Εκεί, μπορεί κανείς να παρατηρήσει την ένωση και την αφομοίωση του πανανθρώπινου, αρχαίου παρελθόντος με το όραμα του μακρινού μέλλοντος: μια χίμαιρα με φλέβες από καλώδια, ένα μυστικιστικό μνημείο, βασισμένο σε υπολογιστικές θεωρίες και στη μεταφορά πληροφοριών μεταξύ αυτού που κάποτε “ήταν” σε αυτό που “πρόκειται να είναι” Από εξωγήινους κόσμους και μυστικούς χώρους μέχρι άγνωστα φώτα στον ουρανό, ο κόσμος της Κουμαντάκη είναι ένας τόπος, όπου ο θεατής μπορεί να χαθεί μέσα σε μια in-situ ουτοπία. Πρόκειται για ένα σημείο συνάντησης της μνήμης του παρελθόντος, του παρόντος και του άμεσου μέλλοντος: μια συνεχής έρευνα των συμπαντικών ερωτημάτων στο σημείο τομής μεταξύ ζωής και θανάτου, πραγματικότητας και τεχνολογίας.

Alexandra Koumantaki was born in 1993 and lives and works in Athens. She holds a degree from the Department of Fine Arts and of the Sciences of Art, University of Ioannina. In 2017, she founded the collective Hyperlink Athens, which evolved into an open research platform exploring the very nature of the artwork and the way in which the latter is depicted and constantly configured anew by contemporary curatorial practice. In 2018, she started working at the studio of the artist Katja Novitskova as her sole artistic collaborator and work producer. This experience was particularly formative for her own practice. In 2019, she joined the group *OMIO*, a visual artist initiative focusing on large-scale, in-situ installations with artificial light as their main element. In the majority of Alexandra’s works, a multitude of conflicting points of interest come together to form a concrete structure, the foundation for which is light. There, one can trace the union and the point of convergence where the universal, ancient past meets the vision of the distant future: a Chimera-like creature with cable veins, an occult monument built on theories of calculation and on the exchange of information between what ‘was’ and what ‘will be’. From extraterrestrial settings and apocryphal locations to unknown lights beaming across the sky, Koumantaki’s world delineates a space within which the viewer can get lost in an in-situ utopia; a place serving as a meeting point for the memories of the past, the present and the immediate future; a ground for exploring the great cosmic questions right at the junction where life meets death and reality meets technology.

Αλεξάνδρα Κουμαντάκη, *Parallel Centiment*, 2020, εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές, Αρχαία Κόρινθος
Alexandra Koumantaki, *Parallel Centiment*, 2020, site specific installation, dimensions variable, Ancient Korinthos

Αλεξάνδρα Κουμαντάκη, *Nexialist*, 2020, εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές, ψηφιακή έκθεση, Hyperlink Athens
Alexandra Koumantaki, *Nexialist*, 2020, off site installation, online show, Hyperlink Athens

Καρολίνα Κρασούλη / Karolina Krasouli

Η Καρολίνα Κρασούλη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1984. Σπούδασε Κλινική Ψυχολογία στην Ελλάδα και στη Γαλλία και συνέχισε τις σπουδές της στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Λυών, από όπου αποφοίτησε το 2014. Δουλεύοντας με τη ζωγραφική, τη φωτογραφία και το φιλμ ως μέσα, τα έργα της ερευνούν τα όρια μεταξύ αφαίρεσης και αναπαράστασης. Μέσα από τη διαδικασία της ανάγνωσης και της γραφής ανασύρει ένα σύνολο μηχανισμών, όπου νοήματα και αισθήσεις "ξαναγράφονται" στοχεύοντας στην επινόηση μιας καινούριας γλώσσας. Η δουλειά της στοχεύει στην αναπαράσταση οπτικών φαινομένων, τα οποία συνδέονται άμεσα με τις λειτουργίες της μνήμης και της γλώσσας. Το 2013 δούλεψε με τη Moyra Davey, φωτογράφο, δοκιμιογράφο και κινηματογραφίστρια, συμμετέχοντας στο *Les Godesses,* μια μικρού μήκους ταινία βασισμένη στο έργο του Jean Genet. Το 2015 μαζί με άλλα μέλη ίδρυσε την ομάδα *Alfabeto* με σκοπό τη θεωρητική και πρακτική έρευνα της έννοιας της μετάδοσης στην τέχνη μέσα από διαλέξεις και εκθέσεις στην Γαλλική Ακαδημία της Ρώμης, στη Villa Medicis. Συμμετείχε σε εκθέσεις σε διοργανώσεις και χώρους τέχνης, όπως: La Biennale de Rennes, 5e édition, *Incorporated!* (2016), galerie Raymond Hains, Saint-Brieuc (2016), Eva Meyer, Παρίσι (2017), Frac Bretagne, Ρεν (2018), Daily Lazy, Αθήνα (2018), Pauline Perplexe, Παρίσι (2018), Frac Bretagne, Ρεν (2019), La vitrine, Frac île-de-France Le Plateau, Παρίσι (2020).

Karolina Krasouli was born in 1984 in Athens, Greece. After studying Clinical Psychology in Greece and in France, she enrolled at the National School of Fine Arts of Lyon, where she obtained her degree in 2014. Working with painting, photography and film, the images she produces lie in the intersection of abstraction and figuration. Through the process of reading and writing, she extracts a set of operations where she transcribes meanings and sensations without the support of language. Her works aim closer at representing optical phenomena related to memory and language, than providing an immediate grasp of an image or an object. In 2013 she worked as an assistant for Moyra Davey, a photographer, essayist and filmmaker, and participated in the making of her short-film *Les Godesses*, a visual essay on Jean Genet. In 2015, she became a founding member of *Alfabeto*, a non-profit organization which organized a series of talks, exhibitions and lectures on the concept of transmission in art theory and practice at the French Academie in Rome, Villa Medicis. She presented her work at Ateliers de Rennes, 5th edition, *Incorporated!* (2016); galerie Raymond Hains, Saint-Brieuc (2016); Eva Meyer, Paris (2017); Frac Bretagne, Rennes (2018); Daily Lazy, Athens (2018); Pauline Perplexe, Paris (2018); Frac Bretagne, Rennes (2019); La vitrine, Frac île-de-France Le Plateau, Paris (2020).

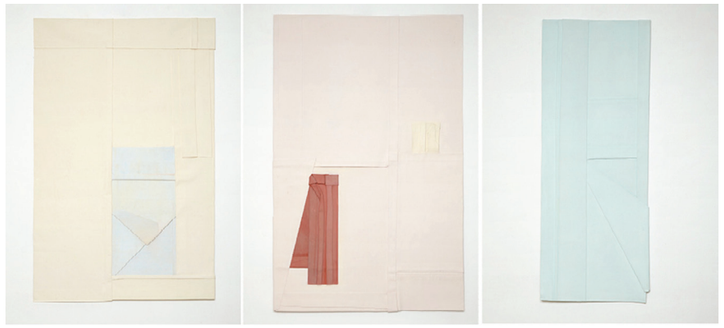

Καρολίνα Κρασούλη, *Bring me the sunset in a cup*, 2020, λάδι, γκέσο και κλωστή σε καμβά, διαστάσεις μεταβλητές, φωτογράφος: Κέλλυ Φίλιου
Karolina Krasouli, *Bring me the sunset in a cup*, 2020, oil, gesso, and thread on canvas , dimensions variable, photographer: Kelly Filiou

Καρολίνα Κρασούλη, *Αλφάβητο*, 2016-2020, λάδι και γκέσο σε ξύλο, μεταβλητές διαστάσεις, φωτογράφος: Καρολίνα Κρασούλη
Karolina Krasouli, *Alphabet*, 2016-2020, oil and gesso on wood, variable dimensions, photographer: Karolina Krasouli

Κωνσταντίνος Κωτσής / Konstantinos Kotsis

Ο Κωνσταντίνος Κωτσής γεννήθηκε το 1989 και δραστηριοποιείται στην Αθήνα. Είναι κάτοχος προπτυχιακού και μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών από το Τμήμα Εικαστικών Τεχνών & Επιστημών της Τέχνης της Σχολής Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Πραγματοποίησε μέρος των σπουδών του στο τμήμα UFR Arts, Philosophie, Esthétique του πανεπιστημίου Paris VIII με υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών. Η κατασκευή τόσο σαν πρακτική, όσο και σαν έννοια βρίσκεται στο επίκεντρο της έρευνας που διεξάγει. Η δουλειά του φέρνει στο προσκήνιο και ενδυναμώνει την κατασκευαστική δεινότητα του ανθρώπου, μια ιδιότητα που αντιλαμβάνεται ως θεμέλιο του υλικού πολιτισμού και εντοπίζει την απώλεια της συνείδησής της στο νεωτερισμό. Μορφολογικά, αφήνει τη μέθοδο, το χρόνο και τις πρώτες ύλες να γίνουν εύκολα διακριτά στη διαδικασία της κατασκευής. Η επαναληπτικότητα συνδέεται με το ενδιαφέρον του για το βιομηχανικό πολιτισμό, όμως παράλληλα η χειρωνακτική εργασία δημιουργεί για αυτόν μια αυτόνομη, υποκειμενική χρονικότητα που προσομοιάζει τη διαδικασία του διαλογισμού. Η ιστορία, ο χρόνος, οι αφηγήσεις και άλλες ανθρωπογενείς κατασκευές παρατάσσονται στο δημόσιο χώρο. Σε αυτό το δυναμικό σκηνικό ο Κωτσής παρατηρεί και καταγράφει το πώς αυτές διαμορφώνονται, καθώς λαμβάνει χώρα η μάχη των διαφορετικών κοινωνικών δυνάμεων.

Konstantinos Kotsis was born in 1989. He lives and works in Athens. He holds both an undergraduate and a postgraduate degree from the Department of Fine Arts and of the Sciences of Art, University of Ioannina. He completed part of his studies at the department of Arts, Philosophie, and Aesthetics of the University of Paris VIII in France, where he studied with the support of the Greek State Scholarship Foundation. Construction, both as practice and as a concept, lies at the core of his practice. His work reinforces and brings to the foreground man's constructive prowess. This is an ability Kotsis perceives as the founding block of our material civilization, while his work stresses the way in which it has shifted out of focus in the modern era. From the point of view of morphology, he allows his methodology but also time and materials to reveal themselves in the process of construction. Repetition is linked to his keen interest in industrial civilisation. At the same time, however, manual labour is also present in Kotsis' work, providing an autonomous, subjective temporality which is highly reminiscent of the meditative process. History, time, narratives and other man-made constructions are arrayed in the public space. Within this dynamic setting, Kotsis observes and records the way in which these constructions take shape against the backdrop of the endless social struggles.

Κωνσταντίνος Κωτσής, *A Manual On How To Construct A Beast / The Ritual Part*, 2019, χάπενινγκ, διαστάσεις μεταβλητές, φωτογράφος: Κωνσταντίνος Κωτσής
Konstantinos Kotsis, *A Manual On How To Construct A Beast / The Ritual Part*, 2019, happening, dimensions variable, photographer: Konstantinos Kotsis

Με ακούω
δύο

It doesn’t work.

Κωνσταντίνος Κωτσής, *A Manual On How To Construct A Beast,* 2019, εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές, φωτογράφος : Γιάννης Σκούρτης
Konstantinos Kotsis, *A Manual On How To Construct A Beast,* 2019, installation, dimensions variable, photographer: Yiannis Skourtis

Αναστασία Λάμπρου / Anastasia Lamprou

Η Αναστασία Λάμπρου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1989. Σπούδασε Αρχιτεκτονική στο Πανεπιστήμιο του Bath της Αγγλίας και Εικαστικές Τέχνες στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Ασχολήθηκε κυρίως με την περφόρμανς και το βίντεο (εργαστήριο Ζ. Ξαγοράρη) και τη σκηνογραφία (εργαστήριο Λ. Πεζανού). Τα έργα της αποτελούνται κυρίως από βιντεοπροβολές φυσικού μεγέθους, στις οποίες καθημερινές, εσωτερικές διεργασίες αποκτούν συγκεκριμένο σχήμα, κίνηση, ήχο και ρυθμό. Αποσκοπεί στη δημιουργία ενός νέου χώρου, όπου ο θεατής εισάγεται σε μία πολυσύνθετη εμπειρία, αντίστοιχη του συναισθήματος που αποκομίζει κανείς πηγαίνοντας στον κινηματογράφο: το "βύθισμα" σε έναν άλλο κόσμο σε συνδυασμό με τη σωματικότητα, την αμεσότητα και το αίσθημα του κατεπείγοντος της περφόρμανς. Από το 2017 ασχολείται με τη σκηνογραφία στον κινηματογράφο, στη διαφήμιση και στο θέατρο, καθώς και με το σχεδιασμό εσωτερικών χώρων. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό μεταξύ των οποίων: το φεστιβάλ *Excentricités VI*, 2015, στο Αρχαιολογικό Μουσείο στην Besançon της Γαλλίας, *Be/Be/Be,* 2015, στο Beton7 Arts, *OUT[TOP/AS]: Περφόρμανς και υπαίθριος / δημόσιος χώρος*, 2016, στο Μουσείο Μπενάκη της οδού Πειραιώς , *Hermenaughtics*, 2018, στο NOTUS Studio, και η ψηφιακή έκθεση βιντεοπροβολών *Occupants*, 2021, του Video Art Miden Festival.

Anastasia Lamprou was born in 1989 in Athens. She studied Architecture at the University of Bath UK (BSc) and Visual Arts at the Athens School of Fine Arts (BA), focusing on performance art and video (professor Z. Xagoraris) and scenography (professor L. Pezanou). Her work consists mostly of video projections/installations, in which every day internal processes take on a specific shape, movement, sound and rhythm. She intends to create a new space where the spectator enters a multifaceted experience, similar to the feeling that one obtains in a movie theater—the plunging into a different world—in combination with the corporality, immediacy and the sense of the urgency of performance art. Since 2017, along with visual arts, she practices scenography for feature films, commercials and theater and undertakes interior design projects. She has exhibited her work in group exhibitions in Greece and abroad, such as the festival *Excentricités VI*, 2015, at the Archaeological Museum of Besançon, France, Be/Be/Be Festival, 2015, at Beton7 Arts, Athens, *OUT[TOP/AS]* group show, 2016, at Benaki Museum, Athens, *Hermenaughtics*, 2018, at NOTUS Studio, *Occupants*, 2021, online screening by Video Art Miden Festival.

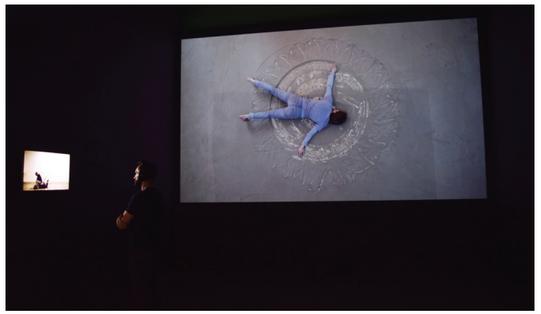

Αναστασία Λάμπρου, *2328*, 2018, βιντεο-εγκατάσταση, άποψη έκθεσης, Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας, φωτογράφος: Ιώνιαν Μπισάι
Anastasia Lamprou, *2328*, 2018, video installation, exhibition view, Athens School of Fine Arts, photographer: Ionian Bisai

Αναστασία Λάμπρου, *Μαύρη Τρύπα*, 2014, εγκατάσταση, μαύρη μπογιά, άσπρο σεντόνι, μαξιλάρι, κουβέρτες του παππού, γλάμπος, 200X230 εκ., φωτογράφος: Κατερίνα Κωστή
Anastasia Lamprou, *black /w/hole*, 2014, installation, black paint, white sheet, pillow, grandpa's blankets and light bulb, 200X230 cm., photographer: Caterina Costi

Βιργινία Μαστρογιαννάκη / Virginia Mastrogiannaki

Έως σήμερα η δουλειά της περιστρέφεται γύρω από τις έννοιες της διάρκειας, του ορίου, του λάθους, του περιττού, τόσο ως προς τη σχέση της με τα υλικά, όσο και ως προς τις σχέσεις που παρατηρεί να αναπτύσσονται στον κοινωνικό της περίγυρο. Στο έργο της Βιργινίας Μαστρογιαννάκη, μπορεί να συναντήσει κανείς ένα είδος δοκιμής των ορίων της αντοχής της ίδιας, των άλλων ανθρώπων και των υλικών με τα οποία μπορεί να εργάζεται. Επιλεγμένες δράσεις της: *SJ, Akış/Flux*, 2020, επιμέλεια: Paula Garcia & Serge Le Borgne, Marina Abramovic Institute (MAI) και Μουσείο Sakıp Sabancı (SSM), Κωνσταντινούπολη, *Reading in/reading out*, 2019, μια παραγωγή του MOMus, με την υποστήριξη της Outset, Παλαιά Βουλή/Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αθήνα, *Κοινωνία Μέλος ΙΙ*, 2019, επιμέλεια: Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Kapani project, Θεσσαλονίκη, *Like me*, 2017, CHART Art Fair, Κοπεγχάγη, Δανία, *Καταμέτρηση Αστέρων*, "Κοινοί Ιεροί Τόποι", 2017, επιμέλεια: Θούλη Μισιρλόγλου, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη, *Jargon*, 2016, στο πλαίσιο της διοργάνωσης As One, επιμέλεια: Paula Garcia & Serge Le Borgne, NEON+Marina Abramovic Institute, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα, *I need your Attention*, 2015, *Global Control and Censorship*, 2015, επιμέλεια: Bernhard Serexhe, ZKM Center for Art and Media, Καρλσρούη, Γερμανία, *Παθητική Φωνή*, 2015, επιμέλεια: Αρετή Λεοπούλου, Γενί Τζαμί, *Romance*: 5ο εργαστήριο νέων καλλιτεχνών, 5η Biennale Θεσσαλονίκης, *Savoir Vivre*, 2014, 24th International Istanbul Art Fair, επιμέλεια: Νίκος Μυκωνιάτης, Θάλεια Στεφανίδου, πλατφόρμα Δήμου Θεσσαλονίκης, Κωνσταντινούπολη.

Βιργινία Μαστρογιαννάκη, *Κοινωνία / Μέλος ΙΙ*, 2018, περφόρμανς, 25 λεπτά, Αγορά Καπάνι Θεσσαλονίκης, φωτογράφος: Artcut projects
Virginia Mastrogiannaki, *Communion / Tune II*, 2018, performance, 25 minutes, Kapani Thessaloniki, photographer: Artcut projects

Virginia Mastrogiannaki's work revolves around the notions of duration, the limit, error and the frivolous, all of which she explores both in connection to the materials themselves and to the relationships she sees unfolding in her social milieu. Her practice involves testing the limits of her own endurance, but also that of other people and of the materials she has chosen to work with. Selected projects include: *SJ, Akış/Flux*, 2020, curated by Paula Garcia & Serge Le Borgne, Marina Abramovic Institute (MAI) and Sakıp Sabancı Museum, Istanbul; *reading in/reading out*, 2019, produced by MOMus - Experimental Center of the Arts with the support of Outset Contemporary Art Fund and presented at the Old Parliament House/National Historical Museum, Athens; *Society Member II*, 2019, curated by Alexandros Plomaritis, Kapani project, Thessaloniki; *Like me,* 2017, CHART Art Fair, Copenhagen (Denmark); *Mensuration of Stars,* 2017, presented as part of the exhibition *Shared Sacred Sites* which was curated by Thouli Misirloglou and presented at the Macedonian Museum of Contemporary Art; *Jargon*, 2016, presented as part of the project *As One*, curated by Paula Garcia & Serge Le Borgne and presented at NEON Organisation for Culture and Development at the Marina Abramovic Institute, as well as the Benaki Museum, Athens; *I need your Attention*, 2015, presented as part of the exhibition *Global Control and Censorship*, which was curated by Bernhard Serexhe and presented at ZKM Center for Art and Media in Karlsruhe, Germany; *Passive Voice*, 2015, curated by Areti Leopoulou and Yeni Tjamiand and presented at the Young Artists' Workshop, entitled *Romance,* of the 5th Thessaloniki Biennale of Contemporary Art; *Savoir Vivre*, 2014, curated by Nikos Mykoniatis and Thalia Stefanidou and presented at the 24th International Istanbul Art Fair (Thessaloniki Pavilion).

Βιργινία Μαστρογιαννάκη, *Reading in / Reading out*, 2019, περφόρμανς, 4:30 ώρες, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο / Μέγαρο Παλαιάς Βουλής, παραγωγή του MOMus, με την υποστήριξη της Outset Contemporary Art Fund (Greece), φωτογράφος: Πάνος Κοκκινιάς
Virginia Mastrogiannaki, *Reading in / Reading out*, 2019, performance, 4:30 hours, Old Parliament House/National Historical Museum, a production of MOMus, with the support of Outset Contemporary Art Fund (Greece), photographer: Panos Kokkinias

Μαρία Μαυροπούλου / Maria Mavropoulou

Η Μαρία Μαυροπούλου γεννήθηκε το 1989 και ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι εικαστική καλλιτέχνις που χρησιμοποιεί κυρίως το μέσο της φωτογραφίας, ενώ η δουλειά της επεκτείνεται και σε νέες μορφές της φωτογραφικής εικόνας, όπως η εικονική πραγματικότητα και εικόνες που έχουν αντληθεί από την οθόνη και τα ψηφιακά περιβάλλοντα. Το έργο και η έρευνά της επικεντρώνονται στις νέες συνθήκες και τις σχέσεις που προκύπτουν κατά τη διάρκεια της αλληλεπίδρασης μας με τις συσκευές, με τις οποίες έχουμε πρόσβαση στο διαδίκτυο και τις αντιφάσεις μεταξύ των φυσικών και των ψηφιακών χώρων όπου ζούμε. Η δουλειά της χαρακτηρίζεται από εικόνες που βρίσκονται στο όριο μεταξύ της αληθοφάνειας και της απουσίας της, του πιθανού και του μη-πιθανού, του τυχαίου και του κατασκευασμένου. Παίζοντας με την αντίληψη των θεατών θέτει ερωτήματα σχετικά με τον ρόλο και τη δύναμη της φωτογραφίας σε μια εποχή που κυριαρχείται από αυτήν. Για το πρώτο της έργο εικονικής πραγματικότητας *Family Portraits* (VR) έχει βραβευτεί στο 60ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (2019), έχει διακριθεί ως μια εκ των 30 Γυναικών Φωτογράφων κάτω των 30 ετών (2018) και ήταν ανάμεσα στους Νέους Έλληνες Φωτογράφους το 2016 από το Athens Photo Festival. Ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές το 2018 στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, από όπου πήρε το πτυχίο της το 2014. Έργα της έχουν εκτεθεί σε ιδρύματα και μουσεία στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Εργάζεται ως φωτογράφος που ειδικεύεται στην αρχιτεκτονική φωτογραφία και είναι συνεργάτης της εφημερίδας The New York Times.

Maria Mavropoulou was born in 1989 and lives and works in Athens, Greece. She is a visual artist using mainly photography while her work expands to new forms of the photographic image, such as VR and screen captured images. Her work and research focuses on the new realities created by the interconnectible devices and the contradictions between the physical and the digital spaces that we inhabit. A characteristic of her aesthetic approach is that the images she produces stand on the line between plausibility and its absence, potentiality and non-potentiality, the random and the constructed. Playing with the perception of viewers she aspires to question the role and power of photography in an era when it is dominant. Her first VR project *Family Portraits* has been awarded at the 60th Thessaloniki International Film Festival (2019), and she has also been selected among 30 Under 30 Women Photographers (2018) and as Young Greek Photographer by Athens Photo Festival (2016). Maria completed her MFA studies in 2018, at the Athens School of Fine Arts, from where she received her BA degree in 2014. Her work has been exhibited in institutions and museums in Greece and abroad. Maria Mavropoulou also works as a freelance photographer specializing in architecture and interior photography and she is a contributing photographer to The New York Times.

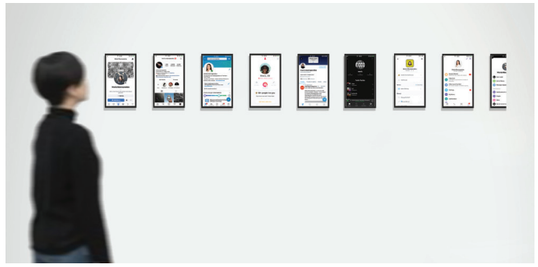

Μαρία Μαυροπούλου, *The average of everything*, 2020, inkjet εκτύπωση, 120X80 εκ.
Maria Mavropoulou, *The average of everything*, 2020, inkjet print, 120X80 cm.

Μαρία Μαυροπούλου, *8,5 Πρόσωπα*, 2020, inkjet εκτύπωση, 222X21 εκ.
Maria Mavropoulou, *8,5 Faces,* 2020, screenshots, 222X21 cm.

Νικόλ Μπαϊρακτάρη / Nicole Bairaktari

Η Νικόλ Μπαϊρακτάρη γεννήθηκε το 1986 και ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι εικαστικός και ακαδημαϊκή ερευνήτρια (υποψήφια διδάκτωρ στο Τμήμα Εικαστικών Τεχνών της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών και υπότροφος του Ελληνικού Ιδρύματος Έρευνας και Καινοτομίας ΕΛ.ΙΔ.Ε.Κ. από το 2019) με πρώτες σπουδές γλυπτικής στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, στο εργαστήριο του Γιώργου Λάππα και με ενδιάμεσες μεταπτυχιακές σπουδές στο τμήμα Αρχιτεκτονικής του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Στο έργο της επιχειρείται η εικαστική μεταχείριση θεμελιακών, ανθρωπολογικών δομών, όπως είναι ο μύθος, το ιερό, η θυσία, το παιχνίδι, η απαγόρευση, η βία, η αναπαράσταση και η τελετουργία. Εστιάζοντας στην κεντρικότητα του μύ-

θου, στο μυθοπλαστικό υπόστρωμα της ύπαρξης και της ίδιας της θεσμοθετημένης πραγματικότητάς, κατασκευάζει αφηγηματικά περιβάλλοντα, στα οποία πραγματεύεται τη χαρτογράφηση του υποκειμένου στη γκροτέσκα σχέση του με την εξουσία. Περιστρεφόμενη σε μεγάλο βαθμό γύρω από την επανενεργοποίηση και μεταγραφή ανεπίκαιρων εικαστικών μορφών σε νέα πολυμεσικά και τεχνολογικά πλαίσια, η εικαστική δραστηριότητά της προσλαμβάνει τη μορφή μικρού μήκους βιντεογραφιών, γλυπτικών/οπτικοακουστικών εγκαταστάσεων, artist's books, φωτογραφικών συνθέσεων, καθώς και σχεδίων μικρής και μεγάλης κλίμακας. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις, εργαστήρια και συνέδρια στην Ελλάδα και το εξωτερικό μεταξύ των οποίων: *Nuit du Bonheur*, 2019, Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών, *Ferry house* 2017, Atelier Cycladon 8, κτίριο Α.Προβελέγγιου, *A so disastrous pathos*, 2016, Καθεδρικός Ναός St. Mary's, Glasgow, Σκωτία, *Un Leurre*, 2013, performance, 4ο Διεθνές Φεστιβάλ Excentricité 4, Besançon, Γαλλία, *Μεγάλη καραμέλα*, 2011, Ταινιοθήκη της Ελλάδος.

Νικόλ Μπαϊρακτάρη, *Phantasmosis*, 2020, στιγμότυπο βίντεο, 20 λεπτά
Nicole Bairaktari, *Phantasmosis*, 2020, video still, 20 minutes

Nicole Bairaktari was born in 1986 and lives and works in Athens. She is a visual artist and academic researcher (currently a PhD candidate at the Department of Visual Arts of the Athens School of Fine Arts; and a Hellenic Foundation for Research and Innovation scholar since 2019). She is a graduate of the Athens School of Fine Arts, where she studied under the sculptor Giorgos Lappas. She also holds a postgraduate degree from the Department of Architecture of the National Technical University of Athens. In her practice, she attempts a visual treatment of certain anthropological structures, including that of the myth, sanctity, sacrifice, play, prohibition, violence, representation and ritual. By accentuating the key importance of myths, the fictitious substratum of our existence as well as the instituted nature of reality itself, she constructs narrative environments within which she tries to map the grotesque relationship developing between the subject and the structure of authority. Largely aspiring to reenact and reinscribe bygone visual forms into new contexts involving the use of multimedia and technology, her artistic practice takes the form of short video pieces, sculptural/audiovisual installations, artist books, photographic compositions, as well as small- and large-scale drawings. She has participated in several exhibitions and conferences in Greece and abroad, among others: *Nuit du Bonheur*, 2019, French Institute of Athens; *Ferry house*, 2017, Atelier Cycladon 8, A.Proveleggios building; *A so disastrous pathos,* 2016, St.Mary's Cathedral, Glasgow, Scotland; *Un Leurre,* 2013 at the 4th Besançon International Music Festival Excentricités; *Big Candy*, 2011, group show presented at the Greek Film Archive.

Νικόλ Μπαϊρακτάρη, *Sphinx* (λεπτομέρεια), 2018-2019, σχέδιο-κατασκευή (handscroll), χαρτί, μολύβι, μετάξι, ξύλο, ξύλινη ράβδος 200X35 εκ.
Nicole Bairaktari, *Sphinx* (detail), 2018-2019, drawing-construction (handscroll), paper, pencil, silk, wood, wood dowel, 200X35 cm.

Αγγελική Μπόζου / Aggeliki Bozou

Η Αγγελική Μπόζου γεννήθηκε και ονειρεύτηκε την ίδια στιγμή που γεννήθηκε. Σπούδασε ζωγραφική για να πλάθει τον πηλό φορώντας χάρτινα γάντια. Σπούδασε γραφιστική (όμως δυσκολεύεται να φτιάχνει αφίσες) και θέατρο (όμως οι ρόλοι που έχει ενσαρκώσει ως σήμερα περιορίζονται σε ένα χάμστερ, μια κατσαρίδα και ένα ρομπότ). Σε νεαρή ηλικία άρχισε να φωτογραφίζει τρωκτικά μέσα σε παπούτσια και σύντομα ανακάλυψε ότι μπορεί να επικοινωνήσει νοερά μαζί τους. Τα όνειρά της κατακλύζονται από άδειες θεατρικές αίθουσες, διαδηλωτές με δερμάτινα μπουφάν, βομβιστές και δυνάμεις των ματ που προσπαθούν να την αποπροσανατολίσουν, ενώ εκείνη συνήθως τρέχει προς άγνωστη κατεύθυνση. Για το λόγο αυτό δεν συμμετέχει σε πορείες διαμαρτυρίας, όμως αναζητά στο διαδίκτυο πρόσωπα και πράγματα που μυρίζουν επανάσταση. Αποδομεί βιβλία που περιέχουν pop up μηχανισμούς και χρησιμοποιώντας αυτή τη γνώση, φτιάχνει τους δικούς της χάρτινους ήρωες που αντί να μιλούν, κλαίνε και αντί να φωνάζουν, κινούν τα χέρια τους πάνω κάτω. Οι άνθρωποι της εμπιστεύονται τα όνειρά τους και εκείνη ερμηνεύει τα σύμβολα που ανακαλύπτει μέσα σε αυτά. Μια φορά, σε ένα οικογενειακό τραπέζι, κάποιος της ζήτησε να διαβάσει τον καφέ του. Από τότε πολλοί άνθρωποι την έχουν πιστέψει για μάντισσα, ενώ έχει δημιουργήσει δύο συλλογές με κάρτες ταρώ. Όταν κάθεται στον κήπο και διαβάζει τις κάρτες, σχηματίζονται ουρές ανθρώπων που αγωνιούν να μάθουν το μέλλον. Παρ'όλη την αγωνία τους περιμένουν υπομονετικά για ώρες, φορώντας χειρουργικές μάσκες και πλαστικά γάντια. Την ενδιαφέρουν οι λέξεις: πατριαρχία, φεμινισμός, διάκριση, βία, σεξουαλικότητα, όνειρο, μαρτυρία, απουσία, χώμα, φωτιά, χωρίς, ίσως. Τέλος, πιστεύει πολύ ότι λέγοντας κάτι άλλο από το αναμενόμενο, μπορεί να αποκαλυφθεί μια μεγαλύτερη αλήθεια.

Aggeliki Bozou was born and dreamed the moment she was born. She studied painting to be able to form clay wearing paper gloves. She studied graphics (though she finds it hard to create posters) and theater (though the only roles she has played so far include a hamster, a cockroach and a robot). At a young age she started photo shooting rodents into shoes and she was soon to discover she could mentally communicate with them. Her dreams consist of empty theater arenas, protesters with leather jackets, bombers and riot police attempting to distract her while she is running in an unknown direction. For that reason, she does not take part in protest marches but, she is always browsing the net for people and things that smell of revolution. She deconstructs pop up books and uses the knowledge of mechanisms to create her personal paper heroes, crying instead of talking and moving their hands up and down instead of screaming. People entrust her with their dreams and she interprets the symbols found in them. Once, during a family dinner someone asked her to read his coffee cup. Since then, many consider her an oracle and she has also created two tarot decks of her own. When she is sitting in the garden reading the cards, people gather and stand in long queues. They are worried but, despite their anguish over the future, they wait patiently for hours, wearing surgical masks and plastic gloves. The words she is interested in are: patriarchy, feminism, discrimination, violence, sexuality, dream, testimony, absence, soil, fire, without, maybe. She believes, finally, that saying something far from the expected, could lead to the revelation of a bigger truth.

Αγγελική Μπόζου, *Αγχίνοια*, 2020, βίντεο, 7:56 λεπτά, ανάθεση του Μουσείου Ιστορίας της Ελληνικής Ενδυμασίας του Λυκείου των Ελληνίδων
Aggeliki Bozou, *Acumen*, 2020, video, 7:56 minutes, commissioned by the Museum of the History of the Greek Costume of the Lykeion ton Ellinidon

Αγγελική Μπόζου, *This is the stupidest vertical tea party I ever was at in all my life*, 2020, κεραμικό-ψηφιακό κολάζ, 100X60X60 εκ.
Aggeliki Bozou, *This is the stupidest vertical tea party I ever was at in all my life*, 2020, ceramics-digital collage, 100X60X60 cm.

Γιώργος Μπουγιούκ / Yorgos Bougiouk

Ο Γιώργος Μπουγιούκ είναι εικαστικός. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έχει αποφοιτήσει από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται κυρίως με βίντεο-εγκαταστάσεις. Έργα του έχουν παρουσιαστεί σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Yorgos Bougiouk is a visual artist. He lives and works in Athens. He is a graduate of the Athens School of Fine Arts. His work mainly consists of video art experiments. He has participated in group exhibitions in Greece and abroad.

Γιώργος Μπουγιούκ, *Zeze*, 2020, 12 λεπτά
Yorgos Bougiouk, *Zeze*, 2020, 12 λεπτά

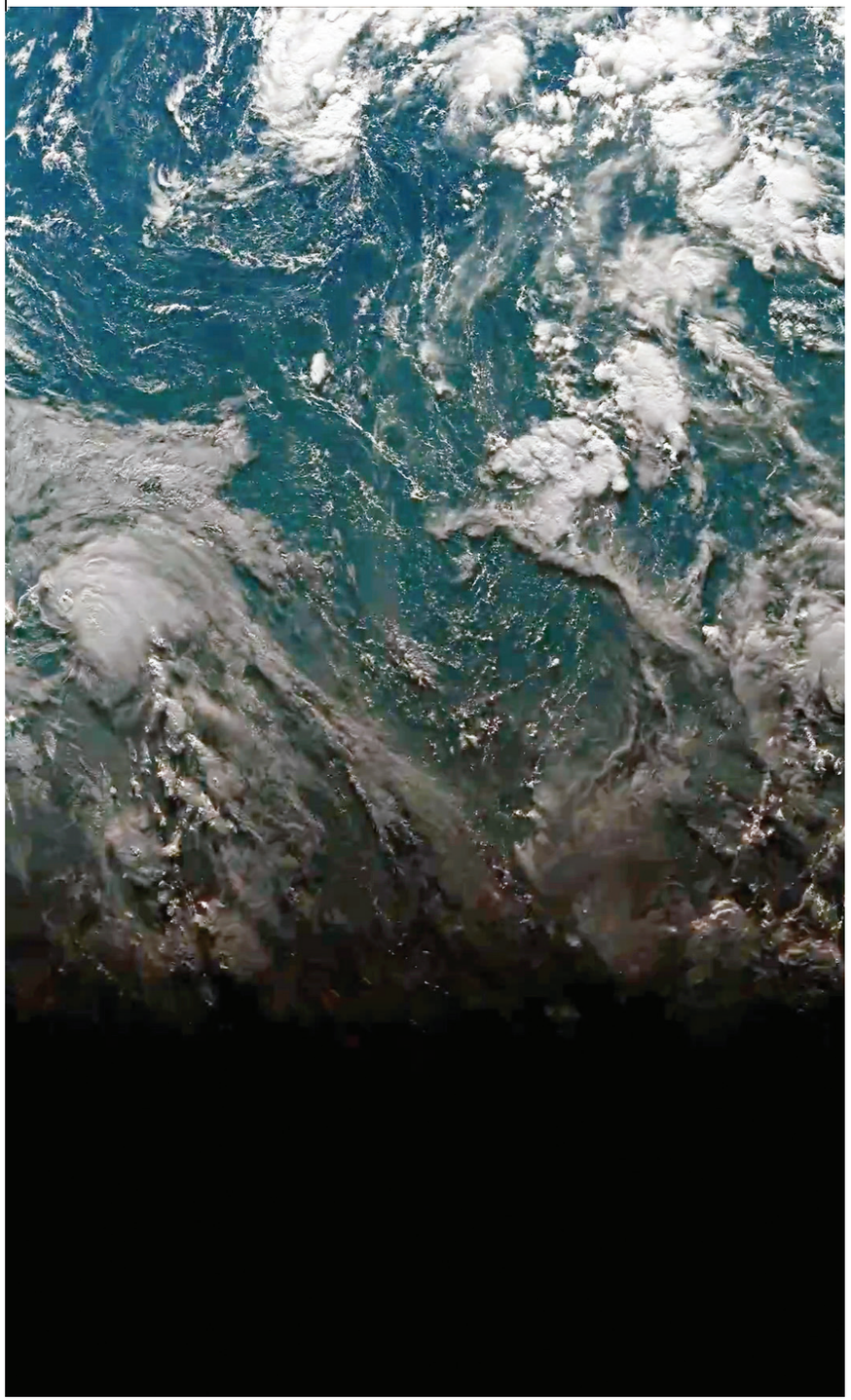

Γιώργος Μπουγιούκ, *Grumpy*, 2019, 8 λεπτά
Yorgos Bougiouk, *Grumpy*, 2019, 8 λεπτά

Μαργαρίτα Μποφιλίου / Margarita Bofiliou

Η Μαργαρίτα Μποφιλίου γεννήθηκε το 1979 ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Σπούδασε Φωτογραφία στο Royal College of Art στο Λονδίνο και στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής. Στη δουλειά της χρησιμοποιεί διάφορα μέσα, όπως σχέδιο, ζωγραφική και γλυπτική. Μέσα από τη συνθετική προσέγγιση διαφορετικών στοιχείων, που δημιουργούν μία σχεδόν αγχώδη προσέγγιση του σύγχρονου, μεταφέρει τις συγκρούσεις, τη μοναξιά και τη βία που ασκούν οι διάφορες πειθαρχίες στο υποκείμενο. Το σώμα και τα αντικείμενα, οι κοινωνικές πρακτικές, η εμπειρία και η μνήμη, η φύση και ο αρχέγονος μυστικισμός είναι εργαλεία για τη δουλειά της η οποία έχει παρουσιαστεί μεταξύ άλλων σε χώρους όπως: The Anya and Andrew Shiva Gallery - CUNY, Νέα Υόρκη, Allouche-Benias Gallery, Αθήνα, Kadist, Παρίσι, Dio Horia, Μύκονος, Benaki Museum, Αθήνα, Athens Photo Festival, Zoumboulakis Gallery, Αθήνα, ReMap2, Αθήνα, Hydra School Projects, Ελλάδα, Μουσείο Άλεξ Μυλωνά, Αθήνα, IBID Projects, Λονδίνο, The Breeder, Αθήνα, Zoo Art Fair, Λονδινο, Tanya Bonakdar Gallery, Νέα Υόρκη, New Contemporaries 2004, Liverpool Biennial & The Barbican, Λονδίνο. Το 2015 πραγματοποίησε ατομική έκθεση στο χώρο του State of Concept στην Αθήνα. Έχει λάβει υποτροφία από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών Ελλάδας, το βραβείο Γιάννη Σπυρόπουλου, το National Magazine Award και ήταν resident artist στην Cité Internationale des Arts στο Παρίσι.

Margarita Bofiliou, born in 1979 in Athens lives and works in Athens, Greece. She studied Photography at the Royal College of Art in London and at University of West Attica, Greece. Through a structural combination of different elements that create an almost stressful approach of contemporary she deals with the conflicts, loneliness and violence exerted by the various disciplines on the subject. The body and objects, social practices, experience and memory, nature and primeval mysticism are tools for her work. Her work has been exhibited at The Anya and Andrew Shiva Gallery - CUNY, New York, Allouche-Benias Gallery, Athens, Kadist, Paris, Dio Horia, Mykonos, Benaki Museum, Athens, *Athens Photo Festival,* Zoumboulakis Gallery, Athens, ReMap2, Athens, Hydra School Projects, Greece, Alex Mylona Museum, Athens, IBID Projects, London, The Breeder, Athens, Zoo Art Fair, London, Tanya Bonakdar Gallery, New York, New Contemporaries 2004, Liverpool Biennial & The Barbican, London among others. In 2015 she had a solo show at State of Concept Athens. She has been awarded a scholarship from the State Scholarship Foundation of Greece, the Jannis Spyropoulos Award, the National Magazine Award and she was resident artist at Cité Internationale des Arts, Paris.

Μαργαρίτα Μποφιλίου, *Negation of Negation* (λεπτομέρεια), 2020, σίδερο, υλικό μοντελισμού, ταινία gaffer, κόλλα, πλαστικό, δεματικά, 120X160X93 εκ., Πάρκο Ελευθερίας, Αθήνα, φωτογράφος: Μαργαρίτα Μποφιλίου
Margarita Bofiliou, *Negation of Negation* (detail), 2020, iron, modelling clay, gaffer tape, glue, plastic, tire-ups, Eleftherias Park, Athens, photographer: Margarita Bofiliou

Μαργαρίτα Μποφιλίου, *The fears and imbalances and their proximity, which does not indicate togetherness*, 2020, ακρυλικό σε καμβα, 180X200 εκ., Allouche Benias Gallery, Αθήνα, φωτογράφος: Μαριέτα Ρούσσου
Margarita Bofiliou, *The fears and imbalances and their proximity, which does not indicate togetherness*, 2020, acrylic on canvas, 180X200 cm. Allouche Benias Gallery, Athens, photographer: Marieta Roussou

Μαρία Νικηφοράκη / Maria Nikiforaki

Η Μαρία πειραματίζεται στο πεδίο μεταξύ περφόρμανς και φιλμ. Χρησιμοποιεί τη χορογραφία και το φιλμ προκειμένου να εντάξει κοινωνική διάσταση στην κίνηση και το σώμα. Ως καλλιτέχνης ερευνά επιτελεστικές πρακτικές που προωθούν το συναισθηματικό κόσμο ως πολιτική στάση. Το καλλιτεχνικό έργο της εμπνέεται από το εθνογραφικό φιλμ, το δοκιμιακό κινηματογράφο, το σινεμά και το σύγχρονο χορό. Αποφοίτησε από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας το 2012, οπότε και έλαβε την υποτροφία του Ιδρύματος Σπυρίδωνος Βικάτου. Το 2015 ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό της στο τμήμα MFA in Fine Arts του Πανεπιστημίου Goldsmiths του Λονδίνου. Έχει λάβει μέρος σε διάφορες εκθέσεις και φεστιβάλ, μεταξύ αυτών: *Unhappy Monuments*, 2020, επιμέλεια: Χριστόφορος Μαρίνος, οργάνωση: ARTWORKS, Πάρκο Ελευθερίας, Αθήνα

Μαρία Νικηφοράκη, *Falling*, 2016, βίντεο full HD, 4:17 λεπτά
Maria Nikiforaki, *Falling*, 2016, video full HD, 4:17 minutes

Learning From documenta, 2016-2017, Διεθνές Ανθρωπολογικό Συνέδριο, Καλλιτεχνικό Εργαστήρι και Έκθεση με θέμα την έκθεση της documenta 14 με την υποστήριξη της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας και το Εργαστήριο Ανθρωπολογικής Έρευνας του Τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου, *GOMENES*, 2015-2017, περφόρμανς στο πλαίσιο της Athens Biennale OMONOIA, Big Screen at Latitude Festival, 2015, στο Σάφολκ, London Film Festival, 2014, στο Λονδίνο, το *Performative Labour-ism* Performance Festival, 2014, στο πλαίσιο του MPA-Berlin Month of Performance στο Βερολίνο, Performance Voyage 3 Film Festival, 2013, στο Ελσίνκι, *Excentricités* 3 Performance Festival, 2012, στη Μπεζανσόν. Η Μαρία ζει και εργάζεται μεταξύ Αθήνας και Λονδίνου.

Maria is a visual artist working in the intersection of performance art and film. She uses choreography and film to introduce social connotation to movement and the body. As an artist, she is searching for performative practices that can introduce emotional worlds as a political stance. Maria's art practice has been influenced by ethnographic film, essay film, cinema and contemporary dance. Maria completed her Master's at the MFA in Fine Arts course at Goldsmiths College of London in 2015. In 2012 she graduated from the Athens School of Fine Arts with Distinction granted with the Vikatos Foundation Scholarship Award 2013. Maria has participated in numerous art exhibitions and festivals: *Unhappy Monuments*, 2020, curated by Christophoros Marinos, organized by ARTWORKS, Parko Eleftherias, Athens; *Learning From documenta,* 2016-2017, International Anthropological Conference, workshops and exhibition on the subject of documenta 14, supported by Athens School of Fine Arts and the Anthropological Research Laborator-Panteion University of Social and Political Sciences; performance event, *GOMENES*, 2015-2017, part of the Athens Biennale AB5to6 OMONOIA; the Latitude Festival-Big Screen, 2015 and 2014, Film Festival, London, England; *Performative Labour-ism,* 2014, Performance Festival in the context of MPA Berlin, Month of Performance, Berlin, Germany; Performance Voyage 3 Film Festival, 2013, Helsinki, Finland; *Excentricités* 3 Performance Festival, 2012, Besançon, France. Maria lives and works between Athens and London.

Μαρία Νικηφοράκη, *How did we ever get so far*, 2019, βίντεο full HD, 8 λεπτά
Maria Nikiforaki, *How did we ever get so far*, 2019, video full HD, 8 minutes

Ελένη Ξυνογαλά / Eleni Xynogala

Η Ελένη Ξυνογαλά είναι εικαστικός που εργάζεται πάνω στα πολυμέσα και πειραματίζεται με δημιουργικές και διαδραστικές τεχνολογίες στο μεταίχμιο τέχνης, σχεδιασμού και επιστήμης. Στη δουλειά της δημιουργεί φουτουριστικά σενάρια που αναμειγνύουν τη φαντασία και την πραγματικότητα, ερευνώντας την ενσώματη νοημοσύνη και τις πιθανές συνέργειες μεταξύ των ανθρώπινων και των more-than-human οικοσυστημάτων. Μέσα από την πρακτική της γίνεται διαμεσολαβητής αυτών των οικοσυστημάτων εφαρμόζοντας αναδυόμενες τεχνολογίες, δημιουργώντας υβριδικές περφορμανς, διερευνώντας και αμφισβητώντας κοινούς κανόνες σχετικά με τα τεχνολογικά συστήματα. Η Ελένη είναι κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου Master of Arts in Interaction Design Communication από το University of the Arts London. Είναι επίσης κάτοχος πτυχίου Διοικητικής Επιστήμης και Τεχνολογίας από το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών με εξειδίκευση στα Πληροφοριακά Συστήματα και έχει εργασιακή εμπειρία στο Web Development. Συμμετείχε στο συνεργατικό residency HIVE στο thecamp το 2019 (Εξ-αν-Προβάνς). Έχει εκθέσει τη δουλειά της σε διάφορα μουσεία και φεστιβάλ, όπως το Victoria & Albert Museum (Λονδίνο), Ars Electronica Festival 2018 (Λιντς), Design Festival 2018 (Λονδίνο), Digital Art Festival 2019 & 2020 (Αθήνα), Video Dance Project 2020 (Αθήνα). Έλαβε μέρος στο Venice Fellowships Programme από το British Council το 2019. Παρακολούθησε το πρόγραμμα Επιμόρφωσης, Κατάρτισης και Διά Βίου Μάθησης OPEN ART 2020 στον τομέα της Τέχνης, της Τεχνολογίας, των Επιστημών και της Κοινωνίας του Ιονίου Πανεπιστημίου.

Ελένη Ξυνογαλά, *ANTHROPOS*, 2020, διαδραστική εγκατάσταση και περφόρμανς, 300X300X200 εκ., Athens Digital Art Festival και Ιόνιο Πανεπιστήμιο
Eleni Xynogala, *ANTHROPOS*, 2020, interactive installation and performance, 300X300X200 cm., Athens Digital Art Festival and Ionian University

Eleni Xynogala is a media artist experimenting with creative and interactive technologies, at the intersection between art, design and science. Eleni's body of work intertwines fiction and reality, researching the embodied intelligence and exploring the possible synergies between human and more-than-human ecosystems. In her practice, she becomes the mediator of these ecosystems, utilising emerging technologies, creating hybrid performances, speculating and challenging common norms related to technological systems. Eleni holds a Master of Arts in Interaction Design Communication from the University of the Arts London. She also holds a BSc Hons in Management Science and Technology from Athens University of Economics and Business with specialisation in Information Systems and she has working experience in Web Development. She participated in the collaborative residency of HIVE at thecamp on 2019 (Aix-en-Provence). She has exhibited her work in different museums and festivals, such as the Victoria & Albert Museum (London), Ars Electronica Festival 2018 (Linz), Design Festival 2018 (London), Digital Art Festival 2019 & 2020 (Athens), Video Dance Project 2020 (Athens). She attended the Venice Fellowships Programme by the British Council on 2019. She attended the program of Education, Training and Lifelong Learning OPEN ART 2020 in the field of Art, Technology, Science & Society of the Ionian University.

Ελένη Ξυνογαλά, *PLASTICITY*, 2019, βίντεο, 2 λεπτά, thecamp, Εξ-αν-Προβάνς
Eleni Xynogala, *PLASTICITY*, 2019, art film, 2 minutes, thecamp, Aix-en-Provence

Μαρίνα Παπαδάκη / Marina Papadaki

Η Μαρίνα Παπαδάκη, γεννήθηκε το 1991, και ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι εικαστικός, απόφοιτη της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (2015) και κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου από το Luca School of Arts στις Βρυξέλλες (2018). Είναι ιδρύτρια του Hydroexpress Project το οποίο λαμβάνει χώρα στα Καμίνια του Πειραιά και εκδότρια του Hydroexpress Publication. Έχει λάβει μέρος σε εκθέσεις και σε προγράμματα φιλοξενίας σε Ελλάδα, Πολωνία, Βέλγιο, Σερβία. Κάτι που αντανακλάται έντονα στο σώμα της δουλειάς της είναι η εννοιολογική απεικόνιση κοινωνικών μηχανισμών και ανισοτήτων. Με αναφορές στο κοινωνικοπολιτικό σύστημα, μέσα από την δουλειά της επιδιώκει την αφύπνιση της κριτικής σκέψης και την υπενθύμιση της θέσης που παίρνουμε ως άτομα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Βασικές έννοιες όπως ο κοινωνικός χώρος, η ιδρυματοποίηση, τα (κοινωνικά) όρια, η ανθρώπινη παραγωγή και αναπαραγωγή, η διαφορετικότητα, η ταυτότητα, οι διακρίσεις, ο αποκλεισμός κλπ., βρίσκονται στο επίκεντρο της έρευνάς της και αναδύονται ως επαναλαμβανόμενα μοτίβα στα έργα της μέσα από τη χρήση διαφορετικών εικαστικών μέσων, όπως ζωγραφική, εγκατάσταση, βίντεο, ψηφιακή εκτύπωση κ.α. Προέκταση της έρευνάς της αποτελεί η εργασιακή της εμπειρία στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής. Η δουλειά της έχει επίσης παρουσιαστεί σε συνέδρια σχετικά με την "κοινωνικά εμπλεκόμενη τέχνη" στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και στη Βουλή των εκπροσώπων της Κύπρου.

Marina Papadaki, born in 1991, is an Athens based artist. She has a BA Degree in Fine Arts from the School of Visual and Applied Arts of Aristotle University of Thessaloniki (2015) and an MFA Degree in Fine Arts from Luca School of Arts in Brussels (2018). She is the founder of the Hydroexpress Project which takes place in Kaminia, Piraeus, and the editor of Hydroexpress Project Publication. She has participated in exhibitions and artist residences in Greece, Poland, Belgium and Serbia. Something that is strongly reflected in the body of her work is the conceptual visualization of social mechanisms and inequalities. With references to the socio-political system, through her work she seeks to awaken critical thinking and to remind us of the position we take as individuals — with everything that this might entail. Key words such as social space, institutionalization, (social) boundaries, human's production – reproduction, otherness, identity, discrimination, exclusion etc. are at the epicenter and are repeated in her art research and practice by using different types of mediums, such as painting, installations, videos, digital prints, et al. As an extension of her research, she worked at the Psychiatric Hospital of Attica. Her work has also been presented in conferences about "socially engaged art" at the Aristotle University of Thessaloniki and House of representatives of Cyprus.

Μαρίνα Παπαδάκη, *Institutional Syndrome*, 2018, λεπτομέρεια εγκατάστασης, διαστάσεις μεταβλητές, Βρυξέλλες, επιμέλεια: Richard Velnet & Camiel Van Winkel.
φωτογράφος: Μαρίνα Παπαδάκη
Marina Papadaki, *Institutional Syndrome*, 2018, installation detail, dimensions variable, Brussels, curated by Richard Velnet & Camiel Van Winkel, photographer: Marina Papadaki

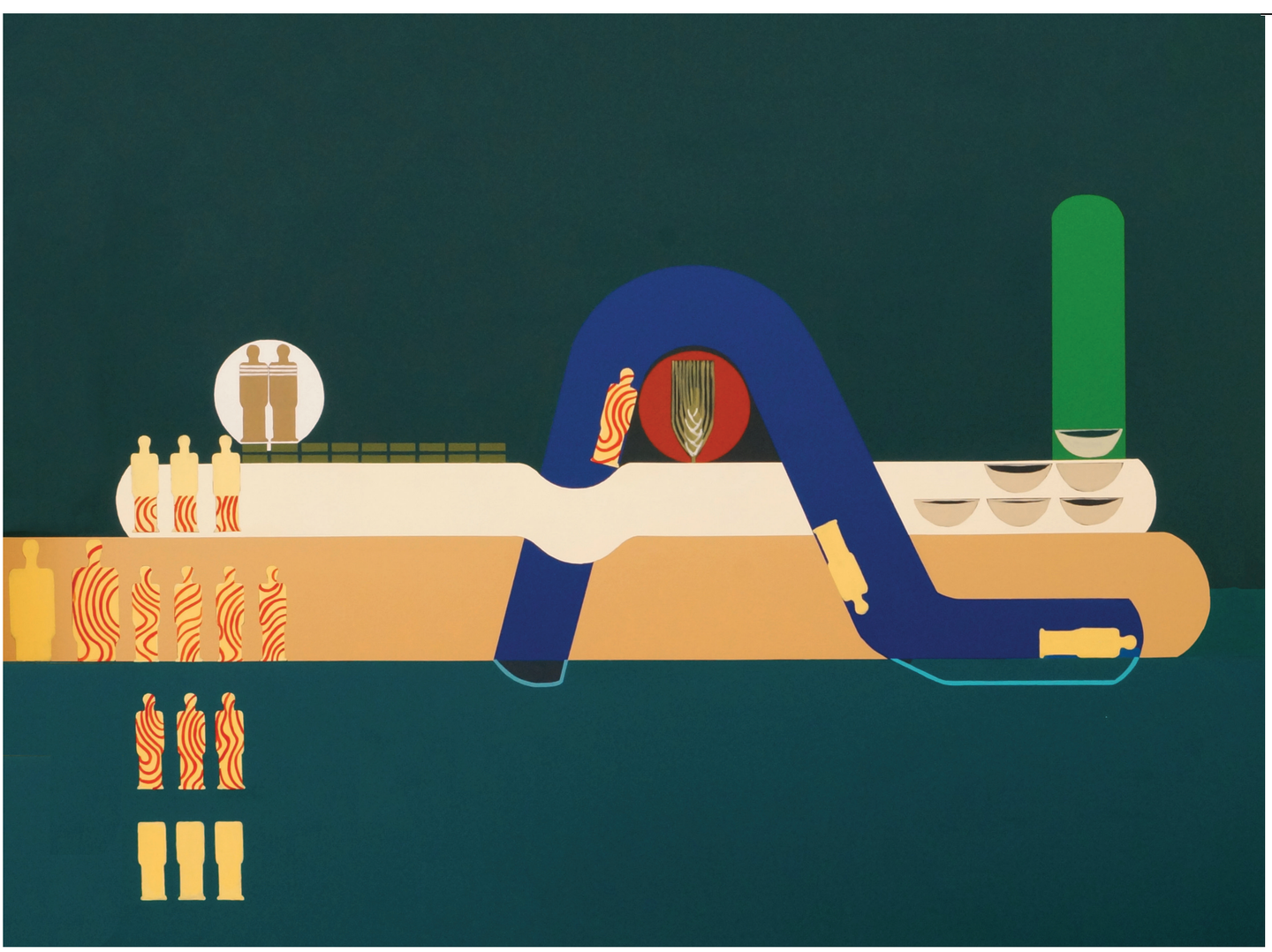

Μαρίνα Παπαδάκη, *Ετήσιος κύκλος εργασιών*, 2020, ακρυλικά και σπρέι σε καμβά, 150X110 εκ.
Marina Papadaki, *Annual Turnover*, 2020, acrylic and spray on canvas, 150X110 cm.

Εύα Παπαμαργαρίτη / Eva Papamargariti

Η Εύα Παπαμαργαρίτη γεννήθηκε το 1987, και είναι καλλιτέχνις που ζει στην Αθήνα και στο Λονδίνο. Το 2012 αποφοίτησε από το τμήμα Αρχιτεκτονικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, και το 2016 ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στο Royal College of Art του Λονδίνου πάνω στο σχεδιασμό οπτικής επικοινωνίας. Το έργο της επικεντρώνεται στην κινούμενη εικόνα, στον ήχο και σε τυπώματα και γλυπτικές εγκαταστάσεις που εξετάζουν τη σχέση και κατάρρευση των ορίων μεταξύ ψηφιακού χώρου και φυσικής πραγματικότητας, εστιάζοντας στη δυναμική διασύνδεση και αλληλεπίδραση των συμβάντων μεταξύ των δύο αυτών συστημάτων. Διερευνά έννοιες όπως η συγκρότηση και η θραυσματοποίηση δισδιάστατων και τρισδιάστατων χώρων και ταυτοτήτων στην απο-υλικοποιημένη, διαδικτυακή συνθήκη, η συμβιωτική και συμποιητική σχέση ανθρώπου, φύσης και τεχνολογίας, η διαρκής και μεταβαλλόμενη διάδραση υποκειμένου-οθόνης-μηχανής, η ροή, διασπορά και σύνθεση των γεγονότων στη σύγχρονη πραγματικότητα. Χρησιμοποιώντας κυρίως ψηφιακά εργαλεία παράγει υλικότητες, μορφές, φόρμες και αντικείμενα που επεκτείνονται από την οθόνη προς τον φυσικό χώρο. Παράλληλα, δημιουργεί συνθήκες και αφηγήσεις που βρίσκονται στο όριο υπερρεαλιστικών και κατασκευασμένων σεναρίων και πραγματικών καταστάσεων. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της στη Νέα Υόρκη, στο Λος Άντζελες, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στο Βερολίνο, στο Σιάτλ, στο Άμστερνταμ, στη Σαγκάη, στο Τορόντο, στο Μόντρεαλ και στην Αθήνα σε ιδρύματα, μουσεία και φεστιβάλ όπως New Museum (Νέα Υόρκη), στο Whitney Museum, στο Μουσείο Μπενάκη (Αθήνα), στο MAAT (Λισαβόνα), στην Tate Britain (Λονδίνο), στο Museum of Moving Image (Νέα Υόρκη), στο MoMA PS1 (Νέα Υόρκη), στο Museum of Contemporary Art (Μόντρεαλ), στην Ars Electronica (Λιντς), στη Μπιενάλε της Αθήνας, στη Μπιενάλε της Θεσσαλονίκης, στην Transmediale (Βερολίνο). Έργα της ανήκουν σε διάφορες ιδιωτικές συλλογές μεταξύ των οποίων η συλλογή του Δάκη Ιωάννου και της Polyeco Contemporary Art Initiative.

Eva Papamargariti was born in 1987 and she is an artist, based in Athens and London. She graduated from the Department of Architecture, University of Thessaly in 2012 and since 2016, she holds a Master's Degree on Visual Communication Design from the Royal College of Art, London. Her practice focuses on time-based media but also printed material and sculptural installations that explore the relationship between digital space and material reality. She is interested in the creation of 2d/3d rendered spaces and scenarios, which provoke narrations based on the obscure simultaneous situations happening in a quotidian frequency on the verge of digital and physical environments, blurring the boundaries between these "ecosystems". Her work delves into issues and themes related to simultaneity, the merging and dissolving of our surroundings with the virtual, the constant diffusion of fabricated synthetic images that define and fragment our identity and everyday experience, the symbiotic procedures and entanglement that take place between humans, nature and technology. Furthermore, processes that are established through online presence, as well as the traces that our operations inscribe to the objects and habitat where we find ourselves situated, through our continuous interaction with devices and machinic artifacts. She has exhibited her work in cities like, New York, Los Angeles, Paris, London, Berlin, Seattle, Amsterdam, Shanghai, Toronto, Montreal, Athens in institutions, museums and festivals such as the New Museum (New York), Whitney Musem (New York), Benaki Museum (Athens), Tate Britain (London), MAAT Museum (Lisbon), Museum of Moving Image (New York), MoMA PS1 (New York), Ars Electronica (Linz), Museum of Contemporary Art (Montreal), Athens Biennale (Athens), Thessaloniki Biennale (Thessaloniki), Transmediale Festival (Berlin). Her work is featured in private collections such as Dakis Joannou Collection, Polyeco Contemporary Art Initiative and more.

Εύα Παπαμαργαρίτη, *Always a Body, Always a Thing*, βίντεο-εγκατάσταση, λάστιχο, ατσάλι, 2017, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα, φωτογράφος: Γιώργης Γερόλυμπος
Eva Papamargariti, *Always a Body, Always a Thing*, video Installation and rubber on steel parts, 2017, Benaki Museum, Athens, photographer: Yiorgis Yerolymbos

Εύα Παπαμαργαρίτη, *Uh everything looks so fresh – Oh everything is so rotten!*, 2020, τύπωμα σε χαρτί Hahnemühle, 120X80 εκ., Nicoletti Contemporary, Λονδίνο
Eva Papamargariti, *Uh everything looks so fresh – Oh everything is so rotten!*, 2020, archival pigment print on Hahnemühle, unframed, 120X80 cm., Nicoletti Contemporary, London

Χρήστος Παπασωτηρίου / Christos Papasotiriou

Ο Χρήστος Παπασωτηρίου γεννήθηκε στη Χαλκίδα το 1989. Κατέχει μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στις εικαστικές τέχνες In situ (Ακαδημία Καλών Τεχνών, Αμβέρσα, 2015-2017) και ενιαίο και αδιάσπαστο τίτλο σπουδών μεταπτυχιακού επιπέδου στις Καλές Τέχνες (Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνα, 2009-2014). Στην προσωπική του δουλειά τον ενδιαφέρει η σχετικότητα του τόπου και οι πληροφορίες που μπορεί να αντλήσει κανείς από το αστικό περιβάλλον. Η μέθοδος του είναι μια πολυτομεακή έρευνα πάνω στον ήχο και στην έννοια της κατασκευής. Εμβαθύνει στο πώς βαριά οικοδομικά υλικά μπορούν να συνδυαστούν και να συνδεθούν με ηχητικές συνθέσεις και εγκαταστάσεις. Έχει τιμηθεί με το βραβείο τμήματος In Situ 2017, με το 1ο βραβείο Redesign Paardenmarkt , και με την υποτροφία του οργανισμού NEON (2015-2016). Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις και προγράμματα φιλοξενίας καλλιτεχνών στην Ελλάδα και το εξωτερικό όπως: *Genalguacil XV Encuentros de Arte* residency, 2020, Μάλαγα, *Επιτόπου* residency, 2019, Άνδρος, *Mushroom Soup* performance, 2019, Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, Αθήνα, *Multiplied*, 2018, Troebel Neintje, Αμβέρσα; *Affordable Art Fair*, 2018, *Tour and Taxis*, Βρυξέλλες, *To Be* ατομική έκθεση, 2017, Gallery 88, Αμβέρσα, *Articulate ♯2*, 2017, Koninklijk Conservatorium, Αμβέρσα, *Me Here Now*, 2016, Antwerp Art Weekend, σε συνεργασία με τους χώρους: Lokaal 01, BRDG, L Edition Populaire, Αμβέρσα, *De Lange Nacht*, 2016, Αμβέρσα, *Error*, 2015, Πρώην Στρατόπεδο Κόδρα, Θεσσαλονίκη, *Γ. Βιζυηνός, Εις την Πόλιν*, 2015, Ζωγράφειο Λύκειο, Κωνσταντινούπολη.

Christos Papasotiriou was born in Chalkida in 1989. He holds a master's degree in Visual Arts "In Situ" (Royal Academy of Fine Arts, Antwerp, 2015-2017) and an Integrated Master's degree in Fine Arts (Athens School of Fine Arts, 2009-2014). In his personal work he is always intrigued by the specificity of space and the information one can obtain from the urban environment. His practice is an interdisciplinary research on sound and construction. He focuses on the ways heavy construction materials can be composed and combined with sonic compositions and sound installations. He was awarded with the Prize In Situ (2017), the 1st Prize Redesign Paardenmarkt project, and the NEON foundation grant (2015-2016). He has participated in various residencies and exhibitions such as: *Genalguacil XV Encuentros de Arte* residency, 2020, Malaga, *Epitopou* residency, 2019, Andros, Greece; *Mushroom Soup* performance, 2019, Athens School of Fine Arts, Athens; *Multiplied,* 2018, Troebel Neintje, Antwerp; *Affordable Art Fair*, 2018, *Tour and Taxis*, Brussels; *To Be* solo Show, 2017, Gallery 88, Antwerp; *Articulate ♯2*, 2017, Koninklijk Conservatorium, Antwerp; *Me Here Now*, 2016, Antwerp Art Weekend, in collaboration with the art spaces: Lokaal 01, BRDG, L Edition Populaire, Antwerp; *De Lange Nacht*, 2016, Antwerp; *Error*, 2015, Action Field Kodra Thessaloniki; *G. Vizyinos Eis tin Polin*, 2015, Zografeion Lyceum, Istanbul.

Χρήστος Παπασωτηρίου, *Spiral Stream*, 2020, βινύλιο, LIZIÈRES, Γαλλία
Christos Papasotiriou, *Spiral Stream*, 2020, vinyl, LIZIÈRES, France

Χρήστος Παπασωτηρίου, *Local Intonation*, 2020, ξύλο, ηχείο, 240X120 εκ., Genalguacil Pueblo Museo, Μάλαγα, φωτογράφος: Juan Carlos Martínez
Christos Papasotiriou, *Local Intonation*, 2020, wood, speaker, 240X120 cm., Genalguacil Pueblo Museo, Málaga, photographer: Juan Carlos Martínez

Αναστασία Παύλου / Anastasia Pavlou

Η Αναστασία Παύλου γεννήθηκε το 1993 στην Αθήνα, όπου ζει και εργάζεται. Τον Ιούνιο του 2017 αποφοίτησε από το τμήμα Ζωγραφικής της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών Αθήνας με Άριστα. Οι εκδόσεις, το κολάζ, η ζωγραφική, το σχέδιο και η φωτογραφία είναι τα μέσα με τα οποία δουλεύει, ενώ θα περιέγραφε το έργο της ως οπτικά προσανατολισμένο. Το 2019 είχε την πρώτη της ατομική έκθεση στο Hot Wheels Projects Athens, Αθήνα, με τίτλο *Belly Ache*. Στη συνέχεια, ακολούθησε μια ατομική παρουσίαση στο MiArt Art Fair, Μιλάνο, digital edition 2020 και το *Suite 232*, μια ατομική, off- site παρουσίαση σε συνεργασία με τη γκαλερί Hot Wheels Athens στο ξενοδοχείο Grande Bretagne το Σεπτέμβριο του 2020. Πρόσφατες ομαδικές εκθέσεις περιλαμβάνουν: *Knowledge Entering Life*, 2019, Hot Wheels Athens, Αθήνα, *B,* 2019, Belmacz Gallery, Λονδίνο, WIELS Art Book Fair και Vienna Art Book Fair με το Long Distance Press, 2019, Βιέννη, *The Same River Twice*, 2019, Μουσείο Μπενάκη, σε συνδιοργάνωση του New Museum, Νέα Υόρκη και του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ, Αθήνα, *Image Drum*, 2019, παρουσίαση έκδοσης στη Royal Academy of Arts, Λονδίνο, *Schmaltz*, 2018, επιμέλεια: Hugo Canoilas, Guimaraes Space, Βιέννη, *Drawings*, 2018, 650mAh, Χόουβ, *Be Water Again*, 2018, επιμέλεια: Πάνος Γιαννικόπουλος, Θεόδουλος Πολυβίου, Korai Project Space, Λευκωσία.

Anastasia Pavlou was born in 1993 in Athens, Greece, where she currently lives and works. She graduated with honours from the Painting department of the Athens School of Fine Arts in June of 2017. Publications, collages, painting and drawing are her mediums of choice, while she would generally describe her work as visually oriented. She had her first solo show at Hot Wheels, Athens, titled *Belly Ache* in 2019. This was followed by a solo presentation at MiArt Art Fair, Milan, digital edition 2020, and *Suite 232*, a solo, off-site presentation with Hot Wheels Athens at hotel Grande Bretagne in September of 2020. Recent group exhibitions include: *Knowledge Entering Life*, 2019, Hot Wheels Athens, Athens 2019; *B*, 2019, Belmacz Gallery, London; WIELS Art Book Fair and Vienna Art Book Fair with Long Distance Press, 2019; *The Same River Twice*, 2019, group show at the Benaki Museum, Athens, organized by The New Museum, New York and the DESTE Foundation, Athens; *Image Drum*, 2019, publication launch initiated within the Royal Academy of Arts, London; *Schmaltz*, 2018, curated by Hugo Canoilas, Guimaraes space, Vienna; *Drawings*, 2018, 650mAh, Hove; *Be Water Again*, 2018, curated by Panos Giannikopoulos and Christodoulos Polyviou, Korai Project Space, Nicosia.

Αναστασία Παύλου, *Χωρίς Τίτλο*, 2020, λάδι, ακρυλικό, γκέσο, κολάζ, 180X160 εκ., φωτογράφος: Κωνσταντίνος Ανδρίκουλας
Anastasia Pavlou, *Untitled*, 2020, oil paint, acrylic, gesso, collage, 180X160 cm., photographer: Konstantinos Andrikoulas

Αναστασία Παύλου, *Metaxourgio*, 2019, λαδομπογιά, ακρυλικά, γκέσο, κολάζ, 180X160 εκ., φωτογράφος: Κωνσταντίνος Ανδρίκουλας
Anastasia Pavlou, *Metaxourgio*, 2019, oil paint, acrylic, gesso, collage, 180X160 cm., photographer: Konstantinos Andrikoulas

Θοδωρής Προδρομίδης / Theo Prodromidis

Ο Θοδωρής Προδρομίδης γεννήθηκε το 1979 στη Θεσσαλονίκη, και είναι εικαστικός καλλιτέχνης και σκηνοθέτης με έδρα την Αθήνα. Σπούδασε Contemporary Media Practice στο University of Westminster και αποφοίτησε από το MFA in Fine Art στο Goldsmiths το 2007, στο Λονδίνο. Έχει συμμετάσχει σε διεθνείς εκθέσεις σε γκαλερί, μουσεία και φεστιβάλ όπως: 3η Μπιενάλε Βιομηχανικής Τέχνης, Furtherfield, Galerija Nova, State of Concept, 5η and 1η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης, 4η Μπιενάλε Αθήνας κ.ά. Από το 2017, έχει συνεισφέρει στο School of Redistribution του Future Climates, στο Project P.R.E.S.S. (Provision of Refugee Education and Support Scheme) του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου και στο πρόγραμμα της WHW Akademija, *To care for another, radical politics of care*. Επίσης, ως μέλος του Institute of Radical Imagination συνδιοργανώνει το School of Mutation. Για το 2020-2021 είναι ο συνδιοργανωτής του *An album from our square* στο Victoria Square Project, με την υποστήριξη της Πρωτοβουλίας για τις Δημόσιες Ανθρωπιστικές Επιστήμες-Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (SNFPHI) στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια και fellow του AFIELD Fellowship 2020 από το Council για το συμμετοχικό εγχείρημα *Laying down law*.

Θοδωρής Προδρομίδης, *Children of the Sun (acting)*, 2020, άποψη εγκατάστασης, HD βίντεο, ήχος, 28 λεπτά, 3rd Industrial Art Biennial, Ράσα, φωτογράφος: Mateo Gobo
Theo Prodromidis, *Children of the Sun (acting)*, 2020, installation view, HD video, surround sound, 28 minutes, 3rd Industrial Art Biennial, Rasa, photographer: Mateo Gobo

Theo Prodromidis, born in 1979, in Thessaloniki, Greece, is a visual artist and film director based in Athens, Greece. He studied Contemporary Media Practice at the University of Westminster and was awarded an MFA in Fine Art by Goldsmiths, University of London in 2007. His work has been exhibited and screened in galleries, museums and festivals such as 3rd Industrial Art Biennial, Furtherfield, Galerija Nova, State of Concept, 5th and 1st Thessaloniki Biennale, 4th Athens Biennale, i.a. Since 2017, he has contributed to The School of Redistribution by Future Climates, to the Project P.R.E.S.S. (Provision of Refugee Education and Support Scheme) by the Hellenic Open University and to the WHW Akademija's program *To care for another, radical politics of care*. In addition, as a member of the Institute Of Radical Imagination he co-organises The School of Mutation. For 2020-2021, he is the co-leader of *An album from our square* at Victoria Square Project, supported by the Stavros Niarchos Foundation Public Humanities Initiative (SNFPHI) at Columbia University and a fellow of AFIELD Fellowship 2020 by Council, for the participatory project *Laying down law*.

Θοδωρής Προδρομίδης, *An open newspaper (you can't evict a movement)*, 2020, άποψη εγκατάστασης, εκτύπωση σε χαρτί εφημερίδας, διαστάσεις μεταβλητές, Furtherfield Gallery, Λονδίνο, φωτογράφος: Julia Szalewicz
Theo Prodromidis, *An open newspaper (you can't evict a movement)*, 2020, installation view, newsprint, dimensions variable, Furtherfield Gallery, London, photographer: Julia Szalewicz

Βαλίνια Σβορώνου / Valinia Svoronou

Η Βαλίνια Σβορώνου γεννήθηκε το 1991 στην Αθήνα και είναι εικαστικός με έδρα την Αθήνα και το Λονδίνο. Αποφοίτησε απο το Slade School of Fine Art (MFA Sculpture, 2015) και την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας (Τμήμα Ζωγραφικής, 2013). Το 2016 πραγματοποίησε την πρώτη της ατομική έκθεση *The glow pt 2, gravity regimes*, στο χώρο Frankfurt am Main στο Βερολίνο, και συνδιοργάνωσε τα *Ambiguity Symposiums* στο The Showroom, στο Slade School και στο Enclave στο Λονδίνο. Την ίδια χρονιά πήρε μέρος στην έκθεση *The Equilibrists*, στο Μουσείο Μπενάκη, σε συνδιοργάνωση του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ και του New Museum. Το 2017 παρήγαγε την πρώτη της καλλιτεχνική έκδοση σε συνεργασία με τα Space Studios και παρουσίασε δουλειά της στο The Showroom, ως ανάθεση του Arts Council UK. Το 2018, μεταξύ άλλων, έδειξε έργα της στη Futura Gallery της Πράγας, στο Foothold στην Ιταλία και στη Λέσβο. Επίσης πραγματοποίησε ατομική παρουσίαση της δουλειάς της στην Art Athina με το Hot Wheels Athens. Συμμετείχε επίσης, στο ICA self publisher's fair στο Λονδίνο, στο project *Ephemeral Dinner* στο Haus am Lutzowplatz του Βερολίνου, και παρουσίασε βίντεό της στο Haus N Athen στην Αθήνα. Πρόσφατα, συμμετείχε στην έκθεση *The Same River Twice* σε συνδιοργάνωση του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ και του New Museum, και έλαβε μέρος με βίντεό της στο πρόγραμμα προβολών της Art Athina (2019, 2020). Το 2020, παρουσίασε ένα κομμάτι της έρευνάς της στη διαδικτυακή πλατφόρμα του TBA21, *The Ocean Archive*, εγκαινίασε την εφαρμογή επαυξημένης πραγματικότητας που σχεδίασε ως μέρος της ατομικής έκθεσης *Endymion* στο Ίδρυμα Εικαστικών Τεχνών και Μουσικής Β. & Μ. Θεοχαράκη στην Αθήνα, και τέλος, παρουσίασε μια νέα ενότητα έργων στο Pet Projects Athens. Μέσα στο 2021 θα συμμετάσχει στην Μπιενάλε της Αθήνας και την Mediterranea 19, Young Artists Biennale στο Σαν Μαρίνο.

Valinia Svoronou was born in Athens in 1991. She is an artist based between Athens and London. She graduated from the Slade School of Fine Art (MFA Sculpture, 2015) and the Athens School of Fine Arts (BA Painting, 2013). In 2016, she presented her first solo show, *The glow pt 2, gravity regimes*, in Berlin's Frankfurt am Main project space. She co-organised the *Ambiguity Symposiums* at The Showroom, the Slade School and Enclave in London. The same year, she participated in the group show, *The Equilibrists* at the Benaki museum in Athens, co-organised by the New Museum and the Deste Foundation. In 2017, she created her first artist publication in collaboration with Space Studios and showcased new work at The Showroom, commissioned by the Arts Council UK. In 2018, amongst others, she showcased her work in Prague's Futura Gallery, at Foothold in Italy and in Lesvos, Greece. Her work was also exhibited as part of Art Athina with Hot Wheels Athens. She participated in the ICA self publisher's fair in London, in the Ephemeral Dinner series in Berlin's Haus am Lutzowplatz, and screened new moving image work in Haus N Athen in Athens. Recently, she took part in the group show *The Same River Twice*, co-organised by the DESTE Foundation and the New Museum, and presented one of her films in the screening programme of Art Athina. In 2020, she introduced part of her research at the online platform initiated by TBA21, *The Ocean archive*, she launched an augmented reality app for her solo show, *Endymion* at the B&M Theocharakis Foundation for the Fine Arts and Music in Athens and showcased a new series of works at Pet Projects Athens. In 2021, she will participate in the Athens Biennale and Mediterranea 19, Young Artist Biennale in San Marino.

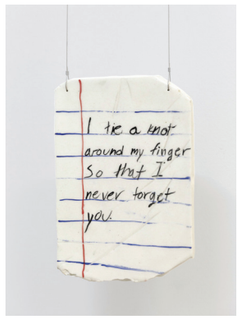

Βαλίνια Σβορώνου, *Salvaged Lover Note 2*, 2020, κεραμικό, 21X27 εκ., PET Projects, Αθήνα
Valinia Svoronou, *Salvaged Lover Note 2*, 2020, ceramic, 21X27 cm., PET Projects, Athens

Βαλίνια Σβορώνου, *Endymion*, 2020, στιγμιότυπο οθόνης, ψηφιακή εφαρμογή επαυξημένης πραγματικότητας, Ίδρυμα Εικαστικών Τεχνών και Μουσικής Β&Μ Θεοχαράκη, Αθήνα
Valinia Svoronou, *Endymion*, 2020, screengrab, augmented reality application, B&M Theocharakis Foundation for the Fine Arts and Music, Athens

Sasha Streshna

Η Sasha Streshna γεννήθηκε το 1987 στο Λβιβ, στην Ουκρανική ΣΣΔ και από το 1999 μένει στην Αθήνα. Είναι απόφοιτη της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών Αθήνας (2011) και έχει ολοκληρώσει μεταπτυχιακές σπουδές στο Central Saint Martins στο Λονδίνο (2014). Έχει βραβευτεί με το έπαθλο Γιάννη Σπυρόπουλου (2016). Το 2019 παρουσίασε την πρώτη της ατομική έκθεση με τίτλο *HELLO!* σε επιμέλεια του Ηλία Παπαηλιάκη στο space52 (Αθήνα). Η καλλιτεχνική της πρακτική και έρευνα αφορούν την αναπαραστατική ζωγραφική και τα υλικά της είναι το λάδι και ο καμβάς. Η δουλειά της Streshna έχει ως αναφορά τη δυτική παράδοση της ιστορικής ζωγραφικής των μεγάλων αφηγήσεων, ενώ μερικές από τις βασικές της θεματικές είναι η χειραγώγηση της ιστορικής μαρτυρίας, η διαδικασία της μυθοποίησης και ηρωοποίησης, και οι αναπαραστάσεις τών ηρώων, της βίας και της εξουσίας.

Sasha Streshna was born in 1987 in Lviv, Soviet Ukraine and she has been living in Athens since 1999. She is an Athens School of Fine Arts graduate (2011) and has obtained a Master's degree in Fine Arts from Central Saint Martins, London (2014). In 2016, she received the Jannis Spyropoulos Award. In 2019, she presented her first solo exhibition titled *HELLO!* curated by Ilias Papailiakis at space52 (Athens). Her practice and research are both concerned with figurative painting and her medium is oil on canvas. Streshna's work refers to western history painting tradition's portrayals of grand narratives, while the instrumentalisation of historical testimony, the process of myth-making and glorification, the portrayals of heroes and authority, violence and uprisings are some of her recurring themes.

Sasha Streshna, *friends*, 2019, λάδι σε καμβά, 35X55 εκ., φωτογράφος: Sasha Streshna
Sasha Streshna, *friends*, 2019, oil on canvas, 35X55 cm., photographer: Sasha Streshna

Χαρακτ·
Σε

Are you there?

Sasha Streshna, *Dear Bruce*, 2019, λάδι σε καμβά, 150X200 εκ., φωτογράφος: Sasha Streshna
Sasha Streshna, *Dear Bruce*, 2019, oil on canvas, 150X200 cm., photographer: Sasha Streshna

Αλέξανδρος Τζάννης / Alexandros Tzannis

Ο Αλέξανδρος Τζάννης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1979. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας και έχει παρακολουθήσει προγράμματα σπουδών στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Βιέννης και του Πανεπιστημίου Goldsmiths του Λονδίνου. Κατέχει μεταπτυχιακό τίτλο από το Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει συμμετάσχει σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις σε ιδρύματα και χώρους όπως: η Μπιενάλε της Αθήνας, 2009, η Μπιενάλε της Θεσσαλονίκης, 2013, το Palais de Tokyo, Παρίσι, 2012, το Fondazione Palazzo Albizzini Burri, Τοσκάνη, Ιταλία, 2015, το KADIST, Παρίσι, 2017, το State of Concept, Αθήνα, 2017, η luleå biennial, Σουηδία, 2018, η Πινακοθήκη Δήμου Αθηναίων, 2018, το Ίδρυμα Λεβέντη, Λευκωσία Κύπρος, 2019 και το Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα, 2019. Το 2013 προτάθηκε για το 8ο βραβείο ΔΕΣΤΕ στο Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης στην Αθήνα.

Alexandros Tzannis was born in Athens, Greece, in 1979, where he currently lives and works. He is an Athens School of Fine Arts graduate, in addition to having attended educational programs in the Vienna Academy of Fine Arts and Goldsmiths, University of London. He holds a Master's degree from the National and Kapodistrian University of Athens. He has participated in a number of solo and group exhibitions at institutions and spaces such as the Athens Biennale, 2009; Thessaloniki Biennale, 2013; Palais de Tokyo, Paris, 2012; Fondazione Palazzo Albizzini Burri, Tuscany, Italy, 2015; KADIST, Paris, 2017; State of Concept, Athens, 2017; luleå biennial, Sweden, 2018; Municipal Gallery of Athens, 2018; Leventis Foundation, Nicosia, Cyprus, 2019; Benaki Museum, Athens, 2019, amongst others. In 2013, he was nominated for the 8th Deste Prize, at the Museum of Cycladic Art in Athens.

Αλέξανδρος Τζάννης, έργα από αριστερά προς τα δεξιά: *37,997. 23,738, 2020, 36,786. 25,8304, 2020, 36,8248. 25,9067, 2020, 36,5777. 27,169, 2020*, άποψη εγκατάστασης, μελάνι σε UV print σε χαρτί Fabriano 640 γρ., 105X75 εκ., Eins Gallery, Λευκωσία, Κύπρος, φωτογράφος: Μίρκα Κουτσούρη
Alexandros Tzannis, on view from left to right: *37,997. 23,738, 2020, 36,786. 25,8304, 2020, 36,8248. 25,9067, 2020, 36,5777. 27,169, 2020*, installation view, ball point pen on UV print on 640 gr. Fabriano paper, 105X75 cm., Eins Gallery, Limassol, Cyprus, photographer: Mirka Koutsouri

Αλέξανδρος Τζάννης, 2020, *We are the shipwreck*, 180X100, σίδερο, ρητίνη, ύφασμα, συρματόσχοινο, αγκίστρια, Eins Gallery, Λευκωσία, Κύπρος, φωτογράφος: Μίρκα Κουτσούρη
Alexandros Tzannis, 2020, *We are the shipwreck*, 180X100, iron, resin, fabric, iron ropes, hooks, Eins Gallery, Limassol, Cyprus, photographer: Mirka Koutsouri

Μαρία Τσάγκαρη / Maria Tsagkari

Η Μαρία Τσάγκαρη γεννήθηκε το 1981. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Σπούδασε Συντήρηση Αρχαιοτήτων και Έργων Τέχνης και Εικαστικές τέχνες στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας. Το 2007 με κρατική υποτροφία φοίτησε στο Facultad de Bellas Artes στη Μαδρίτη και έπειτα συνέχισε τις σπουδές της στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Εικαστικών Τεχνών της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας. Από το 2012 συνεπικουρεί στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Το κύριο σώμα της δουλειάς της αποτελείται από εγκαταστάσεις, γλυπτικές κατασκευές, περφόρμανς και φιλμ που πραγματεύονται τη γοητεία που ασκούν παράδοξες επιθυμίες, προσδοκίες και πεποιθήσεις στη σύγχρονη εποχή. Με αναφορές στον κινηματογράφο, στη λογοτεχνία και στην ιστορία τα έργα ταλαντεύονται ανάμεσα στο φανταστικό και το πραγματικό, το αληθές και το ψευδές, το φυσικό και το τεχνητό, το υλικό και το άυλο αποκαλύπτοντας τη ρευστή φύση των σύγχρονων συναισθηματικών, πολιτικών και κοινωνικών πεποιθήσεων. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της σε διεθνείς εκθέσεις και έχει κερδίσει τέσσερα βραβεία, μεταξύ των οποίων το βραβείο του Γαλλο-Ελληνικού οργανισμού HYam για την Νέα Καλλιτεχνική Σκηνή της Μεσογείου (Παρίσι, 2014). Ανάμεσα στις εκθέσεις που έχει συμμετάσχει συγκαταλέγονται: *AQUA Contemporary Artists and Water Issues*, 2017, SESC Belenzinho, Σάο Πάολο, Βραζιλία, Château de Penthes, Γενεύη, *STANDART*, 1st Triennial of Contemporary Art, 2017, Αρμενία, *Remember the present*, 2016, Le Lait-Center of Contemporary Art, Albi, France, *Coup de Ville*, 2016, Triennial of Contemporary Architecture, Βέλγιο, 4η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης *Everywhere but now*, 2013, Θεσσαλονίκη, *Εκ Νέου, Μια νέα γενιά Ελλήνων καλλιτεχνών*, 2014, Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αθήνα.

Maria Tsagkari was born in 1981. She lives and works in Athens. She studied Conservation of Antiquities and Works of Art and Visual Arts at the Athens School of Fine Arts. In 2007, she attended the Facultad de Bellas Artes in Madrid on a state scholarship, and continued on to the postgraduate program in Visual Arts. Since 2012, she has been working as a lecturer at the Athens School of Fine Arts. The main body of her work consists of installations, sculptures, performances and films that deal with the allure exerted by strange desires, expectations and beliefs in contemporary times. Inspired by cinema, literature and history, the works balance between fiction and reality, truth and lies, the natural and the artificial, the physical and the intangible, revealing the fluid nature of contemporary emotional, political and social beliefs. Her works have been exhibited internationally, receiving four awards, among them the 2014 HYam award for the young Mediterranean artistic scene (Paris). Selected exhibitions: *AQUA Contemporary Artists and Water Issues*, 2017, SESC Belenzinho, São Paulo, Brazil; Château de Penthes, Geneve; *STANDART*, 1st Triennial of Contemporary Art, 2017, Armenia; *Remember the present*, 2016, Le Lait-Center of Contemporary Art, Albi, France; *Coup de Ville*, 2016, Triennial of Contemporary Architecture, Belgium; 4th Thessaloniki Biennale of Contemporary Art *Everywhere but now*, 2013, Thessaloniki; A fresh, *A new generation of Greek Artists*, 2014, National Museum of Contemporary Art, Athens.

Μαρία Τσάγκαρη, *#loveshots or collected histories of an infinite longing,* 2020, συμμετοχικό project, συμμετέχουσα: @marjanna
Maria Tsagkari, *#loveshots or collected histories of an infinite longing,* 2020, participatory project, participant: @marjanna

Did you say something?

I'll be back in a second.

Μαρία Τσάγκαρη, *Albi welcomes The New Green*, 2016, εγκατάσταση,
Le Lait Centre of contemporary art, Αλμπί, Γαλλία, φωτογράφος: Μαρία Τσάγκαρη
Maria Tsagkari, *Albi welcomes The New Green*, 2016, installation,
Le Lait Centre of contemporary art, Albi, France, photographer: Maria Tsagkari

Βέρα Χοτζόγλου / Vera Chotzoglou

Η Βέρα Χοτζόγλου γεννήθηκε το 1992, μεγάλωσε στην Αθήνα και είναι εικαστικός με time-based καλλιτεχνική πρακτική. Είναι απόφοιτος του τμήματος Εικαστικών Τεχνών της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας (BA & MFA). Το 2016-2017 σπούδασε στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Μονάχου Καλές Τέχνες και Παιδαγωγικά με υποτροφία Erasmus. Κύριο μέσο της δουλειάς της είναι οι εγκαταστάσεις αποτελούμενες από βίντεο, ήχο, και φωτογραφία. Έχει βραβευτεί με το βραβείο κοινού για την ταινία *SWEAT* (2020) στο στο 22ο Διεθνές Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης GLAD Ταινιών με βραβείο κοινού για την ταινία *Munich almost killed me ½* (2018) στο 2ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Πειραιά (2018) και με την υποτροφία εκπονηθείσας διπλωματικής εργασίας της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών. Έργα της έχουν παρουσιαστεί σε φεστιβάλ και γκαλερί στην Ελλάδα και το εξωτερικό, μεταξύ των οποίων: 22ο Διεθνές Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης GLAD Ταινιών, Ελλάδα (2021), Interface Video Art Festival, Zagreb, Croatia (2020), 26ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Αθήνας-Νύχτες Πρεμιέρας, Αθήνα, Ελλάδα (2020), Centrum Berlin, Βερολίνο, Γερμανία (2020), Eos Gallery, Αθήνα, Ελλάδα (2019), Γκαλερί a.antonopoulou.art, Αθήνα, Ελλάδα (2019), φεστιβάλ GRRL HAUS CINEMA: *The two Directions of a Split*, Raw – Temporaum, Βερολίνο, Γερμανία (2019), Platforms Project, Αθήνα, Ελλαδα (2019), Hacker Porn Film Festival, Ρώμη, Ιταλία (2019), Foto Wien, Βιέννη, Αυστρία (2019), 6η Μπιενάλε της Αθήνας, Ελλάδα (2018), Action Field Kodra, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα (2018), Inshort Film Festival, Λάγος, Νιγηρία (2018), 2ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Πειραιά, Αθήνα, Ελλάδα (2018), Bellueve di Monaco, Μόναχο, Γερμανία (2016) και TAF Gallery, Αθήνα, Ελλάδα (2013). Έργα της υπάρχουν σε ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και στο Βερολίνο.

Vera Chotzoglou was born in 1992, grew up in Athens and is a visual artist working with time-based media. They are an Athens School of Fine arts' BA & MFA graduate. In 2016-2017 they studied Visual Arts, Fine Arts & Art Education at the Academy of Fine Arts in Munich with an Erasmus+ scholarship. The main medium of their work is installations consisting of video, sound, and photography. They have been awarded with the audience award for the short film *SWEAT* at the 22nd Thessaloniki International GLAD Film Festival (2021), the audience award for the short film *Munich almost killed me ½* (2018) at 2nd Piraeus Film Festival in Athens (2018) and with a scholarship to complete their thesis at the Athens School of Fine Arts. Their work has been presented at festivals and galleries in Greece and abroad, including the 22nd Thessaloniki International Glad Film Festival, Greece (2021), Greece (2021); Interface video art Festival, Zagreb, Croatia (2020); 26th Athens International Film Festival, Athens, Greece (2020); Centrum Berlin, Berlin, Germany (2020); Eos Gallery, Athens, Greece (2019); a.antonopoulou.art Gallery, Athens, Greece (2019); GRRL HAUS CINEMA: *The two Directions of a Split*, Raw – Temporaum, Berlin, Germany (2019); Hacker Porn Film Festival, Rome, Italy (2019); Platforms Project, Athens (2019); Foto Wien, Austria (2019); 6th Athens Biennale, Athens, Greece,(2018); Inshort Film Festival, Lagos, Nigeria (2018); Action Field Kodra, Thessaloniki, Greece (2018); 2nd Piraeus Film Festival, Athens, Greece (2018); Bellevue di Monaco, Munich, Germany (2016); TAF Gallery, Athens, Greece (2013) et al. Their work may be found in private collections in Greece and abroad. Vera Chotzoglou lives and works between Athens and Berlin.

Vera Chotzoglou, *S W E A T*, 2019-2020, 34 minutes
Βέρα Χοτζόγλου, *S W E A T*, 2019-2020, 34 λεπτά

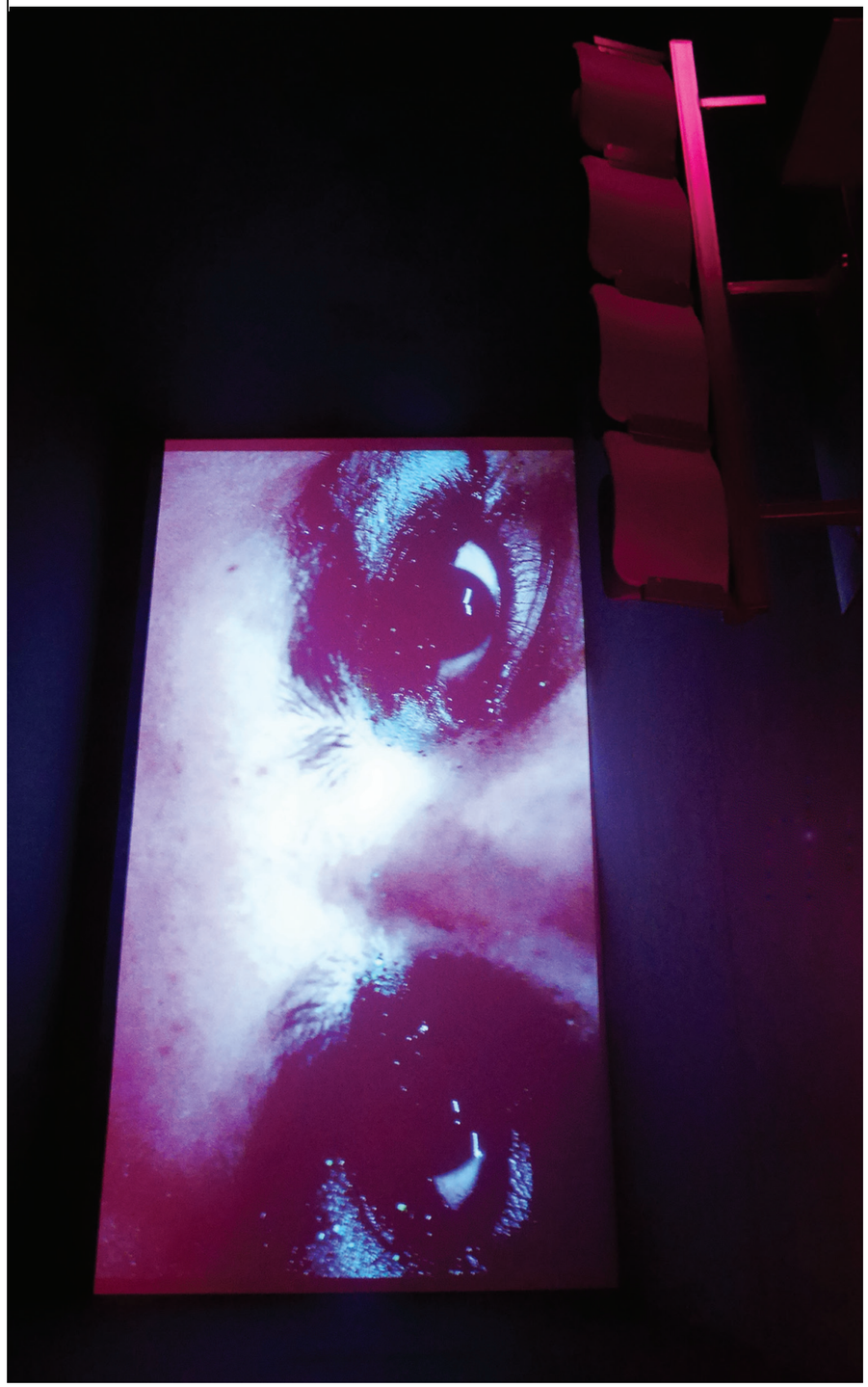

Βέρα Χοτζόγλου, *Rausch*, 2018, εγκατάσταση
Vera Chotzoglou, *Rausch*, 2018, installation

Μυρτώ Χρήστου / Myrto Christou

Η Μυρτώ Χρήστου γεννήθηκε στα Ιωάννινα το 1992. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας (2010-2015) και στο Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών (2016-2018). Ασχολείται κυρίως με νέες ψηφιακές μορφές τέχνης, εγκαταστάσεις και γλυπτικές κατασκευές. Η πρακτική της διερευνά τη μετάπλαση του φυσικού σε ψηφιακό και τη μετατροπή του σε ένα πολυεπίπεδο φυσικό αντικείμενο. Το καλλιτεχνικό της έργο έχει έδρα την Αθήνα.

Μυρτώ Χρήστου, *Waiting for an unexpected encounter II,* 2019, ψηφιακή εικόνα, διαστάσεις μεταβλητές
Myrto Christou, *Waiting for an unexpected encounter II*, 2019, digital image, dimensions variable

Myrto Christou was born in Ioannina in 1992. She received her BFA (2010-2015) in Visual Arts and her MFA in Visual Arts (2016 - 2018) from the Athens School of Fine Arts. Her work revolves around new digital art forms, installations and sculptures. In her practice, she explores the transformation of the physical to the digital and its conversion into a multilayered physical object. She lives and works in Athens.

Μυρτώ Χρήστου, *If the sun would lose its light*, 2017, άποψη εγκατάστασης, ψηφιακή εκτύπωση σε χαρτί, μικτά υλικά
Myrto Christou, *If the sun would lose its light*, 2017, installation view, digital print on paper, mixed media installation

MOVING IMAGE

KINOYMENH EIKONA

Jacob Moe

Εικόνες που μας μένουν
Lingering Images

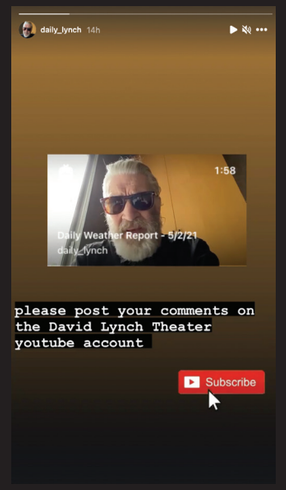

1. Πηνελόπη Κολιοπούλου, *Red Light District, Amsterdam*, 2020, στιγμιότυπο βίντεο, Less than 300 dpi, 3 137
2. Στιγμιότυπο οθόνης από το λογαριασμό @daily_lynch στο Instagram
3. Joseph Hepp, *Περιπέτειες του Βίλλερ, 1924, 24'*, στιγμιότυπο από την ταινία, παραχώρηση από την Ταινιοθήκη της Ελλάδος
1. Penelope Kolliopoulou, *Red Light District*, Amsterdam, 2020, video still, Less than 300 dpi, 3 13
2. Screenshot from @daily_lynch Instagram account
3. Joseph Hepp, *Villar's adventures, 1924, 24', film still, courtesy of the Greek Film Archive*

"Καλημέρα. Είναι 9 Απριλίου 2021 και, *αν το πιστεύετε*, είναι και πάλι Παρασκευή. Εδώ, στο Λος Άντζελες, είναι μια ακόμη ηλιόλουστη μέρα, πολύ ήρεμη αυτή τη στιγμή. Το θερμόμετρο γράφει 54 βαθμούς Φαρενάιτ, γύρω στους 12 βαθμούς Κελσίου". Ο David Lynch εμφανίζεται στην κάμερα με σκουρόχρωμα γυαλιά ηλίου και ατημέλητα λευκά γένια, καθώς φωτίζεται από ένα ψηλό παράθυρο δίπλα του. Παρακολουθώ το καθημερινό δελτίο καιρού που ανεβάζει σταθερά στο διαδίκτυο από τα μέσα Αυγούστου του 2020. Στην οθόνη μου, η μία εικόνα διαδέχεται την άλλη, το πρόσωπό του με κοιτάζει επίμονα. Αν και φοράει πάντα τα ίδια γυαλιά ηλίου και το ίδιο μαύρο πουκάμισο, υπάρχουν κάποιες διαφορές που προδίδουν το πέρασμα του χρόνου, όπως ένα ίχνος πρασινάδας έξω από το παράθυρο ή το αξύριστο πηγούνι του. Όπως όλοι μας, έτσι κι εκείνος μετράει τις μέρες σαν φυλακισμένος, παρατηρώντας τον κόσμο μέσα από τα στενά όρια του σπιτιού του. Η κινηματογραφική του ματιά, περιορισμένη και αυτή στον ίδιο χώρο, αποκρυσταλλώνεται σε ένα οπτικό ημερολόγιο.

Τον τελευταίο χρόνο, η κινούμενη εικόνα μεταφέρθηκε ακόμη περισσότερο από τις κινηματογραφικές αίθουσες σε οθόνες, τηλέφωνα και τηλεοράσεις. Υποκύπτοντας στην ασφάλεια της ρουτίνας και των καθημερινών τελετουργιών, εκτός από ψυχαναγκαστικοί θεατές έχουμε γίνει και εμείς οι ίδιοι χρονικογράφοι. Καταπίνουμε τα νέα για τον COVID-19 που μας ανακοινώνουν οι ειδικοί καθημερινά στο κεντρικό δελτίο ειδήσεων· βίντεο που απεικονίζουν την αστυνομική αυθαιρεσία στο κέντρο της Αθήνας κατακλύζουν τα social media βγάζοντας τον κόσμο στους δρόμους· στέλνουμε τις συντεταγμένες μας στην κυβέρνηση κάθε φορά που θέλουμε να πάμε στο σούπερ μάρκετ ή να βγούμε έξω για να πάρουμε αέρα.

Καθώς περιμένω να ανοίξουν τα πράγματα, αναλογίζομαι την αδιάκοπη ροή διαδικτυακών παρουσιάσεων, καλλιτεχνικών δράσεων, προβολών και βιντεοκλήσεων που συμμετείχα. Τα περισσότερα από αυτά προσπάθησαν να μεταφέρουν μια φυσική εμπειρία στον ψηφιακό χώρο, χωρίς να διερωτηθούν το πως ή το γιατί, ή να προτείνουν νέους τρόπους παραγωγής. Μέσα, όμως, σε όλη αυτή την πληροφορία υπήρξαν κάποιες στιγμές γεννημένες από μια επιθυμία για επικοινωνία, όπως το δελτίο καιρού του Lynch, που με ώθησαν να συνειδητοποιήσω τις δυνατότητες που υπάρχουν στο διαδίκτυο για ουσιώδη και συλλογική θέαση.

Η διαδικτυακή έκθεση *Less than 300 dpi*, η οποία περιλαμβάνει βίντεο 15 δευτερολέπτων, διοργανώθηκε από το αθηναϊκό 3 137 artist-run space πριν από την επέλαση του COVID-19 και παρουσιάστηκε εξ ολοκλήρου στο Instagram. Όταν, τελικά, η έκθεση εγκαινιάστηκε το φθινόπωρο του 2020, η επιλογή του μέσου αποδείχτηκε προφητική, μιας και κατόρθωσε να μετατρέψει τα κλισέ του ολοένα και περισσότερο ψηφιακού κόσμου που ζούμε σε ένα πολυφωνικό, άμεσο ντοκουμέντο των καιρών μας. Το έργο της συμμετέχουσας Πηνελόπης Κολιοπούλου περιλάμβανε ένα παιχνίδι αντιστροφής ρόλων που εκτυλίσσεται στην περιοχή των κόκκινων φαναριών του Άμστερνταμ, όπου το ηδονοβλεπτικό βλέμμα των υποψήφιων πελατών καταγράφεται στην κάμερα και μετατρέπεται το ίδιο σε αντικείμενο παρατήρησης. Τα κοντινά κινηματογραφικά πορτρέτα που απεικονίζουν τη μητέρα της Εύας Στεφανή διαδέχονται το ένα το άλλο με γρήγορο ρυθμό, ενώ το πληθωρικό βλέμμα και οι έντονες χειρονομίες της γεμίζουν το πλάνο δημιουργώντας ένα σπάνιο απόσταγμα τρυφερότητας. Τα οχτώ έργα, που παρουσιάστηκαν ως stories στο Instagram, παίζονταν καθ' όλη τη διάρκεια της έκθε-

σης, συνθέτοντας μία εφήμερη ταινία με ασυνέχειες και έντονο ρυθμό, προτείνοντας έναν νέο τρόπο αντίληψης του καθημερινού σκρολαρίσματος στα social media, ως ένα χώρο που δυνάμει προσφέρεται για στοχευμένες πράξεις μαρτυρίας.

Ταινίες και αρχειακό υλικό που μέχρι πρότινος δεν ήταν προσβάσιμο στο ευρύ κοινό, έγινε διαθέσιμο το τελευταίο διάστημα στο διαδίκτυο. Ανάμεσα σε άλλους θησαυρούς παρουσιάστηκε η κωμωδία μικρού μήκους *Περιπέτειαι του Βίλλαρ* (1924) του Γιόζεφ Χεπ του 1924 από την συλλογή της Ταινιοθήκης, η παλαιότερη ελληνική ταινία μυθοπλασίας που σώζεται εξ ολοκλήρου. Η ταινία εξιστορεί τα κατορθώματα ενός διάσημου ηθοποιού της εποχής στην προσπάθειά του να κερδίσει την καρδιά κάποιας κυρίας, τον οποίο ο φακός ακολουθεί στις διαδρομές του στην Αθήνα ενώ επισκέπτεται το Ωδείο του Ηρώδου του Αττικού ή χορεύει στους ήχους της Dixieland τζαζ στο καλυμμένο με σκόνη και ανοικοδόμητο εκείνη την εποχή, Φάληρο. Πρόκειται για ένα παιγνιώδες αντίδοτο στους άδειους δρόμους της Αθήνας κατά την περίοδο της πανδημίας.

Οι αρχειακές εικόνες μου κράτησαν συντροφιά τον τελευταίο χρόνο, δρώντας τόσο ως ιστορική υπενθύμιση εποχών διαφορετικών από τη δική μου όσο και ως πηγές έμπνευσης για τη δημιουργία νέων αφηγήσεων. Το εργαστήριο “Peripheral Visions”, το οποίο σχεδιάσαμε με την ομάδα προγραμματισμού του Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Σύρου σε συνεργασία με τον σκηνοθέτη Tamer El Said και την Cimatheque του Καΐρου, ήταν αρχικά προγραμματισμένο να λάβει χώρα παράλληλα με το φεστιβάλ το καλοκαίρι του 2020. Αναπόφευκτα, όπως και τόσα άλλα δρώμενα, έπρεπε να αναβληθεί. Σήμερα, ύστερα από εφτά μήνες συναντήσεων, το εργαστήριο έχει μετεξελιχθεί σε μία εκτεταμένη, εντατική εμπειρία που μόνο διαδικτυακά θα μπορούσε να λάβει χώρα.

Αρχειακό υλικό που συγκεντρώθηκε και δόθηκε στους εννέα συμμετέχοντες ήταν η αφορμή για νέες συνεργασίες και εκτενείς συζητήσεις: οπτικοακουστικά αρχεία από τη Σύρο, όπως ερασιτεχνικές super 8 ταινίες από την δεκαετία του ‘60 και μία συλλογή από τοπικές ηχογραφήσεις, καθώς και υλικό από την Αίγυπτο, όπως ανώνυμα ταινιάκια, μια συλλογή ταινιών γυρισμένη από Ιησουίτες μοναχούς, ένα αρχείο πρακτορείου ειδήσεων, και κινηματογραφικά επίκαιρα από το μεγαλύτερο μέρος του 20ού αιώνα. Ο περιφρονητικός τόνος ενός Άγγλου δημοσιογράφου καθώς περιγράφει μία πολύβουη σκηνή στην πόλη του Καΐρου φέρνει στο προσκήνιο το φάντασμα της αποικιοκρατίας· ηχογραφήσεις της Σύρου, που είναι μέρος ενός αταξινόμητου αρχείου χωρίς επεξηγηματικές πληροφορίες και μεταδεδομένα, μας προσκαλούν να μαντέψουμε την προέλευσή τους και να αναλογιστούμε εκ νέου τις πιθανές χρήσεις τους. Ιδωμένα από κοινού, οι καταγραφές των τηλεδιασκέψεων μας, οι διαδικτυακές μας συζητήσεις, και το ιστορικό των αναζητήσεων μας, αποτελούν ένα διαρκώς επεκτεινόμενο ημερολόγιο όπου καταγράφονται οι καθημερινές μας εμπειρίες. Οι ίδιες οι οθόνες μας μετατρέπονται σε μικρογραφίες προσωπικών, άμεσα προσβάσιμων ψηφιακών αρχείων. Ο κινηματογράφος, κατεξοχήν καθρέφτης των τεχνολογικών και ιστορικών εξελίξεων, δυσκολεύεται να ενταχθεί στα νέα αυτά όρια, όπως άλλωστε κι εμείς.

Μια εικόνα που μου μένει, κάπου στη Σύρο στα τέλη της δεκαετίας του ‘60. Μια παρέα παιδιών κουνάνε ρυθμικά τα κεφάλια τους και χορεύουν γύρω από ένα φορητό πικάπ τοποθετημένο πάνω σε ένα κομμάτι μάρμαρο στη μέση ενός κατάφυτου χωραφιού. Ένα αγόρι γρατζουνάει μια τσουγκράνα σαν να ήταν κιθάρα, ένα κορίτσι απομακρύνει μια τούφα μαλλιών από το μέτωπό της καθώς λικνίζεται συγκεντρωμένα στον σιωπηλό ρυθμό. Η εικόνα μαρτυρά πως πρόκειται για ένα ακόμη ηλιόλουστο πρωινό. Σκέφτομαι την παρόρμηση του εικονολήπτη να απαθανατίσει αυτή τη σκηνή, μια ζεστή χειρονομία από την ταινία της Στεφανή και τις επίμονες μετεωρολογικές προβλέψεις του Lynch, και κρατάω τις στιγμές αυτές ως φυλαχτό για τις καταιγίδες που θα έρθουν.

Ο Jacob Moe ασχολείται με το μέσο του ντοκιμαντέρ, είναι μεταφραστής και συνιδρυτής του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Σύρου και ιδρυτής του οργανισμού "Δίκτυο Αρχιπέλαγος". Το 2019 ήταν μέλος της Επιτροπής Αξιολόγησης της ARTWORKS για το πεδίο της Κινούμενης Εικόνας μαζί με τους Μαρία Δρανδάκη και Άγγελο Φραντζή.

"Good morning. It's April 9, 2021, *and if you can believe it,* it's a Friday once again. Here in L.A., another clear, sunny morning, very still right now. 54 degrees Fahrenheit, around 12 Celsius." David Lynch's face is illuminated by a tall window to his side as he peers into the camera through dark sunglasses, sporting a scraggly white beard. I'm watching his daily weather report, which he has posted diligently online since mid-August 2020. I scroll through the grid of images, and his face stares back at me. Though he wears the same sunglasses and black button-down shirt, occasional differences betray the passage of time: a glimpse of green foliage through the window, a scruffy chin. Like all of us, he has been counting the days like a prisoner, observing the world from the confines of his home. His cinematic vision, limited to the same space, is distilled into a visual diary.

In the past year, the moving image has swarmed evermore from cinemas to desktops, phones and televisions. Lapsing into the assurances of routine and daily ritual, we have become obsessive viewers and chroniclers ourselves. We digest the daily primetime COVID-19 news bulletins announced by a task force of health experts; videos capturing scenes of police brutality in central Athens ricochet widely across social media sending protestors to the streets; we text the government status updates on our location each time we head to the supermarket, or outside for a breath of air.

As I wait for the world to open up, I think back on the constant online continuum of presentations, art events, screenings and webinars I participated in. Many of them sought to transfer some sort of physical experience into the digital realm without much thought as to *how* or *why*, and without proposing new forms of production. But amidst this static there were small moments provoked by a desire to communicate, like Lynch's weather report, that pushed me to think about the possibilities presented by online platforms for vital and collective viewership.

Less than 300 dpi, an Instagram exhibition of 15 second cine-tracts commissioned by the Athenian artist-run space 3137, was conceived before the onset of COVID-19; by the time it took place in the fall of 2020, its choice of medium had proved prescient, channeling the cliché of our increasingly digital world into a polyphonic, immediate document of the times. Penelope Koliopoulou's contribution includes a playful inversion of the voyeuristic gaze in Amsterdam's red light district, where "lads", filmed from window sills and balconies become the subject of attention. Presented in quick succession, Eva Stefani's video portraits of her mother are filmed at arm's reach while her exuberant gaze and performative gestures fill the frame in a precious distillation of affection. The eight individual works, all presented as Instagram stories, play out over the exhibition's duration as a frenetic, intermittent and ephemeral film, re-envisioning the mundane social media scroll as a space for focused acts of testimony.

Films and archival materials previously inaccessible to an online audience also became more widely available. One such gem, released by the Greek Film Archive, is Joseph Hepp's short comedy *Villar's Adventures* (1924), the earliest Greek fiction film salvaged in its entirety. In it we follow the exploits of a famed popular comedian of the era who seeks to win over a young lady's heart as he tours the Odeon of Herodes Atticus and dances to Dixieland in a dusty and undeveloped Faliro: a playful antidote to the empty streets of pandemic-era Athens.

Archival images have kept me close company this past year, both as historical reminders of eras outside my own, and as resources for imagining new narratives. Peripheral Vision, a workshop conceived by me and my programming colleagues at the Syros International Film Festival, held in collaboration with filmmaker Tamer El Said and the Cairo Cimatheque, was initially slated to take place during the summer 2020 edition of the festival. Inevitably, like so many other things, it was postponed; today, after seven months of sessions, the workshop has morphed into an extended, intensive experience that only could have been possible online.

The materials sourced and provided to the nine participating artists gave rise to collaborative projects, and to topics of debate: audiovisual archives from Syros such as super 8 home movies from the 1960s, a collection of contemporary sound and field recordings, as well as Egyptian material including found footage, a Jesuit collection, a news agency archive and newsreels spanning the greater part of the 20th century. The dismissive tone of a British journalist, narrating a bustling city scene in Cairo, brings the uncomfortable specter of colonialism into focus; field recordings from Syros, provided in unclassified folders with no explanatory information or metadata, ask us to guess their provenance and re-envision their potential uses. Taken together, our collected screen recordings, group chats and web histories constitute an ever-growing logbook of daily experience; our desktops themselves become miniature, personal, digital archives, held at arm's reach. Cinema, ever a mirror for technological and historical change, settles uneasily into these new confines alongside us.

I linger on an image: the setting is Syros, sometime in the late 1960's. A group of kids bop heads and jostle with one another around a portable record player set up on a marble block in the middle of a grassy field. A boy strums at a rake, a girl brushes a lock of hair from her forehead as she sways intently to the inaudible rhythm. It looks like another clear, sunny morning. I think of the cameraman's urge to capture this scene, of a beaming gesture from Stefani's film and of Lynch's insistent predictions of the weather, holding these moments like a talisman for the storms to come.

Jacob Moe is a documentarian, archivist and translator. He is co-founder of the Syros International Film Festival, and founder of the Archipelago Network. Jacob was part of the ARTWORKS Moving Image Selection Committee 2019 along with Maria Drandaki and Angelos Frantzis.

Κωνσταντίνος Αντωνόπουλος / Konstantinos Antonopoulos

Ο Κωνσταντίνος Αντωνόπουλος, σπούδασε Πληροφορική στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και Σκηνοθεσία στο Columbia University της Νέα Υόρκης, όπου σκηνοθέτησε πολλές μικρού μήκους ταινίες, ανάμεσα στις οποίες τις βραβευμένες: *Without Glasses* (2009) και *Lea* (2013). Πίσω στην Αθήνα, συνέγραψε τη μεγάλου μήκους ταινία, *Σύμπτωμα* (2015) του Άγγελου Φραντζή και υπήρξε μοντέρ στη μεγάλου μήκους ταινία *My First Kiss And The People Involved* (2016) του Luigi Campi. Η τελευταία του μικρού μήκους ταινία με τίτλο: *Καρτ Ποστάλ από το Τέλος του Κόσμου* (2019), απέσπασε πολλά βραβεία σε διεθνή φεστιβάλ, όπως τα Aspen Shortfest, Winterthur Kurzfilmtage και Festival Regard. Τα επόμενα σχέδια του περιλαμβάνουν τη μικρού μήκους ταινία *Ανορθόδοξος* (συμμετοχή στο European Short Pitch 2020), το ντοκιμαντέρ *Toulouse Ghost Blues* και τη μεγάλου μήκους ταινία *Glory B* (συμμετοχή στα Berlinale Talent Project Market 2021, Less Is More, First Film First, Oxbelly).

Konstantinos Antonopoulos studied computer science in Athens and received his Master of Fine Arts in filmmaking from Columbia University in New York, where he directed a series of short films, namely the award-winning *Without Glasses* (2009) and *Lea* (2013). Back in Athens he co-wrote Angelos Frantzis's feature film *Symptom* (2015) and edited Luigi Campi's feature film *My First Kiss And The People Involved* (2016). His latest short *Postcards From The End Of The World* (2019) received several awards at international festivals such as Aspen Shortsfest, Winterthur Kurzfilmtage and Festival Regard. His upcoming film projects include the short film *Unorthodox* (selected at European Short Pitch 2020), the documentary *Toulouse Ghost Blues*, and the feature *Glory B* (selected at the Berlinale Talent Project Market 2021, Less Is More, First Film First, Oxbelly).

Κωνσταντίνος Αντωνόπουλος, *Toulouse Ghost Blues* (έργο σε εξέλιξη), 2020, 80 λεπτά
Konstantinos Antonopoulos, *Toulouse Ghost Blues* (work in progress), 2020, 80 minutes

Κωνσταντίνος Αντωνόπουλος, *Glory B* (σχέδιο σε ανάπτυξη), 2020, 90 λεπτά
Konstantinos Antonopoulos, *Glory B* (project in development), 2020, 90 minutes

Ρηνιώ Δραγασάκη / Rinio Dragasaki

Η Ρηνιώ Δραγασάκη είναι σκηνοθέτις και σεναριογράφος με σπουδές στον Κινηματογράφο και το Ντοκιμαντέρ σε Αθήνα και Βαρκελώνη. Έχει υπάρξει δραστήριο μέλος της κινηματογραφικής κοινότητας ιδρύοντας στο παρελθόν μαζί με άλλους σκηνοθέτες την εταιρία παραγωγής Guanaco. Το έργο της περιλαμβάνει μία μεγάλου και πέντε μικρού μήκους ταινίες, καθώς και ένα ντοκιμαντέρ. Έχει ταξιδέψει σε μερικά από τα μεγαλύτερα διεθνή κινηματογραφικά φεστιβάλ (Berlinale, Clermont-Ferrand, Sitges, Chicago, Sao Paulo κτλ), όπου και έχει διακριθεί. Βραβεύτηκε επίσης από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου με το βραβείο της καλύτερης μικρού μήκους ταινίας 2012 για την ταινία της *Ο μπαμπάς μου, ο Λένιν και ο Φρέντυ* (2011), καθώς και με τον τίτλο του καλύτερου πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη το 2020. Με το σενάριο της πρώτης μεγάλου μήκους ταινίας της, *Cosmic Candy* (2019), συμμετείχε στο *Sundance Istanbul Screenwriter's Lab* και επιλέχθηκε επίσης να συμμετέχει στο *Torino Film Lab* με το καινούργιο της πρότζεκτ, *Πανελλήνιος*, που αυτήν την στιγμή βρίσκεται στο στάδιο της ανάπτυξης.

Ρηνιώ Δραγασάκη, *Cosmic Candy*, 2019, 95 λεπτά
Rinio Dragasaki, *Cosmic Candy*, 2019, 95 minutes

Rinio Dragasaki is a film director and a screenwriter with studies in film and documentary in Athens and Barcelona. She has been an active member of the Athens film community, having founded the production company Guanaco along with other fellow filmmakers. Her body of work includes five shorts, a feature film and a documentary. Her films have been selected and distinguished in prestigious film festivals worldwide (Berlinale, Clermont-Ferrand, Sitges, Chicago, São Paulo etc.). Her film, *Dad, Lenin and Freddy* (2011) has been awarded as best short film in 2012 and herself as the best debut director in 2020 from the Hellenic Film Academy. With her first feature*, Cosmic Candy* (2019) she has been accepted by the *Sundance Istanbul Screenwriters Lab* and she was chosen by *Torino Film Lab* with her next project, *Panhellenic,* which is at an early stage of development.

Ρηνιώ Δραγασάκη, *Ο μπαμπάς μου, ο Λένιν και ο Φρέντυ*, 2011, 19 λεπτά
Rinio Dragasaki, *Dad, Lenin and Freddy*, 2011, 19 minutes

Ίριδα Ζιόγκα / Irida Zhonga

Η Ίριδα Ζιόγκα είναι βραβευμένη σκηνοθέτις ταινιών animation με ειδίκευση στα mixed media και στο stop motion animation. Αποφοίτησε από το Τμήμα Κινηματογράφου και Τηλεόρασης του University of the Arts του Λονδίνου το 2012 και εργάζεται στο χώρο της διαφήμισης (σκηνοθεσία, animation και παραγωγή) στην Ελλάδα και στην Αγγλία για πάνω από μια δεκαετία. Πραγματοποίησε την πρώτη της ταινία animation, *Το Νόημα της Ζωής* το 2009 με την οποία απέσπασε συνολικά επτά βραβεία, ενώ δουλειές της έχουν προβληθεί και βραβευτεί στα διεθνή φεστιβάλ του Annecy, Fantoche και Toronto International Film Festival κ.α. Το 2020 έλαβε υποτροφία από τη διεθνή ένωση animation, ASIFA-Hollywood Animation Educators Forum στο Los Angeles. Το καλοκαίρι του 2020 έγινε μέλος της γενικής συνέλευσης της Ελληνικής Ένωσης Κινουμένων Σχεδίων, ASIFA-Hellas, που έχει ως βασικό σκοπό την προώθηση της τέχνης του animation. Αυτή την περίοδο προετοιμάζει την νέα της ταινία *Man Wanted,* η οποία αποτελεί την πρώτη ελληνική συμπαραγωγή τεσσάρων χωρών (Ελλάδα, Εσθονία, Σερβία, Αλβανία) σε ταινία animation καθώς και την πρώτη φορά που Ελλάδα και η Εσθονία συνεργάζονται σε μια κινηματογραφική παραγωγή.

Irida Zhonga is an award-winning animation director, whose artistic expertise lies in mixed media and stop motion animation. She graduated from the University of the Arts in London in 2012 with a degree in Film and Television and she has been working as a director, animator and producer for over a decade creating commercials in Greece and the UK. Her first animation film, *The Meaning of Life* (2009) received seven awards and her work has been screened and awarded in festivals such as Annecy, Fantoche and Toronto International Film Festival amongst others. In 2020, she was granted a scholarship by the Los Angeles animation association, ASIFA-Hollywood Animation Educators Forum. In the summer of 2020, she was elected as an ASIFA-Hellas (Greek Animation Society) board member. She is currently developing her stop motion animation film, *Man Wanted,* which marks the first ever greek, estonian, serbian and albanian co-production, as well as the first time that Greece and Estonia collaborate in an audiovisual project.

Ίριδα Ζιόγκα, *Man Wanted*, 2021, 9 λεπτά
Irida Zhonga, *Man Wanted*, 2021, 9 minutes

Ίριδα Ζιόγκα, *M&S Christmas,* τηλεοπτικό σποτ, 2019, 1 λεπτό
Irida Zhonga, *M&S Christmas*, tv commercial, 2019, 1 minute

Γιώργος Ζώης / Yorgos Zois

Ο Γιώργος Ζώης είναι σκηνοθέτης, γεννήθηκε το 1982 και εδρεύει στην Αθήνα. Σπούδασε Εφαρμοσμένα Μαθηματικά και Φυσικές Επιστήμες στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο και Σκηνοθεσία Κινηματογράφου στη Σχολή Καλών Τεχνών του Βερολίνου. Οι ταινίες του έχουν διαγωνιστεί σε παγκόσμια φεστιβάλ (Cannes, Venice, Rotterdam, Telluride, Palm Springs, Clermont-Ferrand κ.α.) και έχουν αναγνωριστεί με πολλά βραβεία και διακρίσεις παγκοσμίως. Στην Ελλάδα έχει κερδίσει το βραβείο καλύτερης μικρού μήκους ταινίας για την ταινία του, *Casus Belli* (2010) από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου και επτά βραβεία στο Φεστιβάλ Δράμας. Η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, *Interruption* (2015) έκανε πρεμιέρα στο Φεστιβάλ της Βενετίας το 2015, όπου κέρδισε βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου. Επίσης, έχει κερδίσει υποψηφιότητα σκηνοθεσίας από την Ευρωπαϊκή Ακαδημία Κινηματογράφου για την ταινία του *Τίτλοι Τέλους* (2012), ενώ έχει διατελέσει μέλος της επίσημης κριτικής επιτροπής "Λιοντάρι του Μέλλοντος" στο 74ο Διεθνές Φεστιβάλ της Βενετίας. Η τελευταία του ταινία, *Third Kind* (2018) έκανε πρεμιέρα στην Εβδομάδα Κριτικής του Φεστιβάλ των Καννών το 2018 και το 2020 τον βρίσκει στην προετοιμασία της επόμενης μεγάλου μήκους ταινίας του με τίτλο *Arcadia*.

Γιώργος Ζώης, *Third Kind*, 2018, 30 λεπτά
Yorgos Zois, *Third Kind*, 2018, 30 minutes

Yorgos Zois is a Greek director born in 1982 and based in Athens. He studied Applied Maths and Nuclear Physics in the National Technical University of Athens and Film Direction in the Berlin University of the Arts. His body of work -four shorts and one feature film- has been selected for film festivals worldwide (Cannes, Venice, Rotterdam, Telluride, Palm Springs, Clermont Ferrand, etc.) and has been acknowledged with numerous awards and distinctions worldwide including: Best Short Film and Best Newcomer Director from the Greek Film Academy, and a European Film Academy nomination for the category of Best Director. His films have also raised highly acclaimed reviews internationally about their meta aesthetics and daring narration and have been broadcasted by the most prestigious TV channels like ARTE, Canal plus, NBC and digital platforms like Criterion. He was also member of the official Jury *Lion of the Future* at the 74th Venice Film Festival and other film festival juries in the past few years. His latest short film, *Third Kind* (2018) premiered in Semaine de La Critique in Cannes and in 2020, he is working in the pre-production of his second feature film, *Arcadia*, whose script has been selected in Next Step Programme and Berlinale Co-Production Forum.

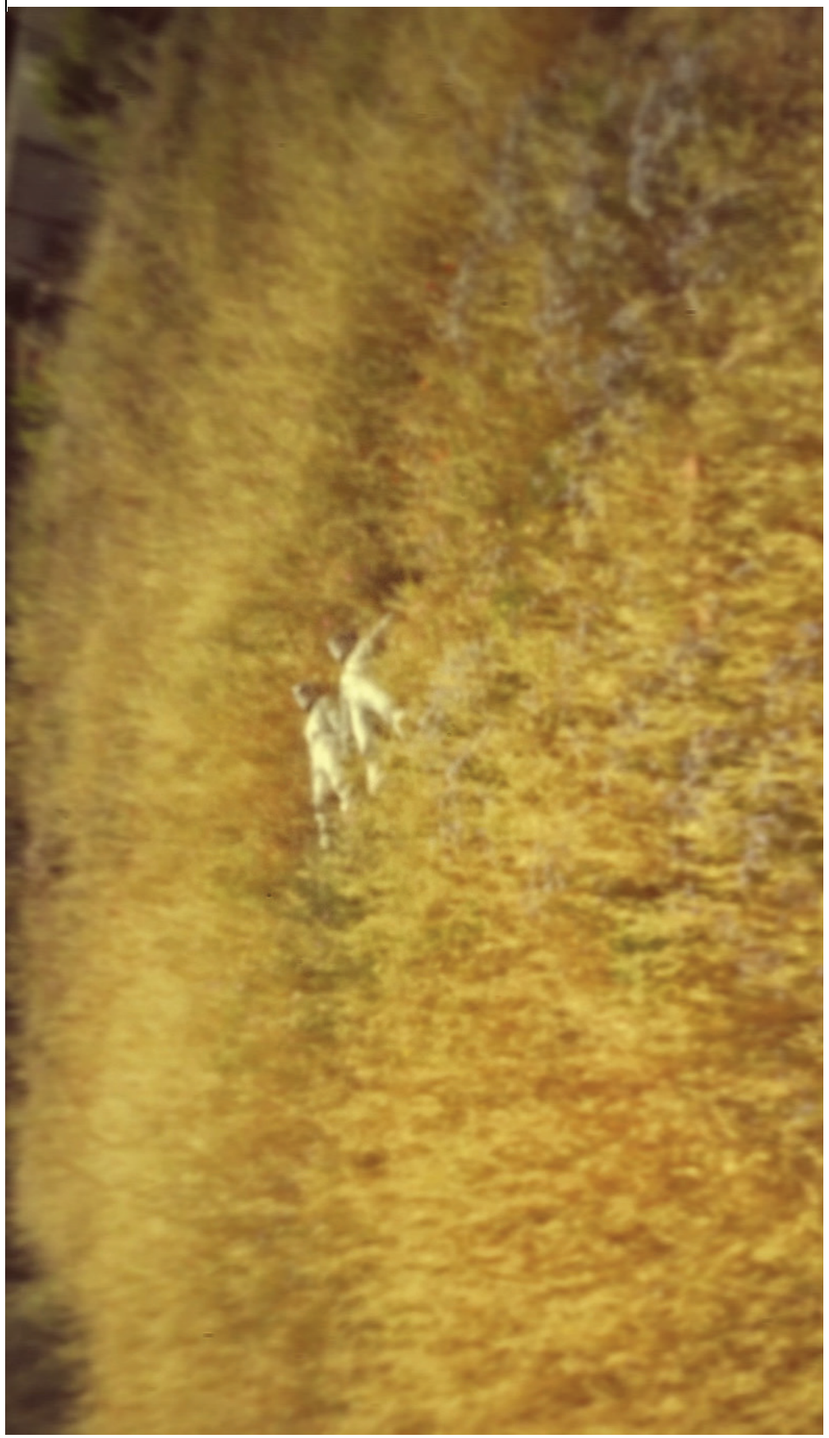

Γιώργος Ζώης, *Touch me*, 2020, 11 λεπτά
Yorgos Zois, *Touch me*, 2020, 11 minutes

Βασίλης Κεκάτος / Vasilis Kekatos

Ο Βασίλης Κεκάτος, γεννημένος το 1991, είναι σεναριογράφος, σκηνοθέτης και υπότροφος του Ινστιτούτου του Sundance. Το 2018, με την ταινία του, *Η Σιγή των Ψαριών Όταν Πεθαίνουν* (2018) συμμετείχε και διακρίθηκε σε μεγάλα διεθνή φεστιβάλ, όπως το Locarno, το Sundance, το Palm Springs και το Tallinn Black Nights. Με την πρόσφατη ταινία του, *Η απόσταση ανάμεσα στον ουρανό κι εμάς* (2019) κατέκτησε το Χρυσό Φοίνικα, καθώς και το Queer Palm για την καλύτερη ταινία μικρού μήκους στο 72ο Φεστιβάλ των Καννών. Η ταινία συνεχίζει τη φεστιβαλική πορεία της με πιο πρόσφατους σταθμούς το Sarajevo, το Clermont-Ferrand, το AFI και το Telluride για το οποίο την επέλεξε ο Μπάρυ Τζένκινς. Κατά την περίοδο της καραντίνας του 2020, ανταποκρινόμενος στην πρόσκληση του Ιδρύματος Ωνάση, ο Βασίλης δημιούργησε το *Όταν κοιμάσαι ο κόσμος αδειάζει*, μια ταινία που σημείωσε μεγάλη επιτυχία διαδικτυακά και στη συνέχεια εξασφάλισε διανομή στις κινηματογραφικές αίθουσες. Διθυραμβικές κριτικές για το έργο του έχουν δημοσιευθεί ανά καιρούς σε γνωστά διεθνή έντυπα, όπως ο Hollywood Reporter, οι New York Times, η Screen Daily και το Sight & Sound. Εκτός από τη σκηνοθεσία κινηματογράφου, ο Βασίλης έχει ασχοληθεί και με την καλλιτεχνική φωτογραφία, ενώ τελευταία του ανατέθηκε από τη Vogue Greece και τη Gucci η φωτογράφιση του διεθνούς μοντέλου, Winnie Harlow. Αυτή την περίοδο προετοιμάζει την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του.

Vasilis Kekatos, born in 1991, is a Greek writer, director and Sundance Institute fellow. In 2018, with his short film *The Silence of the Dying Fish* (2018) was selected and awarded in major film festivals, such as Locarno, Sundance, Palm Springs, and Tallinn Black Nights. With his recent film *The Distance Between Us and the Sky* (2019) he won the Palme d'Or for best short film, as well as the Queer Palm, in the 72nd Cannes Film Festival. The film continues its festival run with the latest stations being Sarajevo, Clermont-Ferrand, AFI and Telluride, for which it was selected by Barry Jenkins. During the lockdown days of 2020, responding to an invitation by the Onassis Foundation, Vasilis created *As you Sleep the World Empties*, a short film which was a great success online and later secured distribution in movie theaters. His work has been critically acclaimed in various well-known international publications, such as the Hollywood Reporter, Screen Daily and Sight & Sound. Besides being a film director, Vasilis has also been involved in art photography, while he was recently commissioned by Vogue Greece and Gucci to photograph the international model Winnie Harlow. He is currently working on his debut feature film.

Βασίλης Κεκάτος, *Η απόσταση ανάμεσα στον ουρανό κι εμάς*, 2019, 9 λεπτά
Vasilis Kekatos, *The Distance Between Us and the Sky*, 2019, 9 minutes

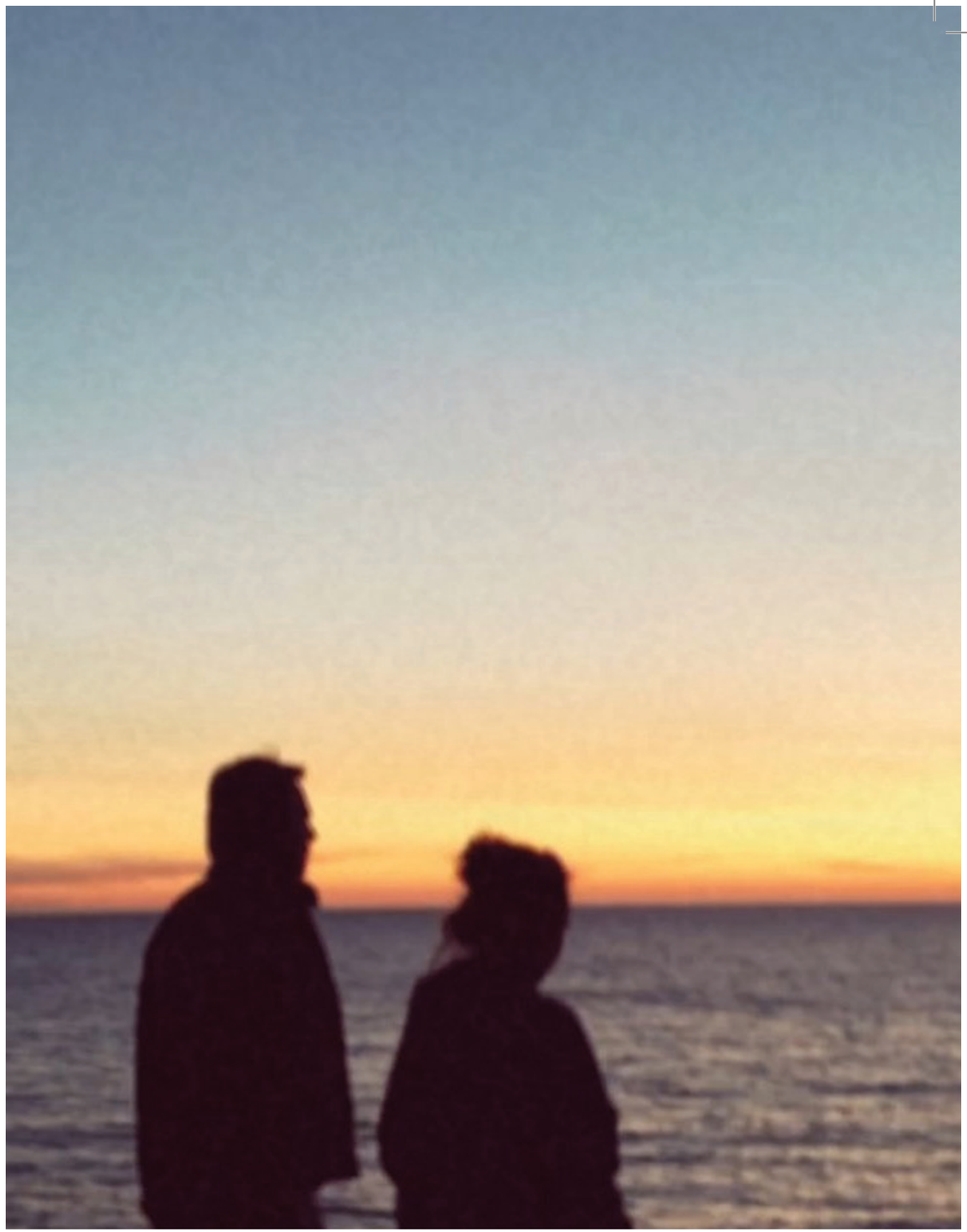

Βασίλης Κεκάτος, *Όταν κοιμάσαι ο κόσμος αδειάζει*, 2020, 13 λεπτά
Vasilis Kekatos, *As You Sleep the World Empties*, 2020, 13 minutes

Γιάννης Κορρές / Yannis Korres

Ο Γιάννης Κορρές γεννήθηκε στην Αθήνα το 1986. Σπούδασε Κινηματογράφο στο New York College στην Αθήνα. Δούλεψε ως βοηθός σκηνοθέτη σε μικρού και μεγάλου μήκους ταινίες. Έχει επίσης εργαστεί ως σκηνοθέτης και οπερατέρ σε ντοκιμαντέρ. Το 2016 ολοκλήρωσε την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του με τίτλο *Όντως Φιλιούνται;*. Η ταινία παρουσιάστηκε σε διεθνή φεστιβάλ και βρήκε διανομή στην Αθήνα το 2017. Το 2020 τον βρίσκει να ετοιμάζει τη δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του, η οποία παρουσιάστηκε στο Crossroads Co-Production Forum του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και υποστηρίζεται από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου καθώς και το ντοκιμαντέρ μεγάλου μήκους με τίτλο *Κοίτα τη Θάλασσα*.

Yannis Korres was born in Athens in 1986. He studied Film at the New York College in Athens. He worked as assistant director in short and feature films and as a director and camera operator in documentaries. In 2016, he finished *Kissing?,* his first feature film. *Kissing?* has been screened in several international film festivals and has been released in Greece in 2017. 2020 finds him working in the pre-production for his second feature film, presented in the Crossroads Co-Production Forum of the Thessaloniki International Film Festival and supported by he Greek Film Centre. At the moment, he is developing his feature documentary, *Look at the Sea*.

Γιάννης Κορρές, *Όντως Φιλιούνται;*, 2016, 77 λεπτά
Yannis Korres, *Kissing?,* 2016, 77 minutes

Γιάννης Κορρές, *Όντως Φιλιούνται;*, 2016, 77 λεπτά
Yannis Korres, *Kissing?,* 2016, 77 minutes

Χριστίνα Κουτσοσπύρου / Christina Koutsospyrou

Η Χριστίνα Κουτσοσπύρου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1980. Μετακόμισε στο Λονδίνο το 1998, όπου σπούδασε Γραφιστική στο London College of Printing και στη συνέχεια Φωτογραφία στο Fashion Institute of Technology της Νέας Υόρκης. Ύστερα από μια επιτυχημένη καριέρα στην εικονογράφηση και τη μεταξοτυπία, το 2010 επέστρεψε στην Ελλάδα, όπου γύρισε την πρώτη της ταινία Στο Λύκο (2013), μια docu-fiction εξερεύνηση της ζωής των βοσκών στην ορεινή Ναυπακτία, τον τόπο καταγωγής του πατέρα της. Η ταινία προβλήθηκε για πρώτη φορά το 2013 στο Φεστιβάλ του Βερολίνου και αργότερα σε περισσότερα από 50 φεστιβάλ διεθνώς: στο Τορόντο, το Σάο Πάολο, τη Βιέννη, το Τορίνο και τη Θεσσαλονίκη. Απέσπασε βραβεία στο DokuFest (Κόσοβο), στο Doclisboa (Πορτογαλία) και στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Σύρου (Ελλάδα). Αυτήν την περίοδο ετοιμάζει δύο μεγάλου μήκους ταινίες και μία βίντεο-εγκατάσταση.

Χριστίνα Κουτσοσπύρου, *Τα Ακρίτικά*, 2020
Christina Koutsospyrou, *The Furthest*, 2020

Christina Koutsospyrou was born in Athens in 1980. She moved to London in 1998 where she studied Graphic Design at the London College of Printing and later on Photography at the Fashion Institute of Technology New York. In 2010, after successfully pursuing a career in illustration and textile design, she returned to Greece and filmed her debut feature *To the Wolf* (2013), a docu-fictional exploration of the lives of shepherds in the mountains of Nafpaktia where her father grew up. The film premiered at the Berlinale Film Festival in 2013 and was screened in over fifty film festivals worldwide, including Toronto, São Paulo, Viennale, Torino, Thessaloniki. It won awards at Dokufest (Kosovo), Doclisboa (Portugal) and Syros International Film Festival (Greece). Christina is currently working on two feature films and a video installation.

Χριστίνα Κουτσοσπύρου, *Τα Ακρίτικά*, 2020
Christina Koutsospyrou, *The Furthest*, 2020

Αναστασία Κρατίδη / Anastasia Kratidi

Η Αναστασία Κρατίδη γεννήθηκε στο Βόλο το 1983 και ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έπειτα από κύκλο σπουδών καλλιτεχνικών και ιστορίας της τέχνης, σπούδασε Κινηματογράφο στην Αθήνα και στο Παρίσι, όπου ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό της στο Paris VIII Vincennes - St. Denis, στο Τμήμα Κινηματογράφου και Οπτικοακουστικών Μέσων με επαγγελματική ειδικότητα τη Σκηνοθεσία. Η φιλμογραφία της περιλαμβάνει τις ταινίες μικρού μήκους: *Homo Sacer* (2010), *Στο κατώφλι* (2013), *Βασιλεία* (2018) και *Στα βήματά της* (2020). Οι ταινίες έχουν συμμετάσχει και βραβευτεί σε φεστιβάλ του εξωτερικού, όπως το Sarajevo Film Festival, Tampere Film Festival (Φινλανδία), Cork Film Festival (Ιρλανδία), Message to Man (Αγία Πετρούπολη) και άλλα, καθώς και στο Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Δράμας και στις Νύχτες Πρεμιέρας (Αθήνα). Οι ταινίες της γίνονται με σκοπό να δημιουργείται σε κάθε μια από αυτές ένα ειλικρινές έργο με αναφορά τόσο στο τελικό αποτέλεσμα, όσο και στη διαδικασία μέσα από την οποία αυτό παράγεται.

Anastasia Kratidi was born in Volos in 1983, she lives and works in Athens. After her studies in Art and History of Art, she studied Cinema in Athens and in Paris, where she completed her master's degree at Paris VIII Vincennes - St. Denis, at the Department of Cinema and Audiovisual, with a specialization in Film Direction. Her filmography includes the short films *Homo Sacer* (2010), *On the Threshold* (2013), *Vasileia* (2018) and *In her steps* (2020). Her films have participated and have been awarded in international festivals, such as the Sarajevo Film Festival, Tampere Film Festival (Finland), Cork Film Festival (Ireland), Message to Man (Saint Petersburg) and others, as well as the Drama Short Film Festival and the Athens International Film Festival. Her films are created with the aim to form an honest body of work, with regard to the final outcome and also to the procedure that brings it to life.

Αναστασία Κρατίδη, *Στο κατώφλι*, 2013, 19 λεπτά
Anastasia Kratidi, *On the threshold*, 2013, 19 minutes

Αναστασία Κρατίδη, *Στα βήματά της*, 2020, 25 λεπτά
Anastasia Kratidi, *In her steps*, 2020, 25 minutes

Γιώργος Κυβερνήτης / Yorgos Kyvernitis

Ο Γιώργος Κυβερνήτης γεννήθηκε στην Αθήνα, το 1988. Εργάζεται ως φωτογράφος και κινηματογραφιστής μεταξύ Αθήνας και Άμστερνταμ. Η δουλειά του κινείται ανάμεσα στο φωτορεπορτάζ και τον κινηματογράφο της παρατήρησης έχοντας ως επίκεντρο ανθρώπινες ιστορίες. Καλύπτει φωτογραφικά από το 2015 την προσφυγική κρίση. Η ενασχόληση του με το ντοκιμαντέρ, ακολούθησε κάπως φυσικά. Τα τελευταία του ντοκιμαντέρ απεικονίζουν τη ζωή ενός ζευγαριού ηλικιωμένων στη Σύρο, μιας οικογένειας Ιταλών που ταξιδεύουν με ένα πλανόδιο λούνα παρκ και του τραγουδοποιού Βαγγέλη Γερμανού. Στοιχεία που τον απασχολούν έντονα στο έργο του είναι η έννοια της συντροφικότητας και του θανάτου. Σπούδασε στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές με την κατεύθυνση Πολιτισμός και Παραγωγή Ταινιών Ντοκιμαντέρ στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου. Έχει συνεργαστεί με την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ (UNHCR) για τους πρόσφυγες στην Ελλάδα, την Ελληνική Εθνική Επιτροπή της UNICEF, ιστότοπους και εφημερίδες. *Τα Καναρίνια* (2019), η πρώτη του κινηματογραφική δουλειά, ήταν υποψήφια για τα Βραβεία ΙΡΙΣ της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου, απέσπασε το Βραβείο Κοινού FISCHER στο 21ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης και το 3ο Βραβείο καλύτερου Ντοκιμαντέρ στο Φεστιβάλ Στιγμές Αλήθειας της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών (ΕΣΣ). Έχει συμμετάσχει σε διεθνή φεστιβάλ (IFFR Rotterdam, Νύχτες Πρεμιέρας, Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, Φεστιβάλ Δράμας, Syros IFF, New York Greek Film Fest) κάνοντας κυρίως ανεξάρτητες παραγωγές. Αυτή την περίοδο, ετοιμάζει ένα ντοκιμαντέρ για ένα μουσικό, μάστορα του ζουρνά, που ζει σε ένα βαλκανικό χωριό στον κάμπο των Σερρών.

Γιώργος Κυβερνήτης, *Ο Νοικοκύρης*, work in progress
Yorgos Kyvernitis, *The Houseman*, work in progress

Yorgos Kyvernitis was born in Athens, 1988. He works as a photographer and filmmaker between Athens and Amsterdam. His work balances between photojournalism and observational cinema, mainly focused on human stories. Since 2015, he has been capturing the refugee crisis as a photographer. His engagement with documentary-making came naturally. His last documentaries concern the life of an elderly couple living in Syros island, an Italian family that travels around with a moving funfair and a famous Greek singer, Vangelis Germanos. The elements that intrigue him are the concepts of partnership and death. He studied Architecture at the University of Patras (Greece) and pursued a master's degree in Science, Culture and Documentary Filmmaking, at the University of the Aegean (Greece). He has worked with the UN Refugee Agency (UNHCR) in Greece, the UNICEF Greek National Committee, websites and newspapers. His first documentary, *The Canaries* (2019) was nominated for an IRIS Award at the Hellenic Film Academy, won the FISHER Audience Award for Best Short Greek Production at the 21st Thessaloniki Documentary Festival and the 3rd prize for best short documentary from Greek Directors Guild. He has participated, mostly with independent productions, in several international festivals including IFFR Rotterdam; Athens International Film Festival; Thessaloniki Documentary Festival; Drama Short Film Festival; Syros IFF; New York Greek Film Fest. He is currently working on a documentary about a unique musician who lives in a balkan village in Northern Greece.

Γιώργος Κυβερνήτης, Νεφέλη Οικονόμου-Πάντζου, Μαρία Σιδηροπούλου, Αλέξης Χατζηγιάννης (συν-σκηνοθεσία),
Μέσα μου Βλέπω μονάχα Θάλασσα, 2019, 20 λεπτά
Yorgos Kyvernitis, Nefeli Oikonomou-Pantzou, Maria Sidiropoulou, Alexis Chatzigiannis (co-direction),
I only see in me the Sea, 2019, 20 minutes

Αρασέλη Λαιμού / Araceli Lemos

Η Αρασέλη Λαιμού είναι σκηνοθέτις με έδρα την Αθήνα και το Λος Άντζελες. Το 2020 ολοκληρώνει την πρώτη της μεγάλου μήκους ταινία με τίτλο *Η Αγία Έμυ* με παραγωγούς τη StudioBauhaus, την Utopie Films και τη Nonetheless Productions. Πρόκειται για την ιστορία μιας νεαρής Φιλιππινέζας στον Πειραιά που ανακαλύπτει ότι έχει ένα παράξενο χάρισμα, το οποίο προσπαθεί να κατανοήσει και να δαμάσει. Η *Αγία Έμυ* έλαβε χρηματοδότηση από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, την ΕΡΤ, το Γαλλικό Κέντρο Κινηματογράφου και το Eurimages. Η Αρασέλη έχει επίσης πρόσφατα συν-σκηνοθετήσει (με τη Ρηνιώ Δραγασάκη), το ντοκιμαντέρ μικρού μήκους *Stefanos Rokos: Nick Cave & The Bad Seeds NMSWP: 14 Πίνακες, 17 Χρόνια Μετά* (2019) καταγράφοντας τρία χρόνια από τη ζωή του σύγχρονου Έλληνα ζωγράφου Στέφανου Ρόκου. Ως μοντέζ και παραγωγός, η Αρασέλη συνεργάστηκε με τον Παναγιώτη Ευαγγελίδη στο ντοκιμαντέρ του *Irving Park* (2019), το οποίο έλαβε το Mermaid Award στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Ως μοντέζ, το έργο της Αρασέλης Λαιμού περιλαμβάνει επίσης το ντοκιμαντέρ *They glow in the dark* (2013) σε σκηνοθεσία Π. Ευαγγελίδη, το οποίο βραβεύτηκε ως το καλύτερο ντοκιμαντέρ από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου, καθώς και δύο επεισόδια για τη σειρά ντοκιμαντέρ *Lost L.A* για τον δημόσιο τηλεοπτικό σταθμό KCET, εκ των οποίων το επεισόδιο *Borderlands* (σεζόν: 2, επεισόδιο: 2) που προτάθηκε για L.A Emmy. Η μικρού μήκους μαύρη κωμωδία της με τίτλο *Miguel Alvarez wears a wig* (2012), προβλήθηκε σε φεστιβάλ παγκοσμίως, όπως αυτά των Tampere, Δράμα, Outfest, Leeds, μεταξύ άλλων. Η Αρασέλη είναι απόφοιτος του Berlinale Talent Campus, υπότροφος των ιδρυμάτων Fulbright και Ωνάση και ιδρύτρια του International Project Discovery Forum, ενός ετήσιου ετήσιου εργαστηρίου για ταινίες από τις Βαλκανικές χώρες. Είναι κάτοχος MFA στη Σκηνοθεσία από το California Institute of the Arts.

Araceli Lemos is a Greek filmmaker based in Athens and Los Angeles. She is currently finishing her debut feature film *Holy Emy*, produced by StudioBauhaus, Utopie Films, and Nonetheless Productions. It is the story of a young Filipina woman in Greece with an unusual power, that she tries to understand and tame. *Holy Emy* received support from the Greek Film Center, ERT, the French CNC, and Eurimages. Araceli has also recently co-directed (with Rinio Dragasaki) the short film *Stefanos Rokos: Nick Cave & The Bad Seeds' No More Shall We Part: 14 paintings 17 years later* (2019) documenting three years in the life of contemporary Greek painter Stefanos Rokos. As editor and producer, Araceli collaborated with Panayotis Evangelidis on his documentary feature *Irving Park* (2019), winner of the Mermaid Award at the Thessaloniki Documentary Festival. As an editor, Araceli's work also includes the documentary *They glow in the dark* (2013), directed by P. Evangelidis, recipient of the Hellenic Film Academy Award for Best Documentary, and *Lost L.A, (Season 2)* for the public television station KCET, which was nominated for an L.A Emmy Award (*Borderlands, season: 2, episode: 2*). Her 2012 dark comedy short, *Miguel Alvarez wears a wig* screened at festivals worldwide including Tampere, Drama, Leeds and Outfest. Araceli is a Berlinale Talent Campus alumna, a Fulbright and Onassis Foundation Scholar, and the founder of the International Project Discovery Forum, an annual development lab for Balkan feature filmmakers. She holds an MFA in Film Directing from California Institute of the Arts.

Ρηνιώ Δραγασάκη, Αρασέλη Λαιμού, *Stefanos Rokos: Nick Cave & The Bad Seeds' No More Shall We Part, 14 πίνακες, 17 χρόνια μετά*, 2019, 17 λεπτά, φωτογράφος: Sarah Lowe
Rinio Dragasaki, Araceli Lemos, *Stefanos Rokos: Nick Cave & The Bad Seeds' No More Shall We Part, 14 Paintings, 17 Years Later*, 2019, 17 minutes, photographer: Sarah Lowe

Αρασέλη Λαιμού, *Η Αγία Έμυ*, 2021, 112 λεπτά, διεύθυνση φωτογραφίας: Ki Jin Kim
Araceli Lemos, *Holy Emy*, 2021, 112 minutes, director of photography: Ki Jin Kim

Νικολέτα Λεούση / Nikoleta Leousi

Η Νικολέτα γεννήθηκε στην Αθήνα το 1981. Σπούδασε χημικός μηχανικός, αλλά σύντομα αποφάσισε ότι την ενδιαφέρει ο κινηματογράφος. Μπήκε στο Πολυτεχνείο με υποτροφία, με τα λεφτά της οποίας αγόρασε την πρώτη της κάμερα. Σπούδασε Κινηματογράφο στην Ελλάδα και την Αγγλία όπου παρακολούθησε μεταπτυχιακό με θέμα τις ταινίες μυθοπλασίας. Οι ταινίες της αναφέρονται σε ανθρώπους που έρχονται αντιμέτωποι με κοινά προβλήματα, αλλά διαλέγουν να δράσουν με ιδιαίτερους τρόπους. Η δράση συχνά εκτυλίσσεται σε εργασιακούς χώρους και πάντα με φόντο μεγάλες αλλαγές, μείγματα character-driven ιστορίας και πολιτικού σινεμά. Η ταινία της με τίτλο *37 Μέρες* έκανε πρεμιέρα στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Ρότερνταμ (IFFR) το 2019, ενώ ταινίες της έχουν συμμετάσχει σε πολλά διεθνή φεστιβάλ. Συμμετείχε επίσης στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου και στο πρόγραμμα Sarajevo Talents. Το 2020 γράφει το σενάριο της πρώτης της ταινίας μεγάλου μήκους και δουλεύει πάνω σε ένα προσωπικό project ντοκιμαντέρ.

Νικολέτα Λεούση, *Γράμμα στη Σοφία*, 2018, 3 λεπτά
Nikoleta Leousi, *Letter to Sophia*, 2018, 3 minutes

Born in Athens in 1981, Nikoleta has studied chemical engineering, but soon decided she is interested in filmmaking. She entered the university on a scholarship, the money of which she used to purchase her first video camera. She has studied Cinema both in Greece and the UK, where she completed an MA in Fiction Film. Her previous short films involve strong protagonists in the backdrop of important social and political changes. They are blends of character-driven storytelling and political cinema. Her previous short film *37 Days* premiered at the International Film Festival of Rotterdam in 2019 and her films have been contested in numerous film festivals. A Berlinale and Sarajevo Talents alumna, she is currently writing her first feature film script, while working on a personal documentary project.

Νικολέτα Λεούση, *Τζένη και Γιάννης*, 2018 , 13 λεπτά
Nikoleta Leousi, *John and Jenny*, 2018, 13 minutes

Χρήστος Μασσαλάς / Christos Massalas

Γεννήθηκε το 1986. Σπούδασε στο Kingston University και στο London Film School στο Λονδίνο. Οι μικρού μήκους ταινίες του *Copa-Loca* (2017), *Flowers and Bottoms* (2016) κ.α. έχουν προβληθεί σε πάνω από διακόσια διεθνή κινηματογραφικά φεστιβάλ (Φεστιβάλ Καννών, AFI Fest, New Directors/New Films, Σεράγεβο, Ρέικιαβικ κ.α.) και έχουν αποσπάσει μια σειρά από βραβεία. Το 2016 είχε επιλεγεί ως ένας από τους δεκαπέντε πιο υποσχόμενους νέους σκηνοθέτες παγκοσμίως από το 69ο Φεστιβάλ του Λοκάρνο. Η μικρού μήκους ταινία του, *Copa-Loca* (2017), απέσπασε το βραβείο της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου και ήταν υποψήφια στα βραβεία της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Κινηματογράφου. Αυτή την περίοδο, ολοκληρώνει το *Broadway*, το μεγάλου μήκους ντεμπούτο του.

He was born in 1986. He studied at the Kingston University and the London Film School, London. His short films have screened in over two hundred international film festivals (Cannes, AFI Fest, New Directors/New Films, Sarajevo, Reykjavik and more) and have received several prizes. In 2016, he was selected by Locarno Filmmakers Academy as one of the fifteen most promising filmmakers from around the world. His latest short film, *Copa-Loca* (2017), won the Hellenic Film Academy Award and he was nominated at the European Film Awards. His feature debut, *Broadway* is currently in post-production.

Χρήστος Μασσαλάς, *Copa-Loca*, 2017, 14 λεπτά
Christos Massalas, *Copa-Loca*, 2017, 14 minutes

Χρήστος Μασσαλάς, *Copa-Loca*, 2017, 14 λεπτά
Christos Massalas, *Copa-Loca*, 2017, 14 minutes

Ελίνα Πάνικ / Elina Panik

Η Ελίνα Πάνικ γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Γερμανική Φιλολογία και Κινηματογράφο στην Αθήνα και το Βερολίνο. Το 2010 συμμετείχε στο Berlinale Talent Campus. Το 2013 η τέταρτη, μικρού μήκους ταινία της *Ο καθρέφτης του Λόρδου Πατσόγκ* απέσπασε το Platinum Remi Award στο Worldfest στο Χιούστον του Τέξας και ειδική μνεία για τη φωτογραφία της στο Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους της Δράμας. Την ίδια χρονιά της απονεμήθηκε το Best LoFi Award στα Berlin Music Video Awards για το βίντεο κλιπ *Terrorist* της Petra Flurr. Η τελευταία της μικρού μήκους ταινία, *Άννα και Φαίδρα*, ελληνολιθουανικής συμπαραγωγής έκανε πρεμιέρα το 2020 στο Vilnius International Film Festival (VIFF). Διδάσκει θεατρική έκφραση στο Φάρο Τυφλών στην Αθήνα, ενώ συγγράφει το σενάριο για τη μεγάλου μήκους ταινία *Τόπος*. Βρίσκεται σε μόνιμη αναζήτηση των ορίων μεταξύ του ρεαλισμού και του σουρεαλισμού.

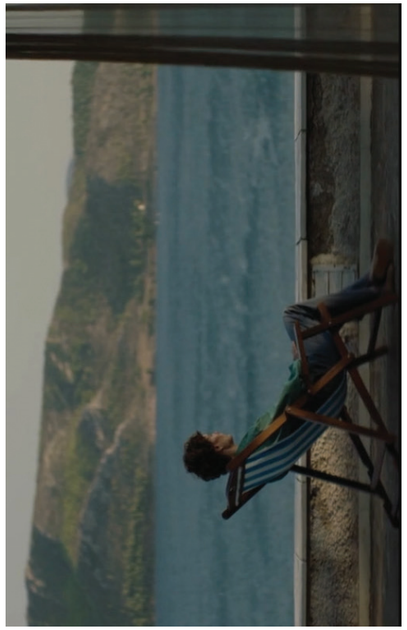

Ελίνα Πάνικ, *Άννα και Φαίδρα*, 2020, 20 λεπτά
Elina Panik, *Anna and Phaedra*, 2020, 20 minutes

Elina Panik was born in Athens. She studied Film and German Literature in Athens and Berlin. In 2010, she participated in the Berlinale Talent Campus with her short film *The Desperation of Mimi*. Her fourth film, *The Mirror of Lord Patschog* won the Platinum Remi Award at Worldfest Houston, Texas, in 2013 and a Special Mention for its cinematography at the Drama International Short Film Festival. That same year, she won the Best LoFi award at the Berlin Music Video Awards with the music video she directed for the song *Terrorist* by Petra Flurr. Her last short film, *Anna and Pheadra* is a greek-lithuanian co-production and premiered in 2020 at the Vilnius International Film Festival (VIFF). She teaches Theater in the Lighthouse for the Blind, a non profit organization in Athens and writes the script for her feature film, *Topos.* She permanently explores the borders between realism and surrealism.

Ελίνα Πάνικ, *Ο καθρέφτης του λόρδου Πατσόγκ*, 2013, 13 λεπτά
Elina Panik, *The mirror of lord Patschog*, 2013, 13 minutes

Άλκης Παπασταθόπουλος / Alkis Papastathopoulos

Ο Άλκης Παπασταθόπουλος είναι απόφοιτος του Τμήματος Κινηματογράφου της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτέλειου και alumnus του Sundance Institute. Το 2013 η ταινία μικρού μήκους του, *En flicka* (2012) βραβεύτηκε στο Outview Film Festival. Το 2014 η πειραματική ταινία του, *En pojke* (2013) έκανε πρεμιέρα στο MIX Queer Experimental Film Festival της Νέας Υόρκης και συνέχισε την πορεία της σε πολλά διεθνή φεστιβάλ. Το 2018 η τηλεοπτική σειρά *Sleepover* (2018) που δούλεψε με τη Μαρία Χατζάκου επιλέχθηκε να συμμετάσχει στο MIDPOINT TV Launch, όπου και κέρδισε το Βραβείο Καλύτερου Τηλεοπτικού Σεναρίου από το HBO Europe. Παράλληλα, ολοκλήρωσε το μικρού μήκους μουσικό βίντεο *Gomenaki* (2018) που απέσπασε το βραβείο καλύτερου μουσικού βίντεο στο IndieMemphis Film Festival. Το 2019 το *Sleepover* (2018) επιλέχθηκε να συμμετάσχει στο New Voices του Sundance Institute καθιστώντας το, το πρώτο ευρωπαϊκό project που έχει συμμετάσχει ποτέ στο συγκεκριμένο lab. Η τελευταία του μικρού μήκους *Hyped* (2019) επιλέχθηκε στο επίσημο διαγωνιστικό των Νυχτών Πρεμιέρας και απέσπασε το βραβείο καλύτερης γυναικείας ερμηνείας (Άρτεμις Τζώρτζογλου, Άννα Παπαγεωργίου). Από τότε έχει επιλεχθεί να συμμετάσχει στα διαγωνιστικά των σημαντικότερων LGBTQ+ φεστιβάλ παγκοσμίως. Το 2020 το υπό ανάπτυξη σενάριο του *Honeymoon* επιλέχθηκε από το διεθνές Pitching Forum *Pitch Please!* του Inside Out Toronto International Film Festival με την υποστήριξη του Netflix και από το Pitching Lab του Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Δράμας.

Άλκης Παπασταθόπουλος, *Hyped* , 2019, 13 λεπτά
Alkis Papastathopoulos, *Hyped*, 2019, 13 minutes

Alkis Papastathopoulos is a filmmaker from Greece who holds an MA degree in Film Studies from the Aristotle University of Thessaloniki. They are a Sundance Alumnus and have directed five short films. In 2013, their short film *En Flicka* (2012) won a special mention at Outview Film Festival. In 2014, their experimental short *En pojke* (2013) premiered in MIX NYC Queer Experimental Film Festival and continued its journey in several international festivals. In 2018, their short film/ music video *Gomenaki* (2018) won the Best Sound Music Video award at IndieMemphis Film Festival. The same year they won the HBO Europe award for the Best TV Series project at Midpoint TV Launch for the series in development *Sleepover* (2018) they co-write with Maria Hatzakou. In 2019, *Sleepover* (2018) was selected to be part of Sundance Institute's New Voices Lab. Their latest short film *Hyped* (2019) premiered at the official competition of Athens International Film Festival where it won the Best Performance by Female Actress Award and has been part of the most prestigious LGBTQ+ film festivals internationally (Inside Out Toronto International Film Festival, Image+Nation Montreal IFF). Their short film in development, *Honeymoon* was selected to be part of "Pitch Please!" forum at Toronto Inside Out, and at the Pitching Lab of Drama International Film Festival.

Άλκης Παπασταθόπουλος, *Gomenaki* , 2018, 9 λεπτά
Alkis Papastathopoulos, *Gomenaki*, 2018, 9 minutes

Στέργιος Πάσχος / Stergios Paschos

Γεννήθηκε στο Βελεστίνο το 1985 και ζει και εργάζεται στην Αθήνα από το 2008. Έχει γράψει και σκηνοθετήσει επτά μικρού μήκους ταινίες, ενώ εργάζεται ως σεναριογράφος και script editor και για άλλους σκηνοθέτες. Το 2013 συμμετείχε με το σενάριο *Γουρούνια στον άνεμο* στο πρόγραμμα *Script&Pitch* του TorinoFilmLab, στο Mediterranean Film Institute-*Script2Film Workshop* και στο *Cinelink* του Φεστιβάλ του Σαράγεβο, ενώ το 2014 παρακολούθησε το πρόγραμμα *Framework* του Torino Film Lab. Το 2016 ολοκλήρωσε την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, *ΑΦΤΕΡΛΩΒ*, η οποία έκανε πρεμιέρα στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Λοκάρνο τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς και απέσπασε το βραβείο της Επιτροπής Νέων στο τμήμα Concorso Cineasti del presente. Το Νοέμβριο της ίδιας χρονιάς η ταινία προβλήθηκε στο διεθνές διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και κέρδισε το Βραβείο Καλλιτεχνικού Επιτεύγματος και ειδική μνεία για την ερμηνεία του Χάρη Φραγκούλη. Επίσης, κέρδισε το βραβείο της Cineuropa στο Festival International du Film d'Amour de Mons και το βραβείο καλύτερης ταινίας από τη FIPRESCI στο Transilvania International Film Festival. Μέχρι σήμερα έχει προβληθεί σε περισσότερα από 30 κινηματογραφικά φεστιβάλ ανάμεσα στα οποία: το São Paulo International Film Festival, το Istanbul International Film Festival, το Raindance, και το Cairo International Film Festival.

Στέργιος Πάσχος, *Πέστε ο πόθος πού φυτρώνει; Ένα πορτραίτο του Γιώργου Πανουσόπουλου*, 2021, 90 λεπτά
Stergios Paschos, *Tell me where is Fancy Bred? A portrait of Yorgos Panousopoulos*, 2021, 90 minutes

Stergios Paschos was born in Velestino in 1985. He lives in Athens since 2008 and works as a screenwriter and director in film and television. He has written and directed several short films while he also works as a screenwriter or script editor for other directors. He participated with his project, *Pigs on the Wind* in Torinofilmlab's *Script & Pitch*, *Framework*, Mediterranean Film Institute-*Script2Film Workshop* and Sarajevo Film Festival's *CineLink*. In 2016, his debut feature, *AFTERLOV* premiered in Locarno Film Festival at the Concorso Cineasti del Presente and won the youth jury prize for Best Picture, following the Artistic Achievement Award at Thessaloniki International Film Festival, Youth Jury Award at the Festival International du Film d' Amour de Mons and the Fipresci award at the Transylvania Film Festival. So far, *AFTERLOV* has been screened in numerous festivals, such as: São Paulo International Film Festival; Istanbul International Film Festival; Raindance and Cairo International Film Festival.

Στέργιος Πάσχος, *ΑΦΤΕΡΛΩΒ*, 2016, 94 λεπτά
Stergios Paschos, *AFTERLOV,* 2016, 94 minutes

Αντιγόνη Ρώτα / Antigoni Rota

Η Αντιγόνη Ρώτα γεννήθηκε στην Αθήνα το 1984. Σπούδασε Φυσική στο Τμήμα Θετικών Επιστημών στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο και ολοκλήρωσε στο ίδιο τμήμα το Μεταπτυχιακό Δίπλωμα Ειδίκευσης στη Φυσική Περιβάλλοντος και Μετεωρολογία. Για τα τέσσερα χρόνια που ακολούθησαν τις σπουδές της εργάστηκε στην Ελληνική Βιομηχανία Αλουμινίου στο τμήμα Τεχνολογίας και Παραγωγής. Τα τελευταία έξι χρόνια δουλεύει στο χώρο του κινηματογράφου από διαφορετικές θέσεις στον τομέα της παραγωγής. Ξεκινώντας από την παραγωγή ντοκιμαντέρ στη μη κερδοσκοπική εταιρεία παραγωγής Άνεμον, συνέβαλε σε διάφορα πρότζεκτ της εταιρίας. Από το Δεκέμβρη του 2016 είναι η βασική παραγωγός της ανεξάρτητης μη κερδοσκοπικής εταιρείας παραγωγής Τετραγωνισμένο Τετράγωνο. Έχει αναλάβει ως παραγωγος ταινίες μικρού μήκους, οι οποίες γνώρισαν μεγάλη επιτυχία σε διεθνή φεστιβάλ (Cannes, Venice, Rotterdam, Telluride). Οι ταινίες της έχουν επίσης μεταδοθεί από τηλεοπτικά κανάλια, όπως είναι το ARTE και το Cosmote TV και διανέμονται σε διάφορες πλατφόρμες VOD. Ανάμεσα στις μικρού μήκους ταινίες της είναι η *Όγδοη Ήπειρος* που έκανε την πρεμιέρα της στο διεθνές φεστιβάλ της Βενετίας το 2017 και το *Third Kind* που έκανε πρεμιέρα στην Εβδομάδα Κριτικής στις Κάννες το Μάϊο του 2018. Αυτήν την περίοδο συνεργάζεται με την σκηνοθέτη και παραγωγό Ελίνα Ψύκου στην εταιρεία Jungle Films, για την παραγωγή του μεγάλου μήκους ντοκιμαντέρ με τίτλο *Stray Bodies*. Ταυτόχρονα, σε συνεργασία με την παραγωγό Μαρία Δρανδάκη και τον Στέλιο Κοτιώνη αναπτύσσουν ένα ghost love story, τη δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του Γιώργου Ζώη με τίτλο *Arcadia*. Το Φεβρουάριο του 2020 συμμετείχε στο πρόγραμμα Berlinale Talents του 60ού Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου, ενώ παράλληλα επιλέχθηκε με το πρότζεκτ *Arcadia* στο *Berlinale Talent Lab*. Από τον Ιανουάριο του 2021 δουλεύει ως συνεργάτις παραγωγός στο κινηματογραφικό τμήμα της Foss Productions.

Antigoni Rota was born in Athens in 1984. She studied Physics at the Department of Sciences of the National and Kapodistrian University of Athens and she obtained a Master's Degree in Environmental Physics and Meteorology from the same department. She spent four years as a professional in the Hellenic Aluminum Industry Unit in the Technology & Production Department. For the past six years, she has been working in the field of Cinema in various production posts starting with the production of documentaries at the non-profit production company Anemon. Since December 2016, she is the main producer of Squared Square Films, an independent, non-profit, film company. She has produced short films with successful presence in international festivals (Cannes, Venice, Rotterdam, Telluride). Her body of work has been broadcasted from TV channels such as ARTE and Cosmote TV, and has been distributed in several VOD platforms. Among her other short films, *Eighth Continent* premiered at the Venice International Film Festival in 2017, while *Third Kind* premiered in the Semaine de la Critique du Festival du Film de Cannes in May 2018. She runs the Jungle Film production company together with director and producer, Elina Psykou while the two of them develop their first feature documentary, *Stray Bodies*. In parallel, she is collaborating with producer Maria Drandakis and Stelios Kotionis on the development of a ghost love story: the second feature film by George Zois, *Arcadia*. In February 2020, she participated in the Berlinale talents of the 60th Berlin Film Festival and she has been selected for the *Berlinale Talent Lab* with the *Arcadia* project in the same year. Since January 2021, she has been collaborating with Foss Productions as an associate producer of the film department.

Αντιγόνη Ρώτα, παραγωγός (σκηνοθέτης: Δημήτρης Αναγνώστου), *Mare Nostrum*, 26 λεπτά, διευθυντής φωτογραφίας: Γιάννης Καραμπάτσος
Antigoni Rota, producer (director: Dimitris Anagnostou), *Mare Nostrum*, 26 minutes, director of photography: Yannis Karabatsos

Αντιγόνη Ρώτα, παραγωγός (σκηνοθέτης: Γιώργος Ζώης), *Όγδοη Ήπειρος*,
11 λεπτά, διευθυντής φωτογραφίας: Στέλιος Πίσσας
Antigoni Rota, producer (director: Yorgos Zois), *Eighth Continent*,
11 minutes, director of photography: Stelios Pissas

Κωνσταντίνος Σαμαράς / Konstantinos Samaras

Ο Κωνσταντίνος Σαμαράς γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Αποφοίτησε από τη Νομική του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και στη συνέχεια σπούδασε Κινηματογράφο στο Παρίσι, όπου έζησε και εργάστηκε για μερικά χρόνια. Εκτός από σκηνοθέτης έχει εργαστεί και ως υπεύθυνος προγράμματος φεστιβάλ και κριτικός κινηματογράφου. Δούλεψε ως βοηθός σκηνοθέτη σε μια σειρά από ταινίες σκηνοθετών, όπως είναι ο Νίκος Παναγιωτόπουλος, ο Benoît Jacquot, ο Πάνος Κούτρας. Σκηνοθέτησε τις μικρού μήκους ταινίες *Gloria* (2008), *Το κόκκινο αδιάβροχο* (2010), *Τα ήσυχα βράδια* (2012), *Τρεις αυγουλιέρες παραλίγο τέσσερις* (2014). Η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία *Μαγικό δέρμα* (2018) συμμετείχε στην εβδομάδα κριτικής του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου, ενώ η πρωταγωνίστρια, Ανθή Ευστρατιάδου, απέσπασε το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενης Ηθοποιού στις Νύχτες Πρεμιέρας. Αυτήν τη περίοδο βρίσκεται στην προετοιμασία της δεύτερης μεγάλου μήκους ταινίας του με τίτλο *Επιτάφιος*.

Konstantinos Samaras was born and raised in Thessaloniki. He graduated with a law degree from the Aristotle University of Thessaloniki and then studied Film in Paris, where he lived and worked for several years. In addition to directing, he has been occupied as a film festival programmer and a film critic. He has also worked as an assistant director beside several directors, including: Nikos Panayotopoulos, Benoît Jacquot, Panos Koutras. He has directed the short films *Gloria* (2008), *The Red Raincoat* (2010), *The Quiet Nights* (2012), *Three Egg Holders, Almost Four* (2014). His first feature film, *Magic Skin* (2018) has been screened in Berlinale's Critics' Week, while the protagonist, Anthie Efstratiadou, won the Emerging Actor Award at the Athens International Film Festival. He is in the process of preparing his second feature film under the title *Epitaph*.

Κωνσταντίνος Σαμαράς, *Επιτάφιος*, (σε διαδικασία παραγωγής)
Konstantinos Samaras, *Epitaph*, (work in progress)

Κωνσταντίνος Σαμαράς, *Μαγικό δέρμα*, 2018, 90 λεπτά
Konstantinos Samaras, *Magic skin*, 2018, 90 minutes

Βαγγέλης Σέρφας / Vangelis Serfas

Ο Βαγγέλης Σέρφας γεννήθηκε στη Σαλαμίνα. Σπούδασε Κινηματογράφο στην Αθήνα. Η πρώτη του ταινία μικρού μήκους, *Sunday* (2014) κέρδισε βραβείο σεναρίου στο 37ο Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Δράμας. Εργάζεται ως σεναριογράφος και script consultant. Πολλά από τα σενάρια του έχουν βραβευτεί και χρηματοδοτηθεί από την ΕΡΤ και το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Το σενάριο του *Τζένη και Γιάννης* χρηματοδοτήθηκε από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου το 2017. Ήταν συν-σεναριογράφος στην ταινία μικρού μήκους *37 Μέρες* που κέρδισε το βραβείο καλύτερου σεναρίου στο 24ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου, Νύχτες Πρεμιέρας το 2018. Ο *Βασιλικός* (2019) είναι η δεύτερη του ταινία μικρού μήκους. Ασχολείται επίσης με το μοντάζ, και έχει μοντάρει τρεις ταινίες μικρού μήκους. Αυτή την περίοδο δουλεύει πάνω στο πρώτο του σενάριο μεγάλου μήκους με τίτλο *Gasoline*, ενώ βρίσκεται στο στάδιο προ-παραγωγής για ένα ντοκιμαντέρ σχετικά με το πώς είναι να μεγαλώνεις στη Σαλαμίνα.

Vangelis Serfas was born and raised in Salamina, Greece. He studied Film and Television in Athens. His first short film, *Sunday* (2014) won the Best Screenplay Award in the 37th Drama International Short Film Festival. He works as a screenwriter and as a script consultant. Many of his screenplays have been awarded and funded by the Hellenic Broadcast Corporation and the Greek Film Centre.

Βαγγέλης Σέρφας, *Βασιλικός*, 2019, 18 λεπτά
Vangelis Serfas, *Vasilikos*, 2019, 18 minutes

His script, *Jenny and John* has been funded by the Hellenic Film Academy in 2017. He has co-written the short film *37 Days*, which won the Best Screenplay Award in the Shorts Category at the 24th Athens International Film Festival, in 2018. *Vasilikos* (2019) is his second short film. He also works as a film editor and has edited three films. He is currently writing his first feature film screenplay, titled *Gasoline*, while he is in the pre-production stage of a documentary on growing up in the island of Salamina.

Βαγγέλης Σέρφας, *Βασιλικός*, 2019, 18 λεπτά
Vangelis Serfas, *Vasilikos*, 2019, 18 minutes

Λία Τσάλτα / Lia Tsalta

Η Λία Τσάλτα γεννήθηκε στην Καλαμάτα το 1990 και εργάζεται ως σκηνοθέτις και σεναριογράφος με έδρα την Αθήνα, όπου και σπούδασε Σκηνοθεσία Κινηματογράφου και Τηλεόρασης. Το 2012 επελέγη να συμμετάσχει στα εντατικά κινηματογραφικά εργαστήρια του New School Athens με υποτροφία. Η πρώτη της μικρού μήκους ταινία *Το Δάσος* (2018) έκανε την πρεμιέρα της στο 24ο φεστιβάλ κινηματογράφου του Σαράγεβο, και προβλήθηκε στο διαγωνιστικό τμήμα φεστιβάλ, όπως το Encounters Short Film Festival και το Uppsala International Short Film Festival, ενώ βραβεύτηκε στις Νύχτες Πρεμιέρας ως το καλύτερο σκηνοθετικό ντεμπούτο μικρού μήκους. Αυτήν την περίοδο ετοιμάζει την επόμενη μικρού της μήκους ταινία που ανήκει στο είδος της επιστημονικής φαντασίας και υποστηρίζεται από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου και την E.P.T. Το 2019 εκπροσώπησε την Ελλάδα στο *Sarajevo Talents Script Station* ως σκηνοθέτης και σεναριογράφος με το προαναφερθέν μικρού μήκους σενάριό της. Οι ταινίες της είναι εστιασμένες στη δημιουργία σκληρών και δυστοπικών κόσμων, όπου η αφήγηση λειτουργεί με αφαιρετικό τρόπο.

Lia Tsalta was born in Kalamata in 1990 and she is a film writer and director based in Athens, Greece, where she pursued her studies in Film and Television Directing. In 2012 she was selected to participate at the extensive cinematic workshops of the New School Athens with a full scholarship. Her very first short film *The Forest* (2018) premiered at the 24th Sarajevo Film Festival and it was screened in the competition section of international film festivals, such as the Encounters Short Film Festival, and the Uppsala International Short Film Festival. The film has also won the Best Debut Short Film award at the Greek Film Festival Premiere Nights. Currently, she is working on the pre-production of her next short film, which belongs to the genre of science-fiction and is supported by the Greek Film Centre and the Hellenic Broadcasting Corporation. In 2019, she represented Greece at the *Sarajevo Talents Script Station* as a film writer and director with the above mentioned film. Her body of work concentrates on the creation of harsh and dystopian worlds where the narration works in a minimal and abstract way.

Λία Τσάλτα, *Το Δάσος*, 2018, 18 λεπτά
Lia Tsalta, *The Forest*, 2018, 18 minutes

Λία Τσάλτα, *Το Δάσος*, 2018, 18 λεπτά
Lia Tsalta, *The Forest*, 2018, 18 minutes

Παναγιώτης Χαραμής / Panagiotis Charamis

Ο Παναγιώτης Χαραμής γεννήθηκε στη Δράμα το 1978. Σπούδασε Θεωρία Κινηματογράφου στο University of Kent και ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές του σπουδές στη Σκηνοθεσία στο Kingston University το 2009. Έκτοτε εργάζεται ως σκηνοθέτης στον κινηματογράφο και στη διαφήμιση στην Αθήνα, στο Λονδίνο και στην Κωνσταντινούπολη.

Panagiotis Charamis was born in Drama in 1978. He completed his BA in Film Studies at the University of Kent in 2006. In 2009, he graduated with an MA in Filmmaking from Kingston University. Since then, he has been working as a director in cinema, as well as in advertising in Athens, London and Istanbul.

Παναγιώτης Χαραμής, *Άβανος*, 2018, 20 λεπτά
Panagiotis Charamis, *Avanos*, 2018, 20 minutes

Παναγιώτης Χαραμής, *Άβανος*, 2018, 20 λεπτά
Panagiotis Charamis, *Avanos*, 2018, 20 minutes

ΧΟΡΟΣ

DANCE

Αναστάσιος Κουκουτάς / Anastasio Koukoutas

Η πανδημία και η λύση του ψηφιακού μέσου: προοπτικές και ερωτήματα σε σχέση με τη χορευτική τέχνη
The pandemic and the digital media solution: perspectives and queries relating to the art of dance

Η σύνδεση του χορού με την κινούμενη εικόνα είναι από τις απαρχές της εμφάνισης του καλλιτεχνικού μοντερνισμού τεκμηριωμένη αισθητικά και ιστορικά. Από τις φωτογραφικές σπουδές του Eadweard J. Muybridge, μέχρι τους πρωτοποριακούς πειραματισμούς του χορογράφου Merce Cunningham μεσολαβεί περίπου ένας αιώνας τεχνολογικών καινοτομιών, διάστημα στο οποίο η χρήση της τεχνολογίας στο πεδίο της χορευτικής τέχνης αντιμετωπίζεται οπωσδήποτε αμφίθυμα. Κάποιες φορές, προσλαμβάνεται αντιδιαμετρικά με τη φυσική παρουσία των χορευτών, λες και ο χορός δεν είναι ήδη μια τεχνολογία διαχείρισης των φυσικών δυνάμεων και ικανοτήτων του σώματος. Άλλοτε πάλι, γίνεται αντιληπτή χειραφετητικά εμπλουτίζοντας τις αφηγήσεις για το χορευτικό σώμα κυρίως σε σχέση με εκείνη την κυρίαρχη αντίληψη που συνέδεε τον χορό με το “εδώ και τώρα” της χορευτικής δράσης εδραιώνοντας το μύθο για το “εφήμερο” της ύπαρξής του. Πλέον, δεν αναρωτιόμαστε αν ο χορός συμβαίνει ή όχι σε ψηφιακά περιβάλλοντα, αλλά το πώς η τεχνολογία ενσωματώνεται στο χορό (και τη χορογραφία) προτείνοντας νέους τρόπους διαχείρισης της υλικότητας των σωμάτων, καθώς και της ανθρωπινότητας, με την προϋπόθεση ότι ο χορός ως σωματική έκφραση και η επιθυμία της επικοινωνίας των ιδεών είναι στοιχεία που διατρέχουν τον προβληματισμό γύρω από τη διερώτηση: “τι μπορεί ένα σώμα;”.

Η επικράτηση του ψηφιακού δεν επαληθεύει μονάχα την παντοκρατορία της εικόνας στο σύγχρονο πολιτισμό, αλλά και το πώς ο ψηφιακός-ψηφιοποιημένος πολιτισμός προσανατολίστηκε πέρα από την προσομοίωση της “πραγματικότητας” στις οθόνες σε μια βιοπολιτική στρατηγική ενσωμάτωσης της τεχνολογίας σε κάθε πτυχή της ζωής. Δεν είναι τυχαίο ότι ο τεχνολογικός εποικισμός της δημόσιας και ιδιωτικής σφαίρας ολοκληρώθηκε σε μια περίοδο κατά την οποία η ανθρώπινη επαφή θεωρείται επισφαλής, πιθανός τρόπος μετάδοσης του κορωνοϊού και μέσο εξάπλωσης της πανδημίας. Παραδόξως, ο ψηφιακός κόσμος έγινε ο κατεξοχήν τόπος από τον οποίο ατενίζουμε το “έξω”: τη δουλειά, τις σχέσεις, τη διαχείριση του ελεύθερου χρόνου, τη δημιουργικότητα. Ωστόσο, πέρα από κάθε δυσοίωνο σενάριο για τον τρόπο κεφαλαιοποίησης του ανθρώπινου πλούτου μέσω της τεχνολογικής διάχυσης ή μεσολάβησης, το ζητούμενο δεν είναι να επαναφέρουμε το δίπολο εικονικό-πραγματικό σα να υπονοούσαμε την προαιώνια πάλη μεταξύ ψευδαίσθησης και αλήθειας, ούτε πιθανά να επικαλεστούμε ένα ουσιοκρατικό τρόπο σύλληψης της ανθρώπινης έκφρασης και επικοινωνίας που θα απέδιδε συγκεκριμένα, πάγια και καθολικά γνωρίσματα στη χορευτική τέχνη και στο ψηφιακό αποτύπωμά της. Ο χορός διαχειρίζεται συλλογικές αναπαραστάσεις, πολιτισμικές αξίες που εγγράφονται στο σώμα -και εν μέρει το κατασκευάζουν-, τον εργασιακό μόχθο των χορευτών που διαθλάται μέσα από τα καλλιτεχνικά στερεότυπα της δεξιοτεχνίας και της (αυτό-)έκφρασης. Κυρίως όμως, ο χορός είναι ένα μέσο που μπορεί να μας διαφωτίσει για τον τρόπο με τον οποίο βιώνουμε το σώμα μας αναγνωρίζοντας το ως τόπο προσωπικών, συλλογικών, φαντασιακών, πραγματικών βιωμάτων.

Έτσι, το πρόβλημα της επικράτησης της ψηφιοποίησης αναδιατυπώνεται όχι τόσο σε σχέση με τις αισθητικές προσλαμβάνουσες του ψηφιακού, στο πώς δηλαδή αξιολογούμε με αισθητικά κριτήρια ένα έργο που δημιουργείται στην ψηφιακή σφαίρα, αλλά στο πώς το σώμα γίνεται αντιληπτό ως ικανή και αναγκαία συνθήκη για το χορευτικό συμβάν, στον τρόπο με τον οποίο οριοθετείται η ελευθερία στο χορό ως η δύναμη του να μη χορέψουμε, και συνεπώς ως επιλογή του πώς ή πότε θα κινηθούμε.

Η επιλογή του ψηφιακού μέσου στην παρούσα συγκυρία συνιστά και πολιτική επιλογή, αφού παρουσιάζεται αποκλειστικά ως μια αισθητικά λειτουργική απόφαση, ως μια λύση συναρμοσμένη με τις συνθήκες που την έχουν καταστήσει αναγκαία. Τίθεται όμως και μια οντολογική διάσταση, αυτή της πολιτικής του σώματος, αλλά και του σώματος ως φορέα του πολιτικού, η οποία προβληματοποιείται περαιτέρω, αν δεν εξετάσουμε τη συγκυριακή σύγκλιση του ψηφιακού πεδίου με το πεδίο του χορού. Τι μπορούν τελικά τα σώματα στο ψηφιακό; Γίνεται να εννοήσουμε το ψηφιακό, όχι σαν επιστράτευση του δυνατού (possible), σαν υποκατάστατο λύσης στην υφιστάμενη συνθήκη επισφάλειας, αλλά ως δυνητική (virtual) έκφραση μιας δημιουργικότητας που αψηφά το σύνδρομο της παραγωγικότητας;

Με την επίγνωση, επομένως, ότι η τεχνολογία δεν είναι ουδέτερη καθώς φέρει ήδη εντός της πολιτικές επιλογές και στοχεύσεις, πώς μπορούμε να επινοήσουμε έναν τρόπο συν-ύπαρξης πέρα και μέσω της αδυνατότητας επαφής στην πανδημία; Δεν εννοώ έναν τρόπο που να υπαγορεύει μορφές αντίστασης ή να επικαλείται την υπερβατικότητα, ώστε να στοχαστούμε λύσεις απαλλαγμένες από αντιφάσεις. Παρ' όλα αυτά, εάν το δυνητικό (virtual) περιορίστηκε στο πεδίο του ορατού (visible) και στα ψηφιακά παράγωγά του (digital), τότε μήπως βρισκόμαστε εγκλωβισμένοι σε μια δυστοπία του εικονικού (visual); Μήπως τα ψηφιακά μέσα δεν είναι τα σύγχρονα μέσα καλλιτεχνικής παραγωγής, όπως τα οραματιζόμασταν πριν από μία τριακονταετία, αλλά ακόμη ένα εργαλείο της επιχειρηματικότητας του καλλιτέχνη που του υπαγορεύει το πεδίο δράσης του; Αφήνω το ερώτημα να αιωρείται, καθώς οι συνολικές επιπτώσεις των υγειονομικών μέτρων στον καλλιτεχνικό χώρο με αφορμή την προστασία από την εξάπλωση του κορωνοϊού, είναι πρόωρο να προβλεφθούν.

Το πολιτικό στην παρούσα συγκυρία δεν εμφανίζεται ως μήνυμα ή ως κριτική σε όσα βιώνουμε την περίοδο της πανδημίας. Το πολιτικό εντός του αισθητικού προκύπτει από τον τρόπο με τον οποίο δημιουργούμε ένα ιδιαίτερο βίωμα του χώρου και του χρόνου, ένα αισθητήριο το οποίο καθορίζει τρόπους να είμαστε μαζί ή χωριστά εντός και εκτός του ψηφιακού κόσμου. Υπενθυμίζει, επίσης, ότι οι καλλιτεχνικές μας πρακτικές, ειδικότερα στο πεδίο του χορού, πλάθουν μορφές ορατότητας που ανα-διαμορφώνουν τους όρους συνύπαρξης και συναίσθησης, εμπλέκονται με αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε "κοινή αίσθηση" του κόσμου -όμως όχι αναγκαστικά ενιαία-, προωθούν τρόπους να παραμένουμε ενεργοί και δημιουργικοί χωρίς τον καταναγκασμό της δουλειάς, τη μονομερή υπεράσπιση της αξίας της δημιουργικότητας μέσα από την παραγωγή έργου. Με άλλα λόγια, οφείλουμε να ζυγίσουμε το προτέρημα της λειτουργικής διάστασης των ψηφιακών μέσων, τι μπορούμε να κάνουμε με αυτά εν καιρώ πανδημίας και την επίδρασή τους στην καθημερινή μας ενσώματη εμπειρία, μια εμπειρία που προσλαμβάνεται με εντελώς διαφορετικό τρόπο στο τεχνογενές περιβάλλον. Αν ο χορός παραμένει μια σχεσιακή πρακτική, ας αναρωτηθούμε τι διασώζεται ή τι διακυβεύεται στην αποτύπωση του στο ψηφιακό περιβάλλον, πριν υπογράψουμε τον πανηγυρικό της καθολικής επικράτησης των ψηφιακών τεχνολογιών.

Ο Αναστάσιος Κουκουτάς είναι θεωρητικός του χορού, δραματουργός και αρθρογράφος. Το 2019 ήταν μέλος της Επιτροπής Αξιολόγησης της ARTWORKS για το πεδίο του Χορού μαζί με την Ερμίρα Γκόρο και τον Χρήστο Παπαδόπουλο.

The connection between dance and the moving image has been aesthetically and historically documented since the dawn of modernism in the arts. Wedged between the photographic studies of Eadweard J. Muybridge and choreographer Merce Cunningham's avant-garde experimentations is a century of technological innovation, during which the use of technology in the field of dance has garnered ambivalent reactions. At times, technology is viewed as being diametrically opposed to the physical presence of dancers, as if dance were not already a technology governing the human body's natural strength and abilities. At others, it acquires an emancipatory dimension, which reinforces the existing narratives on the dancing body —particularly so in relation to that dominant conception that used to link dance to the 'here and now' of the dance movement and therefore consolidated the myth of dance's 'ephemeral' nature. Nowadays, we no longer ask ourselves the question whether dance takes place in digital environments but rather seek to discover how technology is embedded in dance (and choreography), suggesting new ways of controlling the body's materiality while redefining the notion of humanness on the condition that dance, as an expression of the body, as well as the desire to transmit ideas provide a good point of departure from which to contemplate the issue Spinoza raises in his famous quip: no one knows what a body can do.

The domination of the digital does more than merely confirm the omnipotence of the image in contemporary culture; it also demonstrates how the realm of our digital/digitalised culture extended farther than a simple simulation of 'reality' in our screens, evolving into a biopolitical strategy that enabled technology to become incorporated into all aspects of our lives. It is certainly no accident that the technological colonisation of the public and private sphere was accomplished during a period in which human contact came to be considered precarious, a risk factor for transmitting the coronavirus and for accelerating the spread of the pandemic. Paradoxically, the digital world became the main vantage point people stand on to contemplate the 'outside': their work, their relationships, leisure and creativity. However, notwithstanding the various ominous scenaria for a technological proliferation or intermediation that will end up capitalising humans and their intrinsic wealth, what is at stake here is not to reintroduce the virtual/real binary, as if to suggest that the latter can fully encapsulate the eternal struggle between illusion and reality. Similarly, the solution would not be to conjure an essentialist understanding of human expression and communication ascribing specific, fixed and universal characteristics to the art of dance and its digital imprint. Dance governs collective representations, cultural values inscribed on the body —and partly also constructing it— the labour of the dancers refracted through the clichés of artistic virtuosity and (self-) expression. More than anything else, however, dance is a medium that can offer insight into how we experience our body, acknowledging it as a locus for personal and collective, imaginary and real experiences.

Hence, the problem is formulated anew, this time focusing less on the aesthetic perception of the digital, that is, on how we evaluate a work created in the digital sphere, and more on the fact that the body emerges as a necessary and sufficient condition for the dance event— in other words, on the fact that dance delineates freedom as the *power* to not dance and therefore as the choice to move or remain still. Under the present circumstances, the shift towards the digital is also a political decision, as it is

portrayed as an aesthetically felicitus solution corresponding aptly to the conditions that rendered it necessary. There is, however, an ontological question to be considered here, namely that of body politics and of the body as a carrier of the political, which becomes even more problematic if we fail to examine the circumstantial convergence of the digital field with the dance field. What, ultimately, can a body do in the digital sphere? Can we comprehend the digital not as an actualisation of the *possible*, as a substitute solution of the present condition of precarity, but as a *virtual* expression of a creativity with the potential to defy the productivity syndrome?

Bearing in mind, then, that technology is not neutral as it already carries within it political choices and objectives, how can we invent a new way of co-existing beyond and through the impossibility of touch which has been imposed on us during the pandemic? What I have in mind is not a framework dictating forms of resistance or resorting to the transcendental to help us envisage solutions that would be free of contradictions. Nevertheless, if it is true that the virtual became constrained within the field of the visible and its digital products, are we, then, not perhaps trapped in a dystopia of the visual? Could it be that our digital means are not, in fact, the modern means of artistic production which we envisioned thirty years ago, but rather yet another entrepreneurial tool for the artist, imposing a specific field of action? I will leave the question suspended, as it is too soon to predict the full impact the health measures adopted in order to curtail the spread of Covid-19 will have on the art world.

In the current circumstances, the political does not present itself as a message or a critical commentary on what we have been experiencing during the pandemic. The political within the aesthetic emanates from our specific way of experiencing space and time, a sense of perception that gives rise to ways of being together or apart both inside and outside of the digital world. It reminds us, also, that our artistic practices, especially in the dance field, can fashion forms of visibility that may reconfigure our way of existence and our common sense; become entangled in what one could call our 'shared'—though not necessarily unanimous— sense of the world; and suggest ways for us to remain active and creative in a non-compulsive way and to unilaterally protect creativity's intrinsic value even beyond the production of work. In other words, we need to weigh the practical benefits the digital means may offer and examine what can be achieved through them in a time of pandemic. In addition, we need to evaluate the impact they have on our everyday life and bodily experience, which, in a technogenic environment, is constructed in a completely different manner. If dance remains a relational practice, let us wonder what can be salvaged or what is at stake when dance is inscribed in the digital environment, before we sign the eulogy of its universal domination.

Anastasio Koukoutas is a dance theorist, dramaturg and essayist. Anastasio was part of the ARTWORKS Dance Selection Committee 2019 along with Ermira Goro and Christos Papadopoulos.

Can you repeat that?

Επαμεινώνδας Δαμόπουλος / Nodas Damopoulos

Ο Επαμεινώνδας Δαμόπουλος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1986. Ασχολήθηκε με τον αθλητισμό και τον πρωταθλητισμό μέσα από ατομικά και ομαδικά αθλήματα, λαμβάνοντας πανελλαδικές διακρίσεις. Στη συνέχεια ασχολήθηκε με το χορό. Αποφοίτησε από την Ανώτερη Επαγγελματική Σχολή Χορού της Δέσποινας Γρηγοριάδου και από τη Σχολή Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού Αθήνας με δύο ειδικότητες: την Ορχηστική και τον Ελληνικό Παραδοσιακό Χορό. Έχει συνεργαστεί με αρκετούς χορογράφους από το 2008 μέχρι και σήμερα δίνοντας παραστάσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Τον ενδιαφέρει η σύμπραξη αθλητισμού και χορού και συγκεκριμένα το καλλιτεχνικό αποτύπωμα που προκύπτει από τη σχέση αυτή σε παραστατικές δράσεις. Τον απασχολεί η ιδέα της κόπωσης ως χορογραφικό εργαλείο και η έννοια της προσποίησης ως κινητικό ερέθισμα στις παραστατικές τέχνες. Συγκεκριμένα, τον ενδιαφέρει ο εντοπισμός χορογραφικών ποιοτήτων στα κινητικά πρωτόκολλα που χρησιμοποιούνται στον αθλητισμό. Με αφορμή αυτές τις αναζητήσεις, ο κάνει χορογραφικές απόπειρες, οι παρουσιάσεις *Demmarrage* (2015), *Stay in your Loop* (2016) και *Whose Legs* (2019).

Επαμεινώνδας Δαμόπουλος (χορογράφος και χορευτής), *Stay In Your Loop*, 2015, Athens Video Dance Project, 60 λεπτά, Θανάσης Κλεισιάρης, Loix, Επαμεινώνδας Δαμόπουλος
Nodas Damopoulos (choreographer and performer), *Stay In Your Loop*, 2015, Athens Video Dance Project, 60 minutes, Thanasis Kleisiaris, Loix, Nodas Damopoulos

Nodas Damopoulos was born in Athens in 1986. He played various individual and team sports at both amateur and elite level receiving several nationwide distinctions, before turning towards dance. He is a graduate of the Higher Professional School of Dance Despina Grigoriadou; and of the Athens School of Physical Education and Sport Sciences, where he majored in orchestration and Greek traditional dance. From 2008 onwards, he has been collaborating with choreographers, dancing in performances presented in Greece and abroad. He is interested in the synergy between sports and dance, in particular the artistic imprint that this relationship can bear in performative projects. He is also concerned with the idea of fatigue as a tool for choreography, as well as with the notion of pretense as a stimulus for movement in performance art. Specifically, he is looking to identify choreographic qualities in the movement protocols used in sports. His first attempts to present the results of his research in choreography have led to the projects: *Demarrage* (2015); *Stay in your Loop* (2016); and *Whose Legs* (2019).

Επαμεινώνδας Δαμόπουλος, *DEMARRAGE*, 2015, scale#1 Σύγχρονο θέατρο, 22 λεπτά, Μανούσος Γακιλάζος, Ιωάννης Στέφος, Κατερίνα Ασημακοπούλου, Φίλιππος Βασιλείου, Θανάσης Κλεισιάρης, Ιωάννης Γζουντέλης
Nodas Damopoulos, *DEMARRAGE*, 2015, scale#1 Contemporary theatre, 22 minutes, Manousos Gakilazos, John Stefos, Katrin Asimakopoulou, Filippos Vasileiou, Thanasis Kleisiaris, John Gzoudelis

Στέλλα Δημητρακοπούλου / Stella Dimitrakopoulou

Η Στέλλα Δημητρακοπούλου ασχολείται με το χορό και την περφόρμανς. Αποφοίτησε με διάκριση από το μεταπτυχιακό πρόγραμμα "Dance-Theatre: The Body in Performance" της σχολής Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance στο Λονδίνο, όπου εκπόνησε και τη διδακτορική της διατριβή με τίτλο *(Il)legitmate Performances: Copying, Authorship and the Canon* (2016). Στη διδακτορική της έρευνα καταπιάνεται με τις έννοιες της αντιγραφής, της συγγραφής και τους κανόνες που έχουν κεντρική θέση στην αξιολόγηση χορογραφικών έργων και πρακτικών. Το 2009 αποφοίτησε με αριστεία από το μεταπτυχιακό πρόγραμμα του Trinity Laban, "Dance Theatre, The body in Performance", όπου στην πτυχιακή της εργασία ασχολήθηκε με τα σημεία επαφής μεταξύ επιτελεστικών πράξεων και καθημερινής ζωής. Ειδικότερα, μελέτησε τα όρια μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού χώρου μέσα από καθημερινές δραστηριότητες, όπως το μαγείρεμα, το γεύμα και ο ύπνος. Στα τελευταία της έργα προσεγγίζει το χορό ως μέσο μεταμόρφωσης της ενέργειας και ως διαδικασία ανταλλαγής μεταξύ σωμάτων, ανθρώπινων και μη. Με εργαλεία τον φωνητικό και κινητικό αυτοσχεδιασμό δημιουργεί τελετουργίες που παρουσιάζονται με τη μορφή ζωντανής παράστασης, κινούμενης εικόνας και εγκατάστασης. Από το 2014 ασχολείται με τη σχέση της περφόρμανς με τη φιλοσοφία (ως συνιδρύτρια του εγχειρήματος *Philosophy on our feet,* 2014) και το 2017 διοργάνωσε το *2ο Διεθνές Συμπόσιο: Performance Philosophy School of Athens* στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. Παράλληλα, συμμετέχει σε ερευνητικά προγράμματα που αφορούν τη σύμπραξη τέχνης και τεχνολογίας. Διδάσκει στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου και επιπλέον εργάζεται ως δραματουργός και βοηθός παραγωγής. Έχει συνεργαστεί με τους: Tino Sehgal, Dora Garcia, το ντουέτο *Les Gens d'Uterpan*, τους *Synthesis 748 Contemporary Dance Company*, William Hunt, Lea Anderson, την ομάδα *A priori dance co.* κ.α.

Stella Dimitrakopoulou is a dance and performance artist. She holds a PhD title from Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance (London). In her practice-based doctoral research *(Il) legitimate Performances: Copying, Authorship and the Canon* (2016), she unpicked notions, central to the evaluation of choreographic works and practices. In 2009, she graduated with distinction from the Trinity Laban's MA program "Dance Theatre, The body in Performance" In her master thesis she unpicked the relationship between performance and everyday life, working with everyday actions such as cooking, dining and sleeping, as a means of investigating the intermingling of public and private spaces. In her latest works, she looks into dance as a medium for transforming energy and as a process of exchange of qualities between bodies, human or other. Experimenting with vocal and movement improvisation, she creates rituals that take the form of live performances, videos and installations. Since 2014, she co-runs the project *Philosophy on our feet* and has organized the *2nd International Symposium Performance Philosophy School of Athens* (EMST-National Museum of Contemporary Art, 2017). At the same time, she participates in research projects that combine art with technology. She teaches at the University of Peloponnese and also works as a dramaturg and as production manager. She has worked with Tino Sehgal, Dora Garcia, *Les Gens d'Uterpan* duet, William Hunt, Lea Anderson, *Synthesis 748 Contemporary Dance Company, A priori dance co.* group and others.

Στέλλα Δημητρακοπούλου (χορογράφος και περφόρμερ), *Brearth*, 2021, στιγμιότυπο βίντεο, 30 λεπτά, Στέλλα Δημητρακοπούλου, Αθήνα, φωτογράφος: Αλέκος και Χρήστος Μπουρελιάς
Stella Dimitrakopoulou (choreographer and performer), *Brearth*, 2021, video still, 30 minutes, Stella Dimitrakopoulou, Athens, photographer: Alekos and Christos Bourelias.

Στέλλα Δημητρακοπούλου (χορογράφος και περφόρμερ), *Construction Insight*, 2020, στιγμιότυπο βίντεο, 50 λεπτά, Στέλλα Δημητρακοπούλου, Ελπίδα Ορφανίδου, Τολό, φωτογράφος: Κωνσταντίνος Τσιώλης
Stella Dimitrakopoulou (choreographer and performer), *Construction Insight*, 2020, video still, 50 minutes, Stella Dimitrakopoulou, Elpida Orfanidou, Tolo, photographer: Konstantinos Tsiolis

Νίκος Καλύβας / Nikos Kalivas

Ο Νίκος Καλύβας γεννήθηκε το 1988. Σπούδασε Χορό στην Ανώτατη Επαγγελματική Σχολή Ακτίνα και Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο Πατρών. Ως περφόρμερ έχει συνεργαστεί με τους: Annie Vigier και Frank Apertet (documenta14), χοροθέατρο *εξ'αφορμής*, Χάρη Κούσιο, Γιάννη Αντωνίου, χοροθέατρο *Λυδία Λίθος*, Πατρίσια Απέργη, Μπετυ Δραμισιώτη, Χάρη Μανταφούνη, Αντιγονη Γύρα, Leyya Mona Taiwil, Πέρσα Σταματόπουλου, Μπάμπη Αλεξιάδη, καθώς και άλλους σε Ελλάδα και εξωτερικό. Ως χορογράφος δημιούργησε τα έργα *TripTrap* (2015), *Psychord* (2016) και *Rooms To Let* (2017). Το 2018 επιλέχτηκε από την Αγγελική Στελάτου ως ανερχόμενος χορογράφος και συμμετείχε στην πλατφόρμα της Μπιενάλε Μονάχου σε συνεργασία με τη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση. Το 2019 χορογράφησε το έργο *Dépaysement* στο φεστιβάλ νέων χορογράφων της Στέγης. Είναι μέλος του διδακτικού προσωπικού της Επαγγελματικής Σχολής Χορού Ακτίνα και διδάσκει σύγχρονο χορό και αυτοσχεδιασμό σε επαγγελματίες και ερασιτέχνες σε διάφορα στούντιο, ερασιτεχνικές σχολές και σχολεία. Είναι ενεργό μέλος του καλλιτεχνικού δικτύου *Κινητήρας* και συντονιστής στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα *Έκπληξη*. Αυτήν την περίοδο συνεργάζεται ως χορευτής με την Περσα Σταματόπουλου για το έργο *Reaction* που θα παρουσιάζεται το Μάιο του 2021 και ως χορογράφος με το μπαλέτο της Εθνικής Λυρικής Σκηνής για το πρότζεκτ *Miniatures for Revolution*.

Καλύβας Νίκος (χορογράφος και περφόρμερ), *Rooms to Let*, 2017, άποψη περφόρμανς, 60 λεπτά, Βαλιάνα Σιμιτάκου, Atopos CVC, Αθήνα
Kalivas Nikos (choreographer and performer), *Rooms to Let*, 2017, performance view, 60 λεπτά, Valiana Simitakou, Atopos CVC Athens

Nikos Kalivas was born in 1988. He studied Mathematics in the University of Patras and Dance in the professional dance school Aktina. As a dancer, he worked with choreographers such as Annie Vigier, Frank Apertet, Antigoni Gira, Betty Dramisioti, Xaris Mandafounis, Giannis Antoniou, Patritsia Apergi, Konstantinos Rigos, Leyya Mona Taiwil, Xaris Kousios, Persa Stamatopoulou, Babis Alexiadis and more. As a choreographer he created *TripTrap* (2015), *Psychord* (2016), and *Rooms To Let* (2017). In 2018, he was selected by Aggeliki Stelatou as an upcoming choreographer and worked at the Munich Biennale Platform in collaboration with Onassis Stegi. In 2019, he co-founded *RopisCo* and choreographed *Dépaysement* at Onassis Stegi's festival for young choreographers. Since 2015, he has been teaching contemporary dance and improvisation at the professional dance school Aktina and other dance studios and schools. He is a member of *Kinitiras* artistic network for performing arts working with teenagers as a dance teacher and performer. He is currently working on *Reaction,* a new dance piece with choreographer Persa Stamatopoulou, and he is collaborating with the Greek National Opera choreographing for the project *Miniatures for Revolution*.

Καλύβας Νίκος (χορογράφος και χορευτής), *Trip-Trap*, 2016, άποψη περφόρμανς, 10 λεπτά, Νίκος Καλύβας, Αθήνα
Kalivas Nikos (choreographer and dancer), *Trip-Trap*, 2016, performance view, 10 minutes, Nikos Kalivas, Athens

Δημήτρης Μυτιληναίος / Dimitris Mytilinaios

Ο Δημήτρης Μυτιληναίος δραστηριοποιείται στον τομέα του σύγχρονου χορού και της χορογραφίας από το 2012. Έχει αποφοιτήσει από την Κρατική Σχολή Ορχηστικής Τέχνης (2015) και το 2018 ολοκλήρωσε το διετές πρόγραμμα Master Exerce στο ICI-CCN Université III Paul-Valéry-Montpellier με υποτροφία του Ιδρύματος Ωνάση, υπό την διεύθυνση του Christian Rizzo στον τομέα των χορογραφικών σπουδών. Έχει συνεργαστεί μεταξύ άλλων με χορογράφους, όπως η Yvonne Rainer και Ίρις Καραγιάν, ενώ τα τελευταία τρία χρόνια δημιουργεί και παρουσιάζει την δικές του χορογραφικές δουλειές. Το 2020 στο πλαίσιο του βραβείου ARTWORKS, ξεκίνησε την έρευνα για το *Inorganic Sequences,* το επερχόμενο, ομαδικό του κομμάτι που θα παρουσιαστεί στην Αθήνα τον Δεκέμβριο του 2021, ενώ συνεχίζει να συνεργάζεται με τους: Λενιώ Κακλέα, Μαριέλα Νέστορα, Pat Catterson, Uri Shaffir κ.α.. Το 2018 μαζί με τη Νεφέλη Αστερίου, παρουσίασε το ντουέτο *Hardly the same*, το οποίο το 2021 οδηγεί στο ψηφιακό έργο *Hardly virtual*. Το 2020 ξεκινάει η ενασχόλησή του με την τρέχουσα δημιουργία του, η οποία παίρνει ως σημείο εκκίνησης την τεχνική του κλασικού χορού (μπαλέτο) και τους τρόπους με τους οποίους αυτή έχει καταγραφεί, σημειωθεί κι εξελιχθεί μέσα στην ιστορία της διδασκαλίας της. Αποσκοπώντας σε ένα είδος διάλυσης του τρόπου σκέψης που προτείνεται στο χορευτή μέσα από την τεχνική, επιθυμεί να ανταποκριθεί εναλλακτικά στην έως τώρα καθιερωμένη αμφιμονοσήμαντη αντιστοιχία σκέψης-κίνησης που εντοπίζεται στον κλασικό χορό. Στο έργο του *Inorganic Sequences* αφενός βασίζεται στην παραπάνω έρευνα και αφετέρου σηματοδοτεί μία καινούργια, ανατρεπτική συνεργασία με την noise-punk μπάντα Rita Mosss και παρουσιάζεται τον Δεκέμβριο του 2021.

Dimitris Mytilinaios has been active in the dance field since 2012. He is a graduate of the State School of Dance (2012-2015) and holds a Master exerce-ICI-CCN from the Université III Paul-Valéry-Montpellier with a scholarship from Onassis Foundation, a two-year program directed by Christian Rizzo in the field of choreography. Throughout his artistic trajectory, he collaborated with choreographers such as: Yvonne Rainer, Iris Karayan among others and he has also started developing and presenting his own choreographic work. In 2020, within the frame of the ARTWORKS Fellowship, he started composing his upcoming, group piece, *Inorganic Sequences*. In the meantime, he collaborates with choreographers such as: Lenio Kaklea, Mariela Nestora, Pat Catterson, Uri Shaffir and others. In 2018, together with Nefeli Asteriou he presented in Athens his first choreographic work, *Hardly the same*, which, in 2021, generates the digital work *Hardly virtual*. Lately, he is busy with his current research departing from ballet technique and the way it has been written, noted and evolved throughout the history of its teaching and practicing. Aiming to a controversial reuse or upcycling of the way-of-thinking ballet proposes, he wishes to find alternatives from the insofar established correspondence between balletic-thought and balletic-movement. His work, *Inorganic Sequences*, which will be presented in December 2021, funded by the Greek Ministry of Culture, is based on his former research and also engages a subversive, new collaboration with the noise-punk band, Rita Mosss.

Δημήτρης Μυτιληναίος (χορογράφος και χορευτής), *Hardly the same*, 2019, άποψη περφόρμανς, 45 λεπτά, Artiria, Αθήνα, Νεφέλη Αστερίου, φωτογράφος: Μαρίνα Σκουτέλα
Dimitris Mytilinaios (choreographer and dancer), *Hardly the same*, 2019, performance view, 45 minutes, Artiria, Athens, Nefeli Asteriou, photographer: Marina Skoutela

Δημήτρης Μυτιληναίος (χορογράφος και χορευτής), *Variations in 200 steps*, 2018, άποψη περφόρμανς, 25 λεπτά, ICI-CCN, Montpellier, Δημήτρης Μυτιληναίος, φωτογράφος: Steven Cohen
Dimitris Mytilinaios (choreographer and dancer), *Variations in 200 steps*, 2018, performance view, 25 minutes, ICI-CCN, Montpellier, Dimitris Mytilinaios, photographer: Steven Cohen

Ιωάννα Παρασκευοπούλου / Ioanna Paraskevopoulou

Η Ιωάννα Παρασκευοπούλου μεγάλωσε στην Καλαμάτα. Είναι χορεύτρια που ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Αποφοίτησε από την Κρατική Σχολή Ορχηστικής Τέχνης. Σπουδάζει στο Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας του Ιονίου Πανεπιστημίου. Έχει παρακολουθήσει το εκπαιδευτικό πρόγραμμα του Ιονίου Πανεπιστημίου Open Art, βασισμένο στην τέχνη και τις διαδραστικές τεχνολογίες. Έχει συνεργαστεί με τους: Ίριδα Καραγιάν, Χρήστο Παπαδόπουλο, Δημήτρη Παπαϊωάννου, Alexandra Waierstall, Σοφία Μαυραγάνη, Τζένη Αργυρίου, Πατρίσια Απέργη, Αντώνη Φωνιαδάκη, Χάρη Κούσιο, την ομάδα *κι όμΩς Κινείται*, Μαρία Κολιοπούλου, την ομάδα *sinequanon*, το Χάρη Μανταφούνη, *Χορευτές* κ.α. συμμετέχοντας σε παραστάσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό. Έχει χορέψει στα έργα *Mothers* (2012) και *Unauthorised* (2019) της Ίριδας Καραγιάν και στα έργα *Elvedon* (2012) και *Opus* (2016) του Χρήστου Παπαδόπουλου, τα οποία επελέγησαν από το δίκτυο *Aerowaves*, κάνοντας περιοδεία σε φεστιβάλ σε Ελλάδα και εξωτερικό. Έχει διακριθεί με την ομάδα *Πρόσχημα* της Μαρίας Κολιοπούλου στο 5ο Διεθνές Φεστιβάλ Χορού της Αλγερίας για το έργο *[πράξη] 21-mneme* (2011) και με το βραβείο ερμηνείας για το video dance *Sans Attente* (2013) του Κωνσταντίνου Ρίζου στο πλαίσιο του InShadow, International Festival of Video, Performance and Technologies στη Λισαβόνα. Διδάσκει σύγχρονο χορό σε σπουδαστές, επαγγελματίες και ερασιτέχνες. Την ενδιαφέρει η σχέση του χορού με τις διαδραστικές τεχνολογίες και η κινούμενη εικόνα.

Ioanna Paraskevopoulou grew up in Kalamata. She is a dancer based in Athens. She graduated from the National School of Dance. She studied at the Department of Audio and Visual Arts of the Ionian University. She has attended the educational program "Open Art", based on art and interactive Technologies. As a freelance dance practitioner, she has collaborated with several choreographers such as: Iris Karayan, Christos Papadopoulos, Dimitris Papaioannou, Alexandra Waierstall, Sofia Mavragani, Tzeni Argyriou, Patricia Apergi, Andonis Foniadakis, Harry Koushios, *Ki omws Kineitai* group, Maria Koliopoulou, *sinequanon* group, Charis Mandafounis, *Choreftes* group and she participated in performances in Greece and abroad. She has participated in the works *Mothers* (2012) and *Unauthorised* (2019) by Iris Karayan, *Elvedon* (2012) and *Opus* (2016) by Christos Papadopoulos, which were selected by the *Aerowaves* network, touring in various festivals in Greece and abroad. She has been honored with the *Prosxima* dance company at the 5th Algerian International Dance Festival for the piece *[action] 21-mneme* (2011) and she has also won the performance award with the video dance *Sans Attente* (2013) by Konstantinos Rizos at the In-Shadow International Festival of Video, Performance and Technologies in Lisbon. She teaches contemporary dance to students, professional and amateur dancers. She is interested in the relationship between dance and interactive technologies, as well as the moving image.

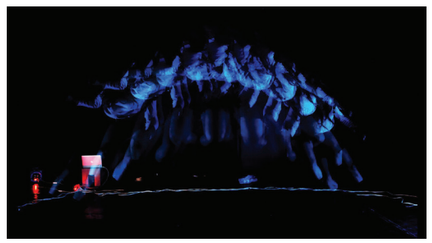

Ιωάννα Παρασκευοπούλου (χορογράφος και χορεύτρια), *No Leap Is Ever Into The Void*, 2020, άποψη στούντιο, 20 λεπτά, Open Art & ADAFF, Ιωάννα Παρασκευοπούλου, φωτογράφος: Νάντη Γώγουλου
Ioanna Paraskevopoulou (choreographer and dancer), *No Leap Is Ever Into The Void*, 2020, studio view, 20 minutes, Open Art & ADAFF, Ioanna Paraskevopoulou, photographer: Nadi Gogoulou

Μισό λεπτό.

Βγαίνω
και
ξαναμπαίνω.

Σοφία Μαυραγάνη (χορογράφος), Ιωάννα Παρασκευοπούλου (χορεύτρια), *Afterwords*, 2019, άποψη στούντιο, 40 λεπτά, Arc For Dance Festival, Ιωάννα Παρασκευοπούλου, φωτογράφος: Μαργαρίτα Νικητάκη
Sofia Mavragani (choreographer), Ioanna Paraskevopoulou (dancer), *Afterwords*, 2019, studio view, 40 minutes, Arc For Dance Festival, Ioanna Paraskevopoulou, photographer: Margarita Nikitaki

Μάρθα Πασακοπούλου / Martha Pasakopoulou

Η Μάρθα, γεννημένη στον Πειραιά το 1984, σπούδασε Χορό στην Ανώτερη Επαγγελματική σχολή Ν. Κονταξάκη, και Χημεία στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, ενώ το 2011 ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές σπουδές της στο London Contemporary Dance School. Η πρακτική της αφορά στο σχεδιασμό αυτοσχεδιαστικών scores, την παρατήρηση της βιωματικής εμπειρίας του περφόρμερ, και την κινητική αποτύπωση των συνειδητών και μη εκφάνσεών του. Από το 2010 έχει συνεργαστεί ως χορεύτρια με χορογράφους όπως οι: Wally Cardona, Eva Recacha, Robert Clark, Pietro Marullo, Michael Klien, Leila McMillan, Roberta Jean, Seke Chimutengwende, Sung Im Her, *Requardt & Rosenberg* και τους καλλιτέχνες Tino Sehgal (Tate Modern, Roman Agora, Palais de Tokyo), Στέφανο Τσιβόπουλο (Kalfayan Gallery) και Marina Abramovic (Serpentine Gallery, Benaki Museum). Είναι υπότροφος των ιδρυμάτων Ωνάση, Ι. Κωστοπούλου και Σκυλίτση, ενώ το 2015 έλαβε την υποτροφία Danceweb από το Διεθνές Φεστιβάλ Χορού Impulstanz στη Βιέννη. Το 2017 σε συνεργασία με τον Άρη Παπαδόπουλο ίδρυσαν την ομάδα *arisandmartha* ως καλλιτεχνική σύμπραξη μεταξύ τους κι εξερευνώντας έναν κοινό διάλογο, αναζητώντας καινούργιες προσεγγίσεις σε κάθε σκηνική τους συνάντηση. Έχουν δημιουργήσει τα έργα *touching.just* (Aerowaves 2018), *Five Steps to Save the World* (2018) και *Lucy. tutorial for a ritual* (Φεστιβάλ Αθηνών & Επιδαύρου, 2019).

Martha, born in Piraeus in 1984, is a dance artist from Greece. She holds a BA in Dance by the Professional Dance School of N. Kontaxaki in Athens, a Chemistry degree by the National and Kapodistrian University of Athens, and an MA in Performance by London Contemporary Dance School. Her practice lies on the design of improvisation scores, the observation of the performer's experiential journal, and the embodiment of the conscious and subconscious interrelations. Since 2010, she has worked with choreographers such as Wally Cardona, Eva Recacha, Pietro Marullo, Michael Klien, Seke Chimutengende, Leila McMillan, Roberta Jean, Sung Im Her, *Requardt & Rosenberg* and with the artists Tino Sehgal (Palais de Tokyo; Athens Roman Agora; Tate Modern), Stefanos Tsivopoulos (Kalfayan Gallery) and Marina Abramovic (Benaki Museum/Serpentine Gallery). She has received scholarships by the Onassis, I. Kostopoulos , and Schilizzi Foundations and in 2015, she was a Danceweb scholarship recipient by the Impulstanz International Dance Festival in Vienna. In 2017, along with Aris Papadopoulos, they created the *arisandmartha*, a dance company as the artistic collaboration between the two, exploring together- ness on stage and experimenting with movement and performative language under different conceptual ideas. They have created the works *touching.just* (Aerowaves 2018), *Five Steps to Save the World* (2018) and *Lucy. tutorial for a ritual* (Athens & Epidaurus Festival 2019).

Marina Abramovic (καλλιτέχνης), *Cleaning the mirror* (re-performance), 2016, άποψη περφόρμανς, 8 ώρες, AS ONE (NEON, MAI), Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα, Μάρθα Πασακοπούλου, φωτογράφος: Νατάλια Τσουκαλά
Marina Abramovic (artist), *Cleaning the mirror* (re-performance), 2016, performance view, 8 hours, AS ONE Exhibition (NEON, MAI), Benaki Museum, Athens, Martha Pasakopoulou, photographer: Natalia Tsoukala

arisandmartha/Άρης Παπαδόπουλος & Μάρθα Πασακοπούλου (χορογράφοι και χορευτές), *Lucy, tutorial for a ritual*, 2019, άποψη περφόρμανς, 45 λεπτά, Φεστιβάλ Αθηνών & Επιδαύρου 2019, Αθήνα, Μάρθα Πασακοπούλου, φωτογράφος: Εύη Φυλακτού
arisandmartha/Aris Papadopoulos & Martha Pasakopoulou (choreographers and performers), *Lucy, tutorial for a ritual*, 2019, performance view, 45 λεπτά, Athens & Epidaurus Festival 2019, Athens, Martha Pasakopoulou, photographer: Evi Fylaktou

Έλτον Πέτρη / Elton Petri

Ο Έλτον Πέτρη γεννήθηκε στο Αργυρόκαστρο της Αλβανίας και μεγάλωσε στην Αθήνα. Ξεκίνησε να ασχολείται με το χορό ενώ σπούδαζε στο Τμήμα Ιατρικών Εργαστηρίων στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής. Το 2011 εισάγεται στην Κρατική Σχολή Ορχηστικής Τέχνης και στη συνέχεια ξεκινάει τις σπουδές του με κατεύθυνση τη Χορογραφία στο Salzburg Experimental Academy of Dance στο Σάλτσμπουργκ. Ως χορογράφος εργάστηκε δίπλα στη Meytal Blanaru κι έχει παρουσιάσει τα ομαδικά έργα *Yes we can* (2016) και *Untitled 0.2* (2015) και το προσωπικό του σόλο *One day it might happen to you* (2016). Έχει χορέψει μεταξύ άλλων σε έργα των: Milan Tomasik, Zsuzsa Rozsavolgyi, Willi Dorner, Alix Eynaudi, Martin Schick, Hans Fredewess, Milla Koistinen και Κοσμά Κοσμόπουλου.

Elton Petri was born in Gjirokaster, Albania, and grew up in Athens. He first became involved with dance as a student at the Department of Medical Laboratories, University of West Attica. In 2011, he was admitted to study at the Greek National School of Dance and continued his studies in Choreography at the Salzburg Experimental Academy of Dance. As a choreographer, he has worked with Meytal Blanaru; has collaborated with other artists for the group performances *Yes we can* (2016) and *Untitled 0.2* (2015); and has presented the solo work *One day it might happen to you* (2016). He has danced, among others, to pieces by: Milan Tomasik, Zsuzsa Rozsavolgyi, Willi Dorner, Alix Eynaudi, Martin Schick, Hans Fredewess, Milla Koistinen και Kosmas Kosmopoulos.

Πέτρη Έλτον (χορογράφος και χορευτής), *Yes we can*, 2016, άποψη περφόρμανς, 18 λεπτά, Republic Theater of Salzburg, Σάλτσμπουργκ, Αλέξανδρος Αναστασιάδης, Attila András, Donald Beteille, Riccardo De Simone, Csenger K. Szabó, Luca Janka Kancsó, Stella Blanc, Cristina Forés-Hitt, φωτογραφία: SensoReye production
Petri Elton (choreographer and dancer), *Yes we can*, 2016, performance view, 18 minutes, Republic Theater of Salzburg, Austria, Alexandros Anastasiadis, Attila András, Donald Beteille, Riccardo De Simone, Csenger K. Szabó, Luca Janka Kancsó, Stella Blanc, Cristina Forés-Hitt, photograph: SensoReye production

Πέτρη Έλτον (χορογράφος και χορευτής), *Yes we can*, 2016, άποψη περφόρμανς, 18 λεπτά, Republic Theater of Salzburg, Σάλτσμπουργκ, Αλέξανδρος Αναστασιάδης, Attila András, Donald Beteille, Riccardo De Simone,Csenger K. Szabó, Luca Janka Kancsó, Stella Blanc, Cristina Forés-Hitt, φωτογραφία: SensoReye production
Petri Elton (choreographer and dancer), *Yes we can*, 2016, performance view, 18 minutes, Republic Theater of Salzburg, Austria, Alexandros Anastasiadis, Attila András, Donald Beteille, Riccardo De Simone, Csenger K. Szabó, Luca Janka Kancsó, Stella Blanc, Cristina Forés-Hitt, photograph: SensoReye production

Ευτυχία Στεφάνου / Eftychia Stefanou

Η Ευτυχία Στεφάνου είναι απόφοιτη της Ακαδημίας SEAD και του Τμήματος Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Έχει συνεργαστεί με τους χορογράφους Mala Kline, Barnaby Booth, Milla Koistinen, Jan Lauwers, Paul Blackman, Yuri Korec, Αναστασία Βαλσαμάκη, Alexandra Waierstall καθώς και με την εικαστικό Rita McBride. Από το 2020 εξερευνά τις χορογραφικές της δυνατότητες σε συνεργασία με το χορογράφο Jakob Jautz, το μουσικό Σωτήρη Ζηλιασκόπουλο και την εικαστικό Μαρίνα Φραγκιουδάκη. Το 2020 τα έργα τους φιλοξενήθηκαν από το 26ο Φεστιβάλ Χορού στην Καλαμάτα και το Jeudi Cirque στη Βασιλεία της Ελβετίας. Το νήμα του συλλογικού καλλιτεχνικού τους ενδιαφέροντος υφαίνεται γύρω από ιδέες και δίπολα, όπως η λειτουργική δυσλειτουργικότητα της συνύπαρξης, η απόσταση και η εγγύτητα μεταξύ του προσωπικού και του συλλογικού βιώματος και η συσχέτιση της μνήμης με την καθημερινότητα. Η Ευτυχία με τη συμβολή της στο *CARE WHERE?Zine* το Δεκέμβριο του 2020 επιχείρησε μέσω του γραπτού λόγου να προσεγγίσει την έννοια του performative writing. Η ίδια μαζί με τη Νεφέλη Αστερίου, την Αναστασία Βαλσαμάκη και τη Ροδιά Βόμβολου έλαβαν επιχορήγηση από το Υπουργείο Πολιτισμού με σκοπό τη δημιουργία ερευνητικού έργου αναφορικά με τη γραφή στο σύγχρονο χορό. Έτσι, έρχονται αντιμέτωπες με ερωτήσεις σχετικές με τη γραφή ως πρακτική στο πλαίσιο του χορού, ως ερμηνευτικό αποτέλεσμα και ως συμπληρωματική διαδικασία πριν, κατά τη διάρκεια και μετά το χορό.

Eftychia Stefanou is a freelance dance artist from Greece. She is a SEAD graduate and holds a BA in Physical Education and Sports Science. She has collaborated with Mala Kline, Barnaby Booth, Yuri Korec, Jan Lauwers, Paul Blackman, Anastasia Valsamaki, Milla Koistinen, Alexandra Waierstall and the visual artist Rita McBride. Currently, she is exploring her choreographic facets in collaboration with dance artist, Jakob Jautz, musician, Sotiris Ziliaskopoulos and multimedia artist, Marina Fragkioudaki. Their interdisciplinary artwork has been hosted by the 26th Kalamata Dance Festival and the Jeudi Cirque in Basel. The red thread of their collective artistic interest weaves around ideas and dipoles of coexistence, such as the functioning dysfunctionality of togetherness, the distance and proximity between the personal and the collective experience and the impression of memory and everyday life being inevitably related. Through her contribution to the *CARE WHERE?Zine,* she attempted to approach performative writing. In 2020, Eftychia, Nefeli Asteriou, Anastasia Valsamaki and Rodia Vomvolou received support from the Ministry of Culture in Greece for a research based project on writing in contemporary dance where they explore questions concerning writing as practice in relation to dance, as a performative outcome itself and as complementary process before, during and after dance.

Ευτυχία Στεφάνου (χορεύτρια), Alexandra Waierstall (χορογράφος), Rita McBride (εικαστικός- δημιουργός της *Arena*), *Bodies and Structure*, 2019, άποψη πρόβας, 60 λεπτά, Tanzhaus nrw, Ντίσελντορφ, Emmi Väisänen, Ευτυχία Στεφάνου, Karolina Szymura, Harry Koushos, Scott Jennings, φωτογράφος: Christian Herrmann
Eftychia Stefanou (dancer), Alexandra Waierstall (choreographer), Rita McBride (artist- creator of the *Arena*), *Bodies and Structure*, 2019, rehearsal view, 60 minutes, Tanzhaus nrw, Dusseldorf, Emmi Väisänen, Eftychia Stefanou, Karolina Szymura, Harry Koushos, Scott Jennings, photographer: Christian Herrmann

Ευτυχία Στεφάνου (χορεύτρια), Yuri Korec (χορογράφος), *Sapiens Territory*, 2020, άποψη περφόρμανς, 50 λεπτά, Μπρατισλάβα, Ευτυχία Στεφάνου, Jakob Jautz, φωτογράφος: Noro Knap
Eftychia Stefanou (dancer), Yuri Korec (choreographer), *Sapiens Territory*, 2020, performance view, 50 minutes , Bratislava, Eftychia Stefanou, Jakob Jautz, photographer: Noro Knap

Άντι Τζούμα / Andi Xhuma

Ο Άντι Τζούμα σπούδασε Χορό στην Κρατική σχολή Ορχηστικής Τέχνης από το 2009 έως το 2012. Έκτοτε έχει υπάρξει συνεργάτης, χορευτής και χορογράφος σε παραγωγές σύγχρονου χορού, χοροθεάτρου και σωματικού θεάτρου, και σε συνεργασίες με χορογράφους και ομάδες όπως: Γιώργος Λάνθιμος, Tono Lachky, Hannes Langolf, Ermira Goro, *Dv8 Physical theatre*, *CocoonDance Company*, Κωνσταντίνος Ρήγος. Οι προσωπικές του δημιουργίες φτιάχνονται είτε για τη σκηνή, είτε για την οθόνη. Μερικά ενδεικτικά παραδείγματα αποτελούν: *Normal Day* (2015, σκηνοθέτης), *Ok, that's you...* (2018) στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση, *Παρασκήνιο* (2018) στο Arc for Dance Festival, *Tipping point* (2019) στο Kalamata International Dance Festival, *Οικοδομή* (2021) στο Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου. Η δουλειά του κινείται κυρίως γύρω από προβληματισμούς που προκύπτουν από κοινωνικά φαινόμενα και καταστάσεις όπως π.χ οι αλληλεπιδράσεις ανθρώπων σε προσωπικό επίπεδο, οι διαδράσεις μεταξύ ανθρώπων και υπηρεσιών ή οργανισμών, ο παραλογισμός που μπορεί να προκύψει μέσα από πολύ βασικές επιθυμίες και ανάγκες της ανθρώπινης φύσης, καθώς και από τις ρίζες των εννοιών που πηγάζουν από την ανθρώπινη ψυχοσύνθεση. Όλα τα παραπάνω είναι στοιχεία που χρησιμοποιούνται ως βάση, ενώ η μεθοδολογία του αλλάζει ανάλογα με τις ανάγκες της κάθε δημιουργίας. Οι πιο βασικές προσεγγίσεις του, τουλάχιστον κινητικά, προκύπτουν από συστήματα που χρησιμοποιούν την επανάληψη ως εργαλείο για να εξελιχθεί μια ιδέα που θα εξυπηρετεί αλλά και θα εκφράζει τον εκάστοτε προβληματισμό. Την επανάληψη που μέσω της εξέλιξης της, καταλήγει να γίνεται μια σπείρα που μεταβάλλεται σε κωνοειδή μορφή, αν κάποιος επιχειρούσε να τη βάλει σε γράφημα.

Άντι Τζούμα, *On Greed*, 2020, στιγμιότυπο από την ταινία, Άντι Τζούμα, Αθήνα
Andi Xhuma, *On Greed*, 2020, film still, Andi Xhuma, Athens

Andi Xhuma studied Dance at the Greek National School of Dance. Ever since his graduation in 2021, he has served as collaborator, dancer and choreographer in contemporary dance, dance theater and performance theater performances, working with choreographers and groups such as: Yorgos Lanthimos, Tono Lachky, Hannes Langolf, Ermira Goro, *Dv8 Physical theatre*, *CocoonDance Company* and Konstantinos Rigos. His solo pieces, created for the stage or for the screen, include the following sample works: *Normal Day* (short dance film, 2015); *Ok, that's you...* (Onassis Stegi, 2018); *Parascenium* (Arc for Dance, 2018); *Tipping point* (KDF, 2019); and *Construction Site* (Athens & Epidaurus Festival, 2021). The greatest part of his work thematizes concerns stemming from social phenomena and situations, for example human communication and interpersonal relations, the interaction between people and public services and bodies, and the absurdity inherent in the most basic human needs and desires or in the underlying concepts, deeply rooted in human mentalities. All the above elements form the basis of his practice, while his methodology is each time dictated by the needs of the specific creation. In terms of movement, his approach is constructed on the basis of systems using repetition as a tool to develop an idea, which will subsequently both serve and express the concern in question. As a result, if one were to try and depict this repetition on a chart as the work gradually progresses, the resulting shape would resemble first a spiral and then, eventually, a cone.

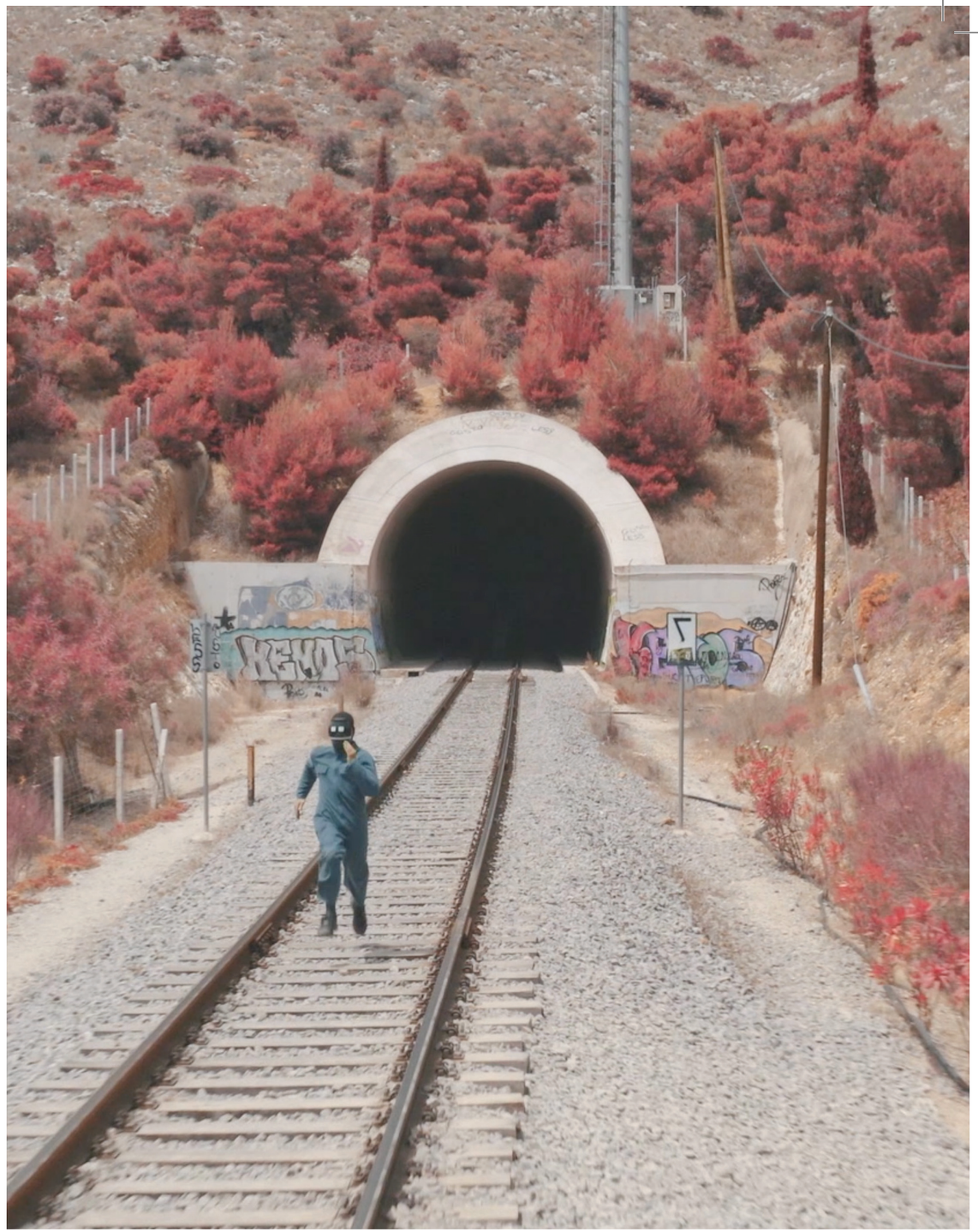

Άντι Τζούμα, *On Greed*, 2020, στιγμιότυπο από την ταινία, Άντι Τζούμα, Αθήνα
Andi Xhuma, *On Greed*, 2020, film still, Andi Xhuma, Athens

Στυλιανός Τσάτσος / Stylianos Tsatsos

Ο Στυλιανός Τσάτσος είναι χορευτής και εικαστικός καλλιτέχνης. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1990 και οι σπουδές του ξεκίνησαν στην Αγγλία, στο Dartington College Of Arts, όπου ο κύριος κορμός των μαθημάτων του περιελάμβανε επινοητικό θέατρο, site-specific και εικαστικές τέχνες. Ύστερα, έλαβε πτυχίο από την Ακαδημία Παραστατικών Τεχνών του Falmouth University, όπου σπούδασε Σωματικό Θέατρο και Χορογραφία. Το 2015 αποφοίτησε από την Κρατική Σχολή Χορού. Έκτοτε η καλλιτεχνική του δραστηριότητα εστιάζει στο διάλογο ανάμεσα στη site-specific περφόρμανς και την καλλιτεχνική εγκατάσταση, στη σχέση αρχιτεκτονικής, χώρου και σώματος, στη χρήση τεχνολογικών μέσων και επαναχρησιμοποιήσιμων υλικών για την κατασκευή δομών, καθώς και στη δημιουργία χορογραφιών και αφηγήσεων, των οποίων η αέναη επαναληπτικότητα εξετάζει τα όρια της σωματικής και ψυχικής εξάντλησης. Το 2020 ασχολήθηκε κυρίως με τα εργατικά δικαιώματα των καλλιτεχνών εν καιρώ της πανδημίας του κορωνοϊού Covid-19. Το τελευταίο διάστημα πειραματίζεται με πλατφόρμες επαυξημένης πραγματικότητας και με το κινησιολογικό λεξιλόγιο του σώματος. Η δουλειά του έχει παρουσιαστεί σε μουσεία, όπερες, ιδρύματα, οργανισμούς, φεστιβάλ, προγράμματα φιλοξενίας, χώρους εκθέσεων, καλλιτεχνικές πλατφόρμες στην Ευρώπη και την Αμερική. Επιπλέον, είναι ενεργό μέλος της ομάδας *Sasha Waltz & Guests*, έχει δουλέψει με ομάδες χορού και χορογράφους κι έχει αναπτύξει προσωπικά και συλλογικά έργα μέσα από την πρακτική του.

Stylianos Tsatsos is a dancer and visual artist. Born in Athens in 1990, he is a graduate of the Dartington College Of Arts (United Kingdom), where he studied devised theater, site-specific arts and visual arts. He holds a second degree from the Falmouth University Academy of Music and Theatre Arts, where he studied Physical Theatre and Choreography. In 2015, he graduated from the Greek National School of Dance. His artistic practice is mainly concerned with the dialogue between site-specific performance and artistic installation, the relationship between the architecture of space and that of the body, the use of technological means and reusable materials (for building structures), as well as the creation of choreographies and narratives whose endless repetition explores the limits of bodily and psychological exhaustion. In 2020, he was mainly preoccupied with the rights of art workers during the coronavirus Covid-19 pandemic. Lately, he has been experimenting with augmented reality platforms and the language of human body movement. His work has been presented in museums, operas, foundations, organisations and festivals and he has participated in artist residency programmes in both Europe and the US. In addition, he is an active member of the *Sasha Waltz & Guests* group and has worked with a number of dance groups and fellow choreographers to develop both solo and collaborative projects.

Στυλιανός Τσάτσος και Aladino Rivera Blanca (χορογράφοι και χορευτές), *Rauschen*, 2019, άποψη περφόρμανς, 120 λεπτά, Volksbühne Berlin, Sasha Waltz & Guests, φωτογράφος: Holger Jacobs
Stylianos Tsatsos and Aladino Rivera Blanca (choreographers and dancers), *Rauschen*, 2019, performance view, 120 minutes, Volksbühne Berlin, Sasha Waltz & Guests, photographer: Holger Jacobs

Στυλιανός Τσάτσος (χορογράφος και χορευτής), *Still Life* συμμετοχή στην επέτειμη έκθεση των 100 χρόνων του φωτογραφικού έργου του Irving Penn, 2018, άποψη performance, 70 λεπτά, % Berlin, Sasha Waltz & Guests
Stylianos Tsatsos (choreographer and dancer), *Still Life* as part of the exhibition Irving Penn centennial, 2018, performance view, 70 minutes, % Berlin, Sasha Waltz & Guests

CURATING

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ
ΕΚΘΕΣΕΩΝ

Εβίτα Τσοκάντα / Evita Tsokanta

Το τέλος της επιθυμίας
The End of Desire

Όταν κάποιος μελετά τις ανακατατάξεις που επήλθαν στις εργασιακές συνθήκες εντός του 2020, μια λέξη μοιάζει να επανέρχεται συνεχώς: προσαρμοστικότητα. Πρόκειται για την ικανότητα ενός ανθρώπου να εναρμονίζεται με την αλλαγή και προϋποθέτει την καλλιέργεια, διατήρηση και συνεχή ανανέωση μιας εργαλειοθήκης που επιτρέπει στο άτομο να ακολουθεί τις εξελίξεις της εργασιακής αγοράς παραμένοντας, συνεπώς, χρήσιμο. Το γεγονός ότι κάποια μπορεί να εγκλιματίζεται γρήγορα και απρόσκοπτα σε μεταβαλλόμενες συνθήκες ρουτίνας και καθημερινότητας, να διατηρεί την παραγωγική της συμπεριφορά παρά τη μεσολάβηση αναβολών και ακυρώσεων και να επιδεικνύει ευελιξία στην υιοθέτηση νέων μεθοδολογιών χωρίς να προϋποτίθεται η ύπαρξη κάποια καμπύλης μάθησης, δε σημαίνει απλώς ότι είναι επαγγελματικά επιδέξια. Αντιθέτως, οι παραπάνω ικανότητες αποτελούν, επιπλέον, ενδείξεις των πνευματικών της ικανοτήτων. Υποτίθεται ότι ο θεωρητικός φυσικός Stephen Hawking κάποτε ισχυρίστηκε πως ευφυία είναι η ικανότητα του ατόμου να προσαρμόζεται στην αλλαγή. Πρόκειται για μια μη τεχνική δεξιότητα που δεν μπορεί να αποκτηθεί μέσω εκπαίδευσης, αλλά κατακτάται κατά τα κρίσιμα χρόνια για τη διαμόρφωση της ανθρώπινης προσωπικότητας. Ωστόσο, ενδεδειγμένες μέθοδοι για να αποκτήσει κάποια μεγαλύτερη ευελιξία είναι η υιοθέτηση κριτικής στάσης απέναντι στον ίδιο μας τον εαυτό, η διαχείριση των συναισθημάτων μας, καθώς και η αποδοχή της αποτυχίας και της απώλειας του ελέγχου. Με άλλα λόγια, το να παραμείνουμε επαγγελματικά ενεργές μέσα στο 2020 απαιτούσε χρόνια ψυχοθεραπείας.

Το επάγγελμα της επιμελήτριας δε συνοδεύεται από συγκεκριμένη περιγραφή καθηκόντων ή δραστηριοτήτων. Η ακριβέστερη δυνατή περιγραφή που θα μπορούσαμε να δώσουμε είναι ότι περιλαμβάνει μια διαρκή ανακάλυψη, επανάληψη και επαναπροσδιορισμό της φύσης και της ποιότητας της εργασίας. Ως δημιουργικό επάγγελμα, η διαδικασία της επιμέλειας καταπιάνεται εμμονικά με δύο βασικά ερωτήματα: το “γιατί” και το “πώς”. Το “γιατί” συνδέεται άμεσα με το περιεχόμενο και τη μορφή, παρέχοντας την τελική απάντηση στο ερώτημα της πρόθεσης που καθοδηγεί το εγχείρημα, ενώ το “πώς” έχει να κάνει με την επίλυση προβλημάτων που αφορούν κυρίως τον προϋπολογισμό. Καθώς τα τελευταία χρόνια η θέση της επιμελήτριας έχει ακούσια επιβαρυνθεί με το επιπρόσθετο, αν και καθοριστικό, έργο της αναζήτησης χρηματοδότησης, όλο και περισσότερο οι επιμελήτριες οφείλουν πρώτα να αποδείξουν την αναγκαιότητα του επαγγέλματός τους προκειμένου να μπορέσουν το ασκήσουν. Οι ανάγκες χρηματοδότησης υποχρέωσαν την επιμελήτρια τέχνης να αναπτύξει τις αναγκαίες αντοχές, ώστε να είναι σε θέση να επαναδιαπραγματεύεται τακτικά τους όρους και τις προϋποθέσεις παραγωγής, αλλά και, το σημαντικότερο, να είναι προετοιμασμένη για το ενδεχόμενο να χρειαστεί να εγκαταλείψει το εγχείρημά εν μια νυκτί, σε περίπτωση αδυναμίας συγκέντρωσης των απαιτούμενων πόρων. Η συγκεκριμένη συνθήκη προάγει μια συμπεριφορά μειωμένης επένδυσης στην εργασία, ώστε η επιμελήτρια να μπορεί εύκολα να εγκαταλείπει τους στόχους της σε οποιοδήποτε στάδιο της σύλληψής τους. Τι επίδραση έχει αυτό στην ποιότητα της δουλειάς της; Πιθανώς να μη μάθουμε ποτέ. Το μόνο βέβαιο είναι πως η ξαφνική ανατροπή των σχεδίων, που ο υπόλοιπος επαγγελματικός κόσμος αντιμετώπισε ως κάτι το πρωτόγνωρο κατά τη διάρκεια της πανδημίας, αποτελεί εγγενές στοιχείο της δουλειάς της επιμελήτριας, και παράγοντα που καθορίζει την πρακτική της. Η ικανότητα αυτορρύθμισης, επομένως, αποτελούσε αναπόσπαστο κομμάτι της δουλειάς της επιμελήτριας πολύ πριν το 2020.

Κατά τη διάρκεια της πανδημίας, η κατάσταση έκτακτης ανάγκης επέφερε έναν βίαιο διαχωρισμό της εργασίας σε απαραίτητη και μη. Αυτός ο διαχωρισμός επέφερε, αναπόφευκτα, συζητήσεις επί συζητήσεων, στόχος των οποίων ήταν να αποσαφηνιστεί κατά πόσο, και με ποιον τρόπο το κάθε επάγγελμα προσφέρει στην κοινότητα. Στη διάλεξή του με τίτλο "Ο συγγραφέας ως παραγωγός" (1934), ο Βάλτερ Μπένγιαμιν προέτρεψε τον/την συγγραφέα να στοχαστεί τη θέση που κατέχει στην παραγωγική διαδικασία και να λάβει θέση μέσα από το ίδιο το έργο[1]. Δήλωσε πως το καλλιτεχνικό έργο δεν πρέπει να αποτιμάται ως αντανάκλαση των ισχυόντων συνθηκών παραγωγής, αλλά σε συνάρτηση με την αξιολόγηση των εν λόγω συνθηκών που προβάλλει το έργο, μιας και εκεί ακριβώς βρίσκεται το κλειδί από πολιτική άποψη. Η αναζωπύρωση του καλέσματος του Μπένγιαμιν για αντίσταση στο status quo αποδείχθηκε ιδιαίτερα πειστική εν μέσω της τρέχουσας αποτίμησης του ρόλου της επιμελήτριας τέχνης. Το κλείσιμο των εκθεσιακών χώρων που επακολούθησε την επιβολή του λόκνταουν στέρησε στις επιμελήτριες το βασικό τους μέσο, και στη δημόσια σφαίρα ένα από τα κανάλια της. Αυτή η ακύρωση έδωσε στις επιμελήτριες το χώρο να απομακρύνουν την προσοχή τους από τον κύκλο της ακατάπαυστης παραγωγής, και να την κατευθύνουν προς τις λειτουργικές αποκλίσεις που μπορούν να προκαλέσουν. Μια από τις σημαντικότερες, μάλιστα, ανατροπές που συνέβησαν το 2020 ήταν η συσπείρωση των εργαζομένων στον πολιτισμό, στόχος της οποίας ήταν να αντισταθούν στη χρόνια απαξίωση της εργασίας τους και να διεκδικήσουν την ενίσχυση της πολιτιστικής παραγωγής με τρόπο δίκαιο και διαφανή. Οι επιμελήτριες βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή και συμμετείχαν στη διαμόρφωση εν δυνάμει τεκτονικών αλλαγών στις κοινωνικές δομές που ρυθμίζουν τον ανθρώπινο παράγοντα εντός της παραγωγικής διαδικασίας.

Μια ερώτηση που εύλογα προκύπτει είναι κατά πόσο η αντίσταση μπορεί να είναι συμβατή με την προσαρμοστικότητα που απαιτείται να επιδείξει η σημερινή επαγγελματίας. Εξ ορισμού, οι δύο έννοιες μοιάζουν ασύμβατες. Στην πραγματικότητα όμως, η προσαρμοστικότητα αποδείχθηκε ο καταλύτης που ακόνισε τα απαραίτητα αντανακλαστικά ώστε να δοθεί εκ νέου προτεραιότητα στην αντίσταση, ακριβώς τη στιγμή που χρειαζόταν. Αυτές είναι οι αντιφάσεις που οι επιμελήτριες καλούνται να συμβιβάσουν και δια μέσου των οποίων θα πρέπει να ελιχθούν στην προσπάθειά τους να προσδιορίσουν, για μια ακόμη φορά, το αντικείμενο της δουλειάς τους και να επιβεβαιώσουν την ανάγκη ύπαρξής της στον αβέβαιο επαγγελματικό κόσμο του σήμερα. Η ικανότητα να ισορροπεί πάνω στο παράδοξο είναι, σε τελική ανάλυση, αυτό που ορίζει το έργο της επιμελήτριας στην πιο ουσιαστική εκδοχή του, και ταυτόχρονα ο παράγοντας που αποδίδει στην εκτέλεσή του την αίσθηση του κατεπείγοντος. Το εργασιακό ήθος της επιμελήτριας διαμορφώνεται αντιμετωπίζοντας το υπαρξιακό άγχος με ψυχραιμία και διαύγεια, με στόχο την αποκατάσταση των ζητημάτων που χρειάζεται να συζητηθούν την παρούσα χρονική στιγμή. Και η επιμελήτρια είναι από καιρό έτοιμη να επιτελέσει αυτό το έργο.

Ένα από τα πλέον διαδεδομένα συναισθήματα από την αρχή της πανδημίας είναι η λαχτάρα μας να επιστρέψουμε στη ζωή που γνωρίζαμε πριν. Η επιθυμία για συνεύρεση, παιχνίδια, σωματική και κοινωνική αλληλεπίδραση, άγγιγμα και συναισθηματική σύνδεση εκδηλώνεται μαζικά σε κάθε απόπειρα έκφρασης. Κάποια θα μπορούσε να ισχυριστεί πως το συλλογικό αυτό αίσθημα ήταν ακριβώς ο λόγος για τον οποίο κατορθώσαμε να υπομείνουμε τον τελευταίο αυτόν χρόνο. Στο δοκίμιό του "Παράθυρο στο χάος", ο Κορνήλιος Καστοριάδης περιγράφει τα λίγα λεπτά που έπονται μιας εμπειρίας κατά την οποία η τέχνη εκλαμβάνεται ως ένα είδος τέλους, με την έννοια τόσο της περάτωσης όσο και της εκπλήρωσης, κατά τη διάρκεια των οποίων η θεατής δεν επιθυμεί τίποτα άλλο[2]. Πρόκειται για την ικανοποίηση της ολοκλήρωσης που γεννάται από το τέλος της επιθυμίας, το νόημα της κάθαρσης. Το 2021 η επιμελήτρια δεν καλείται πλέον να καταπιαστεί με αναπολήσεις του παρελθόντος ή να προσαρμοστεί σε αυτό που τώρα θεωρείται κανονικό, αλλά να φανταστεί εκ νέου το κανονικό. Να αποσπάσει το απόσταγμα του έργου της επιμελήτριας, ώστε να αναδείξει την αναγκαιότητά του. Να διευρύνει τις δυνατότητες του επιμελητικού αντικειμένου, καθώς και το κοινό στο οποίο απευθύνεται. Να επαναπροσδιορίσει την έκθεση τέχνης ως την κοινωνική σύμβαση για την οποία διψούσε το κοινό και να αναβιώσει τη μοναδική κατάσταση που θα επιφέρει αυτό που όλοι ονειρευόμαστε εδώ και έναν χρόνο: "την αίσθηση που γεννιέται από το τέλος της επιθυμίας".

**Η Εβίτα Τσοκάντα είναι ιστορικός τέχνης και εργάζεται ως συγγραφέας, εκπαιδευτικός και ανεξάρτητη επιμελήτρια στην Αθήνα. Από το 2020 συνεργάζεται επίσης με την Kickstarter Arts. Κάτα τη διάρκεια του 2ου Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) οργάνωσε και επιμελήθηκε εργαστήριο για τις σύγχρονες επιμελητικές πρακτικές.*

1. Benjamin, W. (2017), *Ο Συγγραφέας ως Παραγωγός*, Αθήνα: Πλέθρον

2. Καστοριάδης, Κ. (2008), *Παράθυρο στο Χάος*, Αθήνα: Ύψιλον

When researching the shifting working conditions in the year 2020 and onwards, one word seems to be repeated continuously: adaptability. It is the capacity to conform with change, a feature that assumes the cultivation, maintenance and continuous renewal of a toolbox that will allow one to remain relevant thus useful in the workforce. Being able to acclimate oneself swiftly and seamlessly to altering conditions in one's everyday environment and routine, to continue to conduct oneself productively in the wake of repeated deferrals and cancellations and to demonstrate flexibility in embracing new methodologies without a presumed learning curve are not merely testaments to professional dexterity but to one's mental capacity. It is theoretical physicist Stephen Hawking who allegedly claimed that the ability to adapt to change is intelligence. It is considered a soft skill that cannot be taught through education but is mainly acquired in the formative stages of human development. Nevertheless, advised methods to train yourself in adaptability include questioning yourself, managing your emotions, learning to fail and relinquishing control. In short, remaining professionally functional in 2020 presupposed years of therapy.

Working as a curator does not come with a set job description of specific duties. It can most accurately be described as a continuous invention, revision and reinterpretation of the nature and level of work. As a creative vocation, the process of curating compulsively addresses two fundamental questions: "why?" and "how?". The "why" is directly related to content and form and ultimately resolves the intention of one's endeavor, while the "how" consists of problem solving mostly connected to budget issues. As the position of the curator in recent years has been inadvertently burdened with the additional, but deciding task of fundraising, it has become increasingly pressing for curators to be able to convince of the validity of their occupation in order to be able to pursue it. Financing needs ,therefore, obliged curators to build the required resilience to regularly negotiate the terms and conditions of their production, but most crucially, to be prepared to abandon it virtually overnight, over failure to amass the required funds. This circumstance fosters a restrained level of investment in one's work, so that one may let go of goals at any stage of their conception. In what way has this effected the quality of work? We might never know. One thing that is certain is that the abrupt thwarting of one's plans, which the rest of the working world experienced as unprecedented during the pandemic, is inherent in curatorial work and a determining factor in a curator's practice. Self-regulation ,therefore, has been a requirement for curators long before 2020.

During the pandemic, the state of emergency abruptly divided labor into essential and non. This distinction inevitably prompted rumination to determine the ways in which each profession serves the community, if at all. In his 1934 address, *The Author as Producer*, Walter Benjamin urged the author to reflect on his/her position in the process of production and take a firm stance through the work itself[1]. He declared that artistic work is not to be evaluated as a reflection of existing conditions of production but, it is rather based on its assertion within said conditions, as that is what holds the true political key. The resurgence of Benjamin's call for resistance against the status quo in today's assessment of the curatorial role proved to be compelling. The suspension of exhibition spaces caused by the lockdown, stripped curators from their main medium and the public sphere from one of its channels. Such an annulment gave space for curators to direct attention away from the cycle of ceaseless production and towards the operational deviations they can induce. In fact, one of the most momentous inversions that took place in 2020 was the consolidation of artworkers in resisting the chronic discounting of their labor and demanding fair and transparent support in cultural production. Curators led and participated in potential tectonic shifts in the social structures that regulate people in the production process.

One can't help but wonder whether resistance can be in any way compatible with the skill of adaptability that is expected of a professional today. The two notions by definition appear counterproductive but, in actuality, adaptability was the catalyst that sharpened the necessary reflexes, in order to reprioritize resistance in the moment it was needed. These are the inconsistencies that a curator is called to reconcile and maneuver in the course of redefining curatorial work yet again, and reclaiming its essentiality in today's volatile professional arena. Balancing on a paradox is ultimately what defines curatorial work in its most purposeful permutation and what infuses urgency in its execution. The curator's work ethic is formulated by weathering the existential angst with composure and clarity to restore what needs to be addressed in the current moment. And for that purpose, the curator has been groomed for quite some time.

One of the prevalent feelings throughout the Covid-19 pandemic was a longing to return back to life, as we previously knew it. The desire for gathering, play, physical, social interactions, the outdoors, tactility and emotional connection was universally manifested in every iteration. One could argue that this desire was the collective sentiment that made the past year feasible. In his essay ***"Window into Chaos"***, Cornelius Castoriadis describes those few moments after experiencing art as a kind of ending, encapsulating both completion and fulfillment during which the viewer does not yearn for anything else in life[2]. It is the contentment of completeness that is birthed by the end of desire, the meaning of catharsis. In 2021, the curator is no longer called to reminisce about the past, nor to adjust to the new normal, but to imagine the normal anew. To extract the distillation of curatorial work, in order to render it indispensable. To expand the possibilities of what curating is, and who it is for. To reposition the art exhibition as the social convention the audience has craved for, and resuscitate the unique situation that grants what we all have aspired to for over a year: ***"the sense that is born by the end of desire."***

**Evita Tsokanta is an art historian who works as a writer, educator and independent curator in Athens, Greece. Since 2020 she has also been working with Kickstarter Arts. For the second cycle of the Stavros Niarchos Foundation (SNF) Artist Fellowship Program, Evita led a workshop on contemporary curatorial practices.*

1. Jennings, Michael W., Howard Eiland, and Gary Smith. *Walter Benjamin: Selected Writings, Volume 2: 1931-1934*. Cambridge: Harvard University Press, 2005
2. Castoriadis, C. (2015), *Παράθυρο στο Χάος*, Athens, Ypsilon Editions

Εύα Βασλαματζή / Eva Vaslamatzi

Η Εύα Βασλαματζή έχει γεννηθεί στην Αθήνα το 1990 και είναι ανεξάρτητη επιμελήτρια και συγγραφέας με έδρα την Αθήνα και το Παρίσι. Πρόσφατα, εργάστηκε ως επιμελήτρια στο DOC! (Παρίσι), μη κερδοσκοπικό οργανισμό και πολυχώρο και ως βοηθός επιμελήτρια στο Palais de Tokyo (Παρίσι) για την ομαδική έκθεση *City Prince/sses*. Προηγουμένως, ήταν υπεύθυνη παραγωγής στο πρόγραμμα φιλοξενίας και ερευνητικό εργαστήριο του Palais de Tokyo, Pavillon Neuflize OBC για την έκθεση *Prec(ar)ious collectives* που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το 2017 σε συνεργασία με το FLUX Laboratory. Από το 2019 μέχρι σήμερα επιμελείται ένα συνεργατικό εγχείρημα μεταξύ καλλιτεχνών και εφήβων με νοητική αναπηρία για τον εκπαιδευτικό οργανισμό Orange Rouge (Παρίσι). Από το 2013 έχει συνεργαστεί με δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς κυρίως στην Ελλάδα και τη Γαλλία (κέντρο εικαστικών τεχνών του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών, annexM, Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης, γκαλερί Melas-Papadopoulos, Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας, Fondation d'Entreprise Ricard, École des Beaux-Arts μεταξύ άλλων), και έχει συγγράψει κείμενα και επιμεληθεί καταλόγους και διαδικτυακές πλατφόρμες. Η Εύα Βασλαματζή είναι απόφοιτος του προπτυχιακού τμήματος Θεωρίας και Ιστορίας της Τέχνης της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών Αθήνας και δύο μεταπτυχιακών τίτλων από το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης στο Παρίσι στην Αισθητική Θεωρία και στην Επιμέλεια Εκθέσεων. Το 2018 συμμετείχε στο πρόγραμμα ανταλλαγής επιμελητών NEON Curatorial Exchange Program σε συνεργασία με τη Whitechapel Gallery στο Λονδίνο και στο Art Week του Alserkal Avenue στο Ντουμπάι. Τον Μάιο του 2021 φιλοξενήθηκε στο επιμελητικό πρόγραμμα φιλοξενίας του οργανισμού SAHA στην Κωνσταντινούπολη.

Eva Vaslamatzi was born in Athens in 1990 and she is an independent curator and writer, currently working in Athens and Paris. Recently, she worked as a curator of visual arts at the non-profit space DOC! in Paris and as an assistant curator at Palais de Tokyo for the group exhibition *City Prince/sses*. Previously, she was in charge of the production of the residency program and research lab of Palais de Tokyo, Pavillon Neuflize OBC for the group show *Prec(ar)ious collectives* that was held in Athens in 2017 in collaboration with FLUX Laboratory. Since 2019, she has curated a collaborative project between artists and adolescents with mental disabilities for the educational association Orange Rouge (Paris). Since 2013, she has collaborated with various public and private art institutions mostly in Greece and France (annexM-Center for the Visual Arts Megaron-The Athens Concert Hall, Museum of Cycladic Art, Melas-Papadopoulos gallery, the Athens School of Fine Arts, the Fondation d'Entreprise Ricard, the Beaux-Arts de Paris among others) and has written texts and edited catalogues and online platforms. Eva Vaslamatzi holds a BA in Theory and History of Arts from the Athens School of Fine Arts, and two MA's: in Aesthetics and in Curatorial Practice from the Paris-Sorbonne University. In 2018, she participated in the NEON Curatorial Exchange Program in collaboration with Whitechapel Gallery in London and in the Art Week organised by Alserkal Avenue in Dubai. In May 2021, she was hosted in the curatorial residency of SAHA organisation in Istanbul.

Εύα Βασλαματζή, *La nuit juste avant les forêts*, DOC!, Παρίσι, 2018, φωτογράφος: Paul Nicoué (έργο: Ραλλού Παναγιώτου)
Eva Vaslamatzi, *La nuit juste avant les forêts*, DOC!, Paris, 2018, photographer: Paul Nicoué (on view: Rallou Panagiotou)

Εύα Βασλαματζή, *Gone today, here tomorrow*, annexM - Κέντρο για τις Εικαστικές Τέχνες του Μεγάρου Μουσικής, Αθήνα, 2019, φωτογράφος: Στάθης Μαμαλάκης (έργα από αριστερά προς τα δεξιά: Κοσμάς Νικολάου, Μαρία Θεοδωράκη, Μαλβίνα Παναγιωτίδη)
Eva Vaslamatzi, *Gone today, here tomorrow*, annexM-Center for the Visual Arts of the Megaron-the Athens Concert Hal, Athens, 2019, photographer: Stathis Mamalakis (on view from left to right: Kosmas Nikolaou, Maria Theodoraki, Malvina Panagiotidi)

Δανάη Γιαννόγλου / Danai Giannoglou

Η Δανάη Γιαννόγλου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1992 και είναι επιμελήτρια και συγγραφέας που ζει και εργάζεται μεταξύ της Αθήνας και του Άμστερνταμ. Η Γιαννόγλου είναι συνιδρύτρια και επιμελήτρια του Enterprise Projects, ενός project space που λειτουργεί αυτόνομα και περιοδικά από τον Σεπτέμβριο του 2015 στην Αθήνα, καθώς και υπεύθυνη έκδοσης του Enterprise Projects Journal, μιας εκδοτικής πρωτοβουλίας που παίρνει τη μορφή διαδικτυακής έκδοσης θεωρητικών και ερευνητικών κειμένων έπειτα από πρόσκληση του Enterprise Projects. Έχει εργαστεί και συνεργαστεί με δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς όπως το la Maison Rouge-Fondation Antoine de Galbert (Παρίσι), το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Πόλης του Παρισιού, η Sèvres Cité de la Céramique (Σέβρες) αλλά και το Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ (Αθήνα) όπου ήταν υπεύθυνη του αρχείου εκθέσεων για την περίοδο 2018-2019. Από το 2020 εργάζεται ως βοηθός επιμελητή και έρευνας στο de Appel Amsterdam, όπου πρόσφατα επιμελήθηκε και συντόνισε την έκθεση *Here is Ulay with,* σε συνεργασία με το Μουσείο Stedelijk του Άμστερνταμ. Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί σε καταλόγους, εκδόσεις καλλιτεχνών και περιοδικά, ενώ έχει επιμεληθεί εκθέσεις και εκδόσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Είναι πτυχιούχος του τμήματος Θεωρίας και Ιστορίας της Τέχνης της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας καθώς και των μεταπτυχιακών Διεύθυνσης Πολιτιστικών Οργανισμών και Επιμέλειας Σύγχρονης Τέχνης του Université Paris 1 Panthéon–Sorbonne στο Παρίσι. Το 2019-2020 συμμετείχε στο de Appel Curatorial Programme στο Άμστερνταμ για το οποίο συνεπιμελήθηκε το εγχείρημα *This may or may not be a true story or a lesson in resistance*. Έχει υπάρξει curator-in-residence στις καλλιτεχνικές δομές φιλοξενίας Rupert, Λιθουανία το 2016 και στο 8ο Gwangju Biennale International Curator Course, Νότια Κορέα το 2018, ενώ έχει λάβει υποστήριξη από το πρόγραμμα Emergency Fellowship του οργανισμού Onassis AiR 19/20.

Danai Giannoglou, born in Athens in 1992, is a curator and writer currently living and working between Athens and Amsterdam. Giannoglou is the co-founder and curator of Enterprise Projects, a project space functioning independently and periodically since September 2015 in Athens, as well as the editor of Enterprise Projects Journal, a publishing initiative by Enterprise Projects in the form of an online publication of newly commissioned theoretical and research essays. She has worked and collaborated with public and private institutions, such as la Maison Rouge-Fondation Antoine de Galbert (Paris), the City of Paris Museum of Modern Art, Sèvres Cité de la Céramique (Sèvres), and DESTE Foundation for Contemporary Art (Athens), where she held the position of the exhibitions' archive coordinator from 2018 to 2019. Since 2020, she works as a curator and research assistant at de Appel Amsterdam, where she recently curated and coordinated the project *Here is Ulay with*, in collaboration with the Stedelijk Museum Amsterdam. Giannoglou has contributed texts in catalogues, artist's books and magazines, edited publications and she has curated exhibitions in Greece and abroad. Giannoglou holds a BA in Theory and History of Art from the Athens School of Fine Arts and two MA in Cultural Management and Curating from Paris 1 Panthéon–Sorbonne University in Paris. She was a participant of the de Appel Curatorial Programme 2019/2020 in Amsterdam, for which she co-curated the project *This may or may not be a true story or a lesson in resistance*. She has been a resident at Rupert, Lithuania in 2016 and the 8th Gwangju Biennale International Curator Course, South Korea in 2018. Danai Giannoglou is a recipient of the Onassis AiR Emergency Fellowship 19/20.

Δανάη Γιαννόγλου, *Sunstreet*, Enterprise Projects, Αθήνα, 2019, φωτογραφία: Στάθης Μαμαλάκης
(έργα από αριστερά προς δεξιά: Χρυσάνθη Κουμιανάκη, Νίκη Γκουλέμα)
Danai Giannoglou, *Sunstreet*, Enterprise Projects, Athens, 2019, photographer: Stathis Mamalakis
(on view from left to right: Chrysanthi Koumianaki, Niki Gulema)

Δανάη Γιαννόγλου, *Here is Ulay with Pierre Bal-Blanc ft. Nilbar Güreş a.o*, Μουσείο Stedelijk Amsterdam, σε συνεργασία με de Appel Amsterdam, Μουσείο Stedelijk, Άμστερνταμ, 2021, φωτογράφος: Peter Tijhuis (έργα από αριστερά προς δεξιά: Nilbar Güreş, Jean Brusselmans)
Danai Giannoglou, *Here is Ulay with Pierre Bal-Blanc ft. Nilbar Güreş a.o.,* Stedelijk Museum Amsterdam in collaboration with de Appel Amsterdam,Stedelijk Museum, Amsterdam, 2021, photographer: Peter Tijhuis, (on view from left to right: Nilbar Güreş, Jean Brusselmans)

Χριστίνα Πετκοπούλου / Christina Petkopoulou

Η Χριστίνα Πετκοπούλου γεννήθηκε το 1992 στην Αθήνα όπου ζει και εργάζεται. Αποφοίτησε από το τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών στην κατεύθυνση Αρχαιολογίας και Ιστορίας της Τέχνης και ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στο πρόγραμμα Πολιτιστικής Διαχείρισης του Παντείου Πανεπιστημίου. Από τον Οκτώβριο του 2020 μέχρι τον Ιανουάριο 2021 επιμελήθηκε την πολυθεματική έκθεση *Λιπιού*, που πραγματοποιήθηκε στον χώρο του A-Dash, κατά μήκος της οδού Ασκληπιού και ψηφιακά με υποστήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού και δωρεά του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ). Είναι ερευνήτρια και επιμελήτρια του αρχείου της διαδικτυακής crowdsourcing πλατφόρμας *Athens Report*. Έχει πραγματοποιήσει εκθέσεις και εκπαιδευτικά προγράμματα ως ανεξάρτητη επιμελήτρια (*Playing Ground*, 2019, Automatic Transmission, *Liminal*: *ατομική έκθεση Αριστείδη Λάππα*, 2015, Praxitelous 33, *Χωρογραφίες-Σημεία Φυγής*, 2014, Artscape Athens κ.ά.) κι έχει επιμεληθεί εκπαιδευτικές δράσεις για τον όμιλο της Ιστορίας της Τέχνης της Ιωνιδείου Σχολής. Εργάστηκε στην έρευνα και την τεκμηρίωση του αρχείου του Ινστιτούτου Σύγχρονης Ελληνικής Τέχνης και έχει συνεργαστεί με πολιτιστικές διοργανώσεις, όπως η Μπιενάλε της Αθήνας (*AGORA*, 2013, *Omonoia*, 2015, η *Art Athina*, 2014, 2015 και *Αρχαιολογικοί Διάλογοι,* 2015). Το 2016 επιλέχθηκε να συμμετάσχει στο πρόγραμμα ανταλλαγής επιμελητών NEON Curatorial Exchange Program σε συνεργασία με τη Whitechapel Gallery. Ασχολείται παράλληλα με τη διδασκαλία και τη γλωσσική επιμέλεια.

Χριστίνα Πετκοπούλου, *Λιπιού*, A-Dash, Αθήνα, 2020, φωτογράφος: Ζωή Χατζηγιαννάκη, (έργα από αριστερά προς τα δεξιά: Ειρήνη Καραγιαννοπούλου, Ζωή Χατζηγιαννάκη)
Christina Petkopoulou, *Lipiu*, A-Dash, Athens, 2020, photographer: Zoe Hatziyannaki, (on view from left to the right: Irini Karayannopoulou, Zoe Hatziyannaki)

Christina Petkopoulou, born in 1992 in Athens where she lives and works, has studied Archaeology and History of Art at the National and Kapodistrian University of Athens and completed a master's degree in Cultural Management at the Panteion University of Social Sciences. Between October 2020 and January 2021 she curated *Lipiu,* a contemporary art project and a group show at A-Dash space and along Asklipiou street in the center of Athens and digitally with the support of the Greek Ministry of Culture and the Stavros Niarchos Foundation (SNF). She is a researcher and curator of the archive of *Athens Report,* a crowdsourcing online platform. She has curated exhibitions and educational programmes as a freelance curator (*Playing Ground*, Automatic Transmission, 2019, *Liminal Aristeidis Lappas solo show*, Praxitelous 33, 2016, *Choro-graphies-Points of flight*, Artscape Athens, 2014 and more). She has worked for the Greek Contemporary Art Institute (ISET) researching and documenting its archive and she has also collaborated with several cultural institutions such as the Athens Biennale (2013, 2015), Art Athina (2014, 2015) and Archaeological Dialogues (2015). In 2016, she was chosen for the Neon Foundation curatorial exchange programme in collaboration with Whitechapel Gallery. She also works as a teacher and a copy editor.

Χριστίνα Πετκοπούλου, *Λιπιού*, A-Dash, Αθήνα, 2020, φωτογράφος: Ζωή Χατζηγιαννάκη, (έργο: Νάνα Σαχίνη)
Christina Petkopoulou, *Lipiu*, A-Dash, Athens, 2020, photographer: Zoe Hatziyannaki, (on view: Nana Sachini)

Μάρη Σπανουδάκη / Mare Spanoudaki

Η Μάρη Σπανουδάκη είναι ερευνήτρια και επιμελήτρια με έδρα την Αθήνα. Μεγάλωσε στη γειτονιά του Νέου Κόσμου, γνωστή για την ιστορία και την πολιτιστική της ποικιλομορφία. Η εκπαίδευσή της περιλαμβάνει πτυχίο στην Επικοινωνία, τα Μέσα και τον Πολιτισμό, μεταπτυχιακό τίτλο στη Πολιτιστική Πολιτική και Διαχείριση και μεταπτυχιακό τίτλο στην Ιστορία των Εκθέσεων Σύγχρονης Τέχνης με εξειδίκευση στην έρευνα. Στο παρελθόν, η Μάρη έχει εργαστεί σε διάφορα πολιτιστικά ιδρύματα και χώρους τέχνης, και έχει οργανώσει κοινοτικά και διαπολιτισμικά έργα καθώς και εκθέσεις σύγχρονης τέχνης στην Ελλάδα, το Ηνωμένο Βασίλειο και τη Γερμανία, online και offline. Υπήρξε υπότροφος του προγράμματος *Start-Create Cultural Change* (2017-2018). Προηγούμενες εκθέσεις και εγχειρήματα που έχει διοργανώσει περιλαμβάνουν: *Someday is Today*, Cubitt, Λονδίνο, 2013, *You are here*, Kingsgate Project Space, Λονδίνο, 2014, *Revisiting the Museum-Café*, Central Saint Martins College, Λονδίνο 2016, *Leben in Barmbek-Süd,* Kulturhaus Dehnhaide e.V.*,* Αμβούργο, 2017, *The Rhythm of Small Things,* Victoria Square Project*,* Αθήνα, 2019. Τα τελευταία χρόνια, έχει επικεντρωθεί στην ανάδειξη εγχώριων και διεθνών καλλιτεχνικών και ακτιβιστικών πρακτικών, ιστοριών των εκθέσεων, τρεχόντων ή/και προηγούμενων κοινωνικών συνθηκών, αναμνήσεων και κινημάτων, και στην εξέταση θεμάτων θεσμικής κριτικής και πολιτικών της ταυτότητας. Παράλληλα, μέσω της πρακτικής της διερευνά πώς διάφορες μορφές τέχνης, παράδοσης, πολιτισμού και έκφρασης μπορούν να συνδυαστούν με καθημερινές εμπειρίες, οικείες ή άγνωστες καταστάσεις και να αποτελέσουν έναυσμα για συνύπαρξη και πολλαπλότητα και ένα εργαλείο που μπορεί να οδηγήσει σε ατομική και κοινωνική ελευθερία. Από το 2017 είναι υπεύθυνη αρχείου, ερευνήτρια και επιμελήτρια του *This is not a feminist project*.

Mare Spanoudaki is a researcher and curator based in Athens. She grew up in the neighbourhood of Neos Kosmos, known for its history and cultural diversity. Her education includes a BA in Communication, Media & Culture, an MA in Cultural Policy & Management and an MRes in Exhibition Studies. In the past, Mare has worked for several cultural institutions and art spaces, and has organised intercultural and community projects, together with contemporary art exhibitions in Greece, the UK and Germany, online and offline. She has been a fellow of the *Start - Create Cultural Change* Programme (2017-2018). Past curated projects include: *Someday is Today*, Cubitt, London, 2013; *You are here*, Kingsgate Project Space, London, 2014; Revisiting the Museum-Café, Central Saint Martins College, London, 2016; *Leben in Barmbek-Süd*, Kulturhaus Dehnhaide e.V., Hamburg, 2017; *The Rhythm of Small Things*, Victoria Square Project, Athens, 2019. During the past few years, she has been highlighting Greek and international artistic and activist practices, exhibition histories, current and/or past social conditions, memories and movements, and exploring questions of institutional critique and identity politics. In parallel, through her practice she has been investigating how miscellaneous forms of art, tradition, culture and expression can be combined with everyday experiences and familiar or unfamiliar situations, and become a trigger for coexistence and multiplicity, and a tool that can lead to individual and social freedom. Since 2017, she is the archivist, researcher and curator of *This is not a feminist project*.

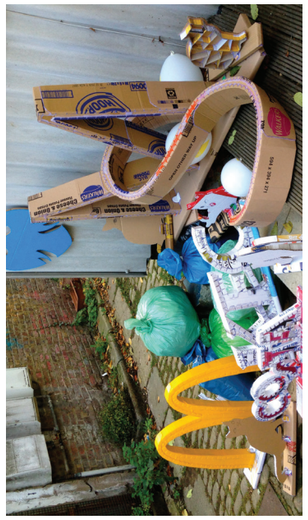

Μάρη Σπανουδάκη, *You are here*, 2014, Kingsgate Project Space, Λονδίνο, 2014, φωτογράφος: Ambra Gattiglia (έργο: Yunsun Jung)
Mare Spanoudaki, *You are here*, Kingsgate Project Space, London, 2014, photographer: Ambra Gattiglia (on view: Yunsun Jung)

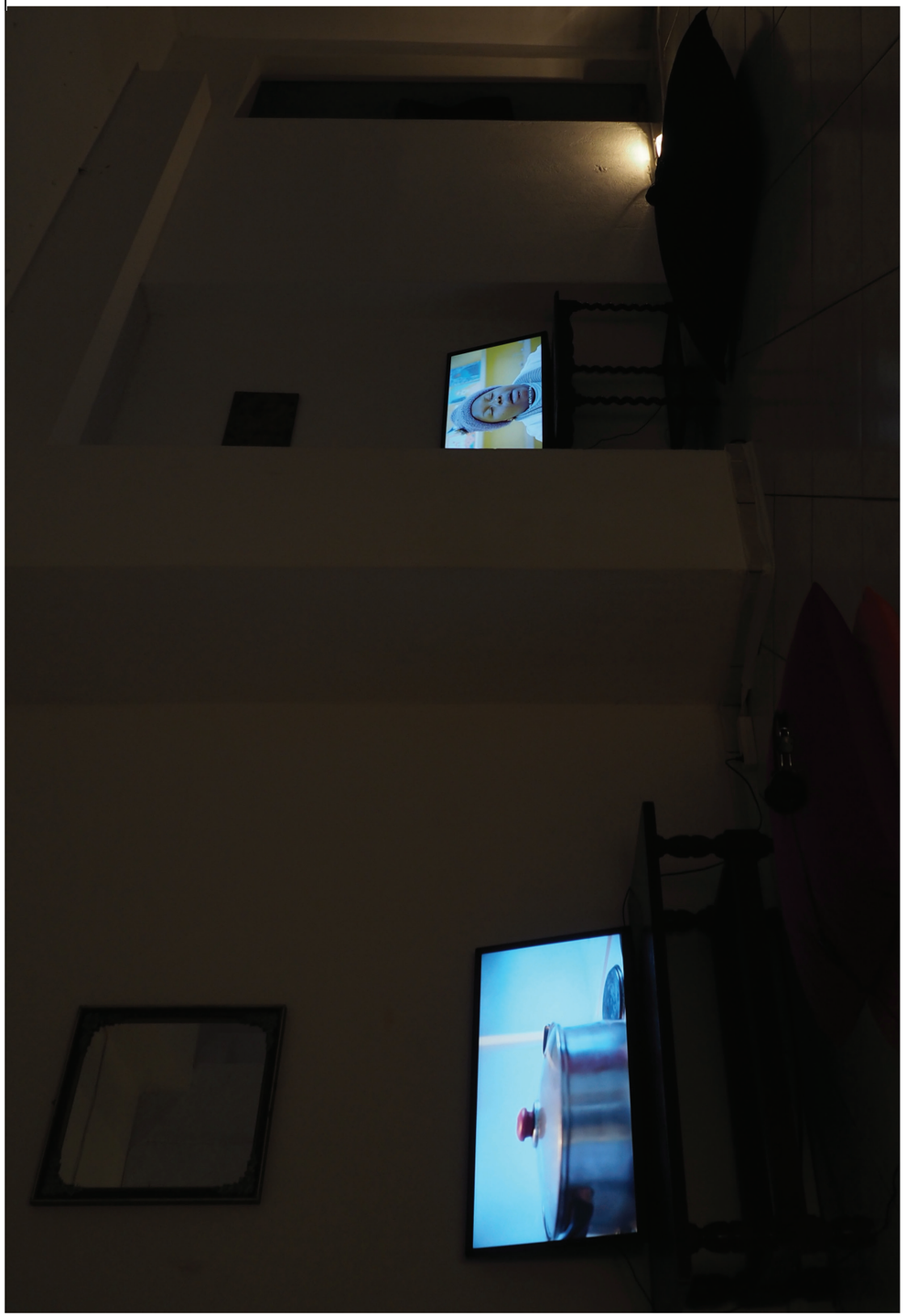

Μάρη Σπανουδάκη, *The Rhythm of Small Things*, 2019, Victoria Square Project, Αθήνα, φωτογραφία: Μάρη Σπανουδάκη (έργο: Jana Koelmel)
Mare Spanoudaki, *The Rhythm of Small Things*, Victoria Square Project, Athens, 2019, photographer: Mare Spanoudaki (on view: Jana Koelmel)

Μάγια Τούντα / Maya Tounta

Η Μάγια Τούντα είναι επιμελήτρια με έδρα την Αθήνα και το Βίλνιους. Μαζί με την καλλιτέχνιδα Otobong Nkanga, ίδρυσε το 2019 το μη-κερδοσκοπικό εκθεσιακό χώρο Akwa Ibom στην Αθήνα, τον οποίο και διευθύνει. Είναι παράλληλα ιδρυτικό μέλος του project space Montos Tattoo στο Βίλνιους. Πρόσφατες εκθέσεις της περιλαμβάνουν τις εξής: *Μεσοδιάστημα*, Goethe-Institut Athen (σε συνεπιμέλεια με την Έλενα Παπαδοπούλου), 2021-22, *Με σήκωσαν ξανά στον ήλιο και γέμισαν το άδειο μου κρανίο με κανέλα* του Jason Dodge, Akwa Ibom, 2021 και *Η Σταύρωση του Θανάση Τότσικα* του Θανάση Τότσικα, Akwa Ibom, 2020. Στο πλαίσιο της συνεργασίας της με την Otobong Nkanga πάνω στο έργο *Carved to Flow* έχει διοργανώσει από το 2017 τρία προγράμματα δημόσιων δράσεων στους Gropius Bau (Βερολίνο), Betonsalon (Παρίσι) και documenta 14 (Αθήνα).

Maya Tounta is a curator based in Athens and Vilnius. She is the director and co-founder, together with Otobong Nkanga, of the non-profit exhibition space, Akwa Ibom, Athens, and a founding member of the project space Montos Tattoo, Vilnius. Recent projects include: *Interval*, Goethe-Institut Athen (co-curated with Helena Papadopoulos), 2021-22; *Jason Dodge: They lifted me into the sun again and packed my empty skull with Akwa Ibom*, 2021; and *Thanasis Totsikas: The Crucifixion of Thanasis Totsikas*, Akwa Ibom, 2020. Since 2017, she has contributed to Otobong Nkanga's work *Carved to Flow*, with texts and public events programs at the Gropius Bau, Berlin (2020), Betonsalon, Paris (2019), and documenta 14, Athens (2017), among others.

Μάγια Τούντα, *Jason Dodge: They lifted me into the sun again and packed my empty skull with cinnamon*, Akwa Ibom, Αθήνα, 2021, φωτογράφος: Adrianna Glaviano
Maya Tounta, *Jason Dodge: They lifted me into the sun again and packed my empty skull with cinnamon*, Akwa Ibom, Athens, 2021, photographer: Adrianna Glaviano

Μάγια Τούντα, *Jason Dodge: They lifted me into the sun again and packed my empty skull with cinnamon*, Akwa Ibom, Αθήνα, 2021, φωτογράφος: Adrianna Glaviano
Maya Tounta, *Jason Dodge: They lifted me into the sun again and packed my empty skull with cinnamon*, Akwa Ibom, Athens, 2021, photographer: Adrianna Glaviano

Κατερίνα Φώτη / Katerina Foti

Η περίοδος της πανδημίας ως χρονικό πεδίο συλλογικής παρέμβασης
The time of the pandemic as a temporal field for collective action

Η πανδημία βρήκε τον Πολιτισμό σε μια τεράστια αμηχανία, καθώς αποκάλυψε με τον πιο γλαφυρό τρόπο τις παθογένειες που κυριαρχούσαν στον κάθε επιμέρους κλάδο του επί χρόνια: άμισθη εργασία, απουσία ασφάλισης και περίθαλψης των εργαζόμενων, ανυπαρξία κρατικής μέριμνας, απουσία εργοδοτικού ελέγχου, παρουσία λόμπι, εξουσιαστική συμπεριφορά και εμπεδωμένη πατριαρχία, ενίσχυση του αφηγήματος της αυθεντίας και εν τέλει μια πολιτειακή -και όχι μόνο- αντιμετώπιση του χώρου της τέχνης ως πάρεργο, και όχι ως επάγγελμα και ως πεδίο, όπου η ύπαρξη της βίας μοιάζει για κάποιον ακατανόητο λόγο αλληλένδετη με την επιτυχία. Την ίδια στιγμή όμως, ακριβώς λόγω της αναγκαστικής διαπίστωσης αυτού του τοπίου ως δεδομένο, η πανδημία επανέφερε τη συλλογική διαδικασία και την αλληλεγγύη και τη μετέτρεψε σε πρόταγμα. Έγινε έτσι αντιληπτό ότι μέσα από τη δημιουργία κοινοτήτων και συλλογικοτήτων ισότιμων και συμπεριληπτικών οι καλλιτέχνες μπορούν να αντιταχθούν στην επισφάλεια και την ανασφάλεια και να αντιπαρέλθουν τις δύσκολες συνθήκες που έφερε στην επιφάνεια η έξαρση του κορονοϊού.

Εδώ και χρόνια η εργασιακή κατάσταση των εργαζομένων στον πολιτισμό αποτελεί ένα θολό τοπίο. Πλήθος επαγγελματιών στερούνται κωδικό ειδικότητας για την ασφάλισή τους, ενώ συνήθως η απασχόληση λαμβάνει χώρα υπό τη μορφή σύμβασης ορισμένου χρόνου εργασίας ή ακόμα και με την καταβολή ημερομισθίου (κυρίως στην περίπτωση των παραστατικών τεχνών). Διαπιστώνεται ότι οι καλλιτέχνες και εργαζόμενοι στο χώρο των τεχνών αναγκάζονται συχνά να συναινούν σε αμοιβές που δεν αντιστοιχούν στο χρόνο εργασίας τους και με απουσία ασφάλισης θυσιάζοντας την κάλυψη της υγειονομικής περίθαλψής τους, προκειμένου να επιβιώσουν στοιχειωδώς με τα μηνιαία τους έξοδα, ενώ συχνά παραμένουν δικαιούχοι στο ταμείο ανεργίας. Την ίδια στιγμή, ακόμα και όσοι ασφαλίζονται συχνά καλύπτονται κατ' αναλογία άλλης ειδικότητας με αποτέλεσμα να μη δικαιούνται επιδόματα και άλλες μορφές κρατικής υποστήριξης. Επίσης, πληθώρα εργαζομένων ειδικοτήτων σχετικών με τον πολιτισμό αντιμετωπίζονται ως απόφοιτοι δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, αφού η κατάρτισή τους πραγματοποιείται σε σχολές αναγνωρισμένες από το κράτος ως "ανώτερες επαγγελματικές" και όχι ως ανώτατα πανεπιστημιακά ιδρύματα. Έτσι, λαμβάνοντας ως οικονομικό αντάλλαγμα των σπουδών τους τον κατώτατο μισθό, ενισχύεται συνολικά η τάση για αναντιστοιχία μεταξύ εργασίας και αμοιβής στον πολιτισμό.

Σε ένα εργασιακό περιβάλλον με εργαζόμενους επί χρόνια διαλυμένους η πανδημία και η ψηφιοποίηση δημιούργησαν ένα νέο πεδίο της εκμετάλλευσής τους: αυτή τη φορά με αφορμή τα πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα. Μέσω των live streaming και on demand προβολών των παραστάσιμων έργων πολλοί παραγωγοί ευθέως και παράνομα επιχείρησαν να ενσωματώσουν στις δεδουλευμένες αποδοχές τις αμοιβές για την παραχώρηση των πνευματικών δικαιωμάτων των συντελεστών. Αυτή η κίνηση σαφώς αποτελεί ευθεία προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας, η οποία είναι αυτοτελής και σε καμία περίπτωση δεν παραχωρείται χωρίς χωρικό και χρονικό περιορισμό στους εργοδότες, αποκλειστικά επειδή οι καλλιτέχνες που συνέβαλαν στη δημιουργία ενός έργου πληρώθηκαν άπαξ για την εργασία τους. Η εμπορική εκμετάλλευση των έργων αποφέρει κέρδος και εκ του Νόμου προβλέπεται για τους καλλιτέχνες που συμμετέχουν σε αυτά αμοιβή, η οποία δεν αντικαθίσταται σε καμία περίπτωση από την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση για την παροχή εργασίας ή υπηρεσίας.

Σε αυτή τη διαμορφωμένη κατάσταση και με δεδομένη την κρατική αδιαφορία για τους κλάδους του πολιτισμού οι οποίοι αποτέλεσαν μια από τις πιο βαθιά πληττόμενες από την πανδημία κατηγορίες απασχόλησης, οι εργαζόμενοι καλλιτέχνες απάντησαν συλλογικά και μαζικά, προς έκπληξη ακόμα και των ίδιων, αφού ο ατομικός δρόμος ήταν για πολλούς μέχρι τότε βασική επιλογή. Η επιστροφή των καλλιτεχνών στα σωματεία και στις συλλογικότητες αποτελεί, για μένα, το μεγαλύτερο κέρδος της περιόδου. Σε μια συγκυρία όπου η κοινωνική αποστασιοποίηση υπήρξε το κυριότερο πρόταγμα του δημόσιου λόγου, η ενδυνάμωση των ιστών και δικτύων αλληλεγγύης, συμπερίληψης και συμμετοχικότητας κέρδισε ακόμα και μέσα από τον ψηφιακό κόσμο. Δεν άργησε βέβαια να αποτυπωθεί και στον πραγματικό με ουσιαστικές δράσεις διεκδίκησης και με διαμαρτυρίες στο δημόσιο χώρο του κάθε υποκειμένου που αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέρος του συνόλου. Αποτελέσαμε, δηλαδή, μια ουσιαστική, διεκδικητική, ενεργή συλλογική φωνή, καταφέραμε να κερδίσουμε πολλά για να επιβιώσουμε από την πανδημία και αντιληφθήκαμε ότι ο δρόμος είναι μακρύς, αλλά αν τον διαβούμε χέρι- χέρι, θα καταφέρουμε περισσότερα από το να προχωρά ο καθένας μόνος του.

Από την αρχή της πανδημίας μέχρι σήμερα έχουν διοργανωθεί οι περισσότερες κινητοποιήσεις καλλιτεχνών των τελευταίων χρόνων και οι πολυπληθέστερες σε αριθμό συμμετεχόντων διαδηλωτών. Ενδεικτικό επίσης είναι ότι πολλές φορές οργανώθηκαν δράσεις επανοικειοποίησης του δημόσιου χώρου φέρνοντας πιο κοντά την ίδια την κοινωνία ως οργανικό συνομιλητή της τέχνης και σε άμεση επαφή με τις προβληματικές που αντιμετωπίζει ο πολιτισμός ως κύριο θύμα της κατάστασης που έχει δημιουργηθεί λόγω των αλλεπάλληλων lockdown . Από τα flash mob στη Διονυσίου Αρεοπαγίτου[1] μέχρι το “μπαλέτο διαμαρτυρίας” έξω από το Υπουργείο Πολιτισμού σε πρόσφατη δράση των σπουδαστών χορού, βλέπουμε ότι οι καλλιτέχνες κατάφεραν να αρθρώσουν πολιτικό λόγο με μια πολλαπλότητα πράξεων, αλλά και να εφεύρουν νέους τρόπους ορατότητας και επικοινωνίας με το λαό. Καθοριστική υπήρξε επίσης η πρωτοφανής μαζικοποίηση των Γενικών Συνελεύσεων των πρωτοβάθμιων καλλιτεχνικών σωματείων όλο τον τελευταίο χρόνο είτε αυτές γίνονται δια ζώσης και τηρώντας τα απαραίτητα υγειονομικά πρωτόκολλα, είτε διαδικτυακά. Τέλος, σημαντικό είναι το ότι οι καλλιτέχνες επέλεξαν να συμπαρασταθούν στα παλλαϊκά προβλήματα συμμετέχοντας ενεργά και ουσιαστικά σε κινητοποιήσεις δημοκρατικών δικαιωμάτων, αλληλεγγύης στον αγώνα των υγειονομικών και γιατρών, αλλά και σε πανεργατικές κινητοποιήσεις συντασσόμενοι με κάθε πληττόμενο κομμάτι του τόπου και εμπλεκόμενοι με το σύνολο των προβλημάτων του συνόλου της κοινωνίας.

Είναι δύσκολο να μιλήσουμε με σιγουριά για το αύριο του πολιτισμού, ωστόσο είναι σίγουρο ότι βρεθήκαμε όλοι μαζί σε κοινή γραμμή με τους συναδέλφους μας, αλλά και με όλους τους συνανθρώπους μας. Η πανδημία μας βρήκε να μην έχουμε τίποτα να χάσουμε παρά μόνο τις αλυσίδες μας[2]. Με όπλο, λοιπόν, την συλλογικότητα και την αλληλοϋποστήριξη οι μέρες μετά την πανδημία θα μας βρουν να παλεύουμε, να διεκδικούμε και να δημιουργούμε, αλλά και να συντασσόμαστε ο ένας δίπλα στον άλλον, και όλοι μας πλάι σε κάθε αδύναμο. Γιατί η τέχνη έχει ανάγκη τους πολλούς, και εμείς είμαστε χιλιάδες.

**Η Κατερίνα Φώτη είναι δικηγόρος, Νομική Σύμβουλος του Σ.Ε.Χω.Χο. (Σωματείο Εργαζομένων στο Χώρο του Χορού), χορεύτρια και χορογράφος.*

1. παράλληλη δράση της ομάδας Support Art Workers στην πρώτη συγκέντρωση διαμαρτυρίας των καλλιτεχνικών σωματείων στις 7/5/2020 μετά τη λήξη της πρώτης καραντίνας στην περιοχή της Ακρόπολης
2. Στο: Ένγκελς Φ., Μαρξ Κ. (1919), *Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο*, Αθήνα: ΣΕΚΕ, αναφέρεται συγκεκριμένα: «Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε! Δεν έχετε τίποτα να χάσετε, παρά μόνο τις αλυσίδες σας!»

The pandemic caught culture in a state of extreme bewilderment, as it vividly revealed the chronic difficulties which, for years now, had been ailing various professions in the cultural sector: unpaid work, absence of social/health insurance and of governmental provisions; lack of control over employers; lobbying; a culture nurturing controlling behaviours, deep-rooted patriarchy and masterly authority; and, ultimately, an official —and not only— conception of art as a hobby rather than a profession and a field within which violence is mysteriously and inextricably linked to success. At the same time, however, precisely because this framework had to be acknowledged for what it was, the pandemic threw collective action and solidarity back into the mix and in fact turned them into an imperative. It thus became clear that through the creation of egalitarian and inclusive communities and collectivities artists would be able to raise their voices against precariousness and insecurity and overcome the adversities brought to the surface by the pandemic.

For years now, art workers have had to work under conditions which are far from transparent. For many professionals, their area of specialisation is not even assigned an activity code number in the national insurance system, while employment contracts are predominantly fixed-term with some art workers being compensated on a daily-wage basis (more commonly so in the performing arts sector). It has been established that artists and art workers are often forced to agree to payments that do not correspond to their actual working hours and, moreover, exclude any kind of health insurance coverage —which is often sacrificed in the interest of securing basic monthly expenses and continuing to receive unemployment benefits. At the same time, even professionals who are regularly insured by their employers are often declared under different professional capacities, thus ending up being excluded from state benefits and other kinds of support schemes. In addition, a large number of professionals in the cultural sector are considered secondary education graduates, as their schools are categorised as ‘higher vocational’ and not ‘higher education’ institutions. As a result, based on their degree qualifications they are classified as basic salary earners, therefore amplifying the tendency towards a discrepancy between work and pay in the cultural sector.

In a work environment where, for years now, workers have been stretched to their limit, the pandemic and the digital shift have created the conditions for further exploitation: this time, it was copyright and related rights that came under attack. Many producers using live streaming and on-demand services to reach audiences tried to unlawfully include copyright fees in the compensation already paid to contributors. This is a direct infringement of copyright law, based on which any permission to use copyrighted material is granted for a single performance, while employers can by no means secure unlimited access to show the work at any time and space of their choice on the grounds of having disbursed a one-off payment to contributing artists. The commercial exploitation of the produced work leads to the generation of profit and contributing artists are legally entitled to compensation, which may by no means be substituted by the full and complete payment received for work or services rendered.

In this context, and given the state’s disregard for the cultural sector as well as the fact that culture was among the branches of the economy most heavily affected by

the pandemic, art workers responded collectively and en masse, much to the surprise of the artists themselves who had long been accustomed to considering individual action as the main option available to them. For me, the greatest gain from this period is the fact that artists returned to the unions and sought out collective action. In a time when all public discourse has been urging people to social distance, the webs and networks promoting solidarity, inclusion and participation managed to come out stronger despite being limited to the digital world. To be sure, soon enough the momentum also reached the real world, with important actions and protests being organized within the public sphere of every subject perceiving oneself as a member of society. In other words, we raised a strong, militant, active and collective voice, managed to secure a great deal to help us weather the pandemic and understood that even though we have a long journey ahead of us, if we decide to walk side-by-side there is a lot more to gain than if we marched along the road as lonely travelers.

Since the beginning of the pandemic, artist-led actions have been the most numerous and most widely attended in recent years. Also significant is the fact that several actions envisaged the reappropriation of public spaces, thus engaging the civil society in an organic dialogue with art and bringing it into direct contact with the problems the cultural sector —the primary victim of the successive lockdowns— is currently facing. From the flash mobs at Dionysiou Areopagitou street, to the 'protest ballet' recently performed by dance students outside the Greek Ministry of Culture, it is clear that artists have managed to express themselves politically through a plurality of actions, but also invent new ways of gaining visibility and of communicating with the public. Crucial also were the unprecedented participation rates recorded during artist union general assembly meetings in the past year, whether these were held online or live while adhering to Covid-19 health protocols. Finally, another important development is that artists chose to support wider social issues by actively and meaningfully participating in actions related to democratic rights, standing in solidarity with doctors and healthcare workers and taking part in general strikes, thus lining up with everyone affected by the pandemic and engaging with all kinds of problems faced by all members of society.

It is hard to predict with any degree of certainty what the future holds in store for culture, but what is certain is that we rallied together and aligned ourselves with our colleagues and with the people around us. The pandemic caught us at a state when we had 'nothing to lose but our chains'. Armed, then, with our determination to act collectively and promote mutual support, the days after the pandemic will find us fighting for our rights, creating but also standing by each other and all those in need. Because art needs a crowd, and we are thousands.

**Katerina Foti is a lawyer, Legal Consultant of SEHOHO (Union of Workers in the Dance Industry), dancer and choreographer.*

1. parallel event organized near the Acropolis by the Support Art Workers group during the first artist union rally on 7/5/2020, following the end of the first lockdown
2. As Marx and Engels wrote: 'Proletarians of the world unite! You have nothing to lose but your chains' (Engels, Friedrich, and Karl Marx. 2015. *The Communist Manifesto*. Penguin Great Ideas. London, England: Penguin Classics).

Τάσος

UNHAPPY MONUMENTS

σε επιμέλεια του Χριστόφορου Μαρίνου / curated by Christoforos Marinos

Ο Οργανισμός Πολιτισμού, Αθλητισμού και Νεολαίας του Δήμου Αθηναίων (ΟΠΑΝΔΑ) και η ARTWORKS, με δωρεά του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ), συνδιοργάνωσαν την υπαίθρια ομαδική έκθεση Unhappy Monuments σε επιμέλεια του Χριστόφορου Μαρίνου.

14 από τους εικαστικούς καλλιτέχνες που βράβευσε η ARTWORKS στο πλαίσιο του 2ου Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) παρουσίασαν έργα τους στην έκθεση *Unhappy Monuments*. Αντλώντας έμπνευση από το Δυστυχισμένο Ready-made (1919) του εικονοκλάστη Marcel Duchamp, ο επιμελητής της έκθεσης ζήτησε από τους καλλιτέχνες να επεξεργαστούν την έννοια του αντι-μνημείου. Σε αντίθεση με τη μονιμότητα, τη μνημειακότητα και την ευλάβεια που χαρακτηρίζουν τα μνημεία, το αντι-μνημείο είναι εφήμερο, εύθραυστο, δεν διεκδικεί απαραίτητα την προσοχή του θεατή, ενώ συχνά προϋποθέτει και τη συμμετοχή του. Τα έργα που πρότειναν οι καλλιτέχνες συνομίλησαν με την αισθητική ταυτότητα και τον χαρακτήρα του πάρκου, το οποίο αποτελεί έναν αγαπημένο χώρο ανάπαυσης και ψυχαγωγίας για πολλούς Αθηναίους. Βασική επιδίωξη της έκθεσης *Unhappy Monuments* ήταν η απρόσμενη συνάντηση με κάποια ασυνήθιστα μνημεία και η αίσθηση της τυχαίας ανακάλυψης στη διάρκεια μιας ανέμελης βόλτας.

Συμμετείχαν οι καλλιτέχνες: Παναγιώτης Βορριάς, Θεόδωρος Γιαννάκης, Απόλλωνας Γλύκας, Αναστασία Δούκα, Σπύρος Κοκκώνης, Κατερίνα Κομιανού, Καρολίνα Κρασούλη, Κωνσταντίνος Κωτσής, Βιργινία Μαστρογιαννάκη, Αγγελική Μπόζου, Μαργαρίτα Μποφιλίου, Μαρία Νικηφοράκη, Μαρίνα Παπαδάκη, Μαρία Τσάγκαρη

Επιμέλεια έκθεσης: Χριστόφορος Μαρίνος, ιστορικός τέχνης, επιμελητής εικαστικών εκθέσεων και δράσεων του ΟΠΑΝΔΑ
Συνδιοργάνωση: ΟΠΑΝΔΑ και ARTWORKS
Ιδρυτικός Δωρητής της ARTWORKS & Δωρητής της έκθεσης: Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ)
Διάρκεια έκθεσης: 10-20 Οκτωβρίου 2020 Πάρκο Ελευθερίας
Φωτογραφίες έκθεσης: Νίκος Αλεξόπουλος

The Organization of Culture, Sports and Youth of the Municipality of Athens (OPANDA) and ARTWORKS co-organized the open-air group exhibition *Unhappy Monuments* curated by Christoforos Marinos, with the support of the Stavros Niarchos Foundation (SNF).

The exhibition *Unhappy Monuments* featured 14 of the visual artists awarded with the Stavros Niarchos Foundation (SNF) Artist Fellowship Program 2019 by ARTWORKS. Inspired by Marcel Duchamp's Unhappy Ready-made (1919), the exhibition curator asked the participating artists to contemplate the notion of the anti-monument. Contrary to the permanent, monumental and venerable characteristics of monuments, the anti-monument is temporary, fragile; it does not seek to capture the viewer's attention, while often requiring the viewer's participation. The artworks created by the artists specifically for this exhibition, conversed with the aesthetic identity and character of the Eleftherias Park, which is a popular leisure spot for Athenians. The exhibition Unhappy Monuments primarily aimed to bring into view unusual monuments, allowing them to be discovered by the audience during their leisurely walks in the Park.

Participating artists: Panagiotis Vorrias, Theodoros Giannakis, Apollonas Glykas, Anastasia Douka, Spiros Kokkonis, Katerina Komianou, Karolina Krasouli, Konstantinos Kotsis, Virginia Mastrogiannaki, Aggeliki Bozou, Margarita Bofiliou, Maria Nikiforaki, Marina Papadaki, Maria Tsagkari

Curated by: Christoforos Marinos, Art historian, OPANDA curator of art exhibitions and events
Organised by: OPANDA & ARTWORKS
ARTWORKS Founding Donor & Exhibition Donor: Stavros Niarchos Foundation (SNF)
Duration: 10-20 October
Eleftherias Park
Photographer: Nikos Alexopoulos

Συνεργασίες της ARTWORKS με προγράμματα φιλοξενίας καλλιτεχνών

ARTWORKS' partnerships with residency programs

Μια από τις βασικές συνεργασίες που εγκαινίασε η ARTWORKS στον πρώτο χρόνο λειτουργίας της είναι αυτή με διεθνή προγράμματα φιλοξενίας καλλιτεχνών. Σε αυτά ορισμένοι από τους συμμετέχοντες έχουν την ευκαιρία να συναντηθούν με επαγγελματίες από την κοινότητα της τέχνης διεθνώς, σε ένα διαφορετικό περιβάλλον από αυτό της καθημερινότητάς τους και να γίνουν μέρος ενός διεθνούς δικτύου προγραμμάτων φιλοξενίας, όπου μέχρι πρότινος ίσως να μην είχαν πρόσβαση και θεσμική υποστήριξη.

Στο δίκτυο των συνεργατών -εκτός από το International Studio & Curatorial Program (ISCP) και το Delfina Foundation- προστέθηκε ο οργανισμός SAHA Association με έδρα την Κωνσταντινούπολη. Στο πρόγραμμα της SAHA εντάχθηκε το καλοκαίρι του 2019 η φιλοξενία επιμελητών που υποστηρίζει την έρευνά τους και οι οποίοι επιλέγονται από το εξωτερικό με στόχο την αλληλεπίδρασή τους με την καλλιτεχνική σκηνή της Κωνσταντινούπολης και τους φιλοξενούμενους καλλιτέχνες του SAHA Studio.

Για την πρώτη χρονιά της συνεργασίας της ARTWORKS με τη SAHA επιλέχθηκε η επιμελήτρια Εύα Βασλαματζή για την περίοδο Μαΐου-Ιουνίου 2021. Εκεί, είχε τη δυνατότητα μέσα από ένα εντατικό πρόγραμμα επισκέψεων σε χώρους τέχνης και εργαστήρια καλλιτεχνών να εξελίξει την ερευνητική και επιμελητική της πρακτική. Αποτέλεσμα της συμμετοχής της στο πρόγραμμα φιλοξενίας αποτέλεσε η έκθεση *I heard it from the valleys* (1 Οκτωβρίου - 7 Νοεμβρίου 2021) που υλοποιήθηκε στο Haus N στην Αθήνα με τη συμμετοχή τόσο Ελλήνων, όσο και Τούρκων καλλιτεχνών.

Από τον 2ο κύκλο του Προγράμματος Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) επιλέχθηκαν επίσης οι εικαστικοί Καρολίνα Κρασούλη και Δήμητρα Κονδυλάτου, για να συμμετάσχουν στο πρόγραμμα φιλοξενίας του Delfina Foundation (Λονδίνο) και του ISCP (Νέα Υόρκη) αντίστοιχα στη διάρκεια του 2022.

Το Delfina Foundation ιδρύθηκε το 2007 και βρίσκεται στο κέντρο του Λονδίνου. Είναι ένας από τους σημαντικότερους θεσμούς στη φιλοξενία επαγγελματιών της τέχνης. Το Delfina Foundation δίνει ευκαιρίες σε εικαστικούς, επιμελητές και συγγραφείς να αναπτύξουν τη δουλειά τους και να αποκτήσουν χώρο και χρόνο για έρευνα σε συγκεκριμένες θεματικές ενότητες. Το International Studio & Curatorial Program (ISCP) ιδρύθηκε το 1994 και στεγάζεται σε ένα παλιό εργοστάσιο στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης. Με 35 στούντιο για καλλιτέχνες και 2 εκθεσιακούς χώρους, έχει φιλοξενήσει μέχρι σήμερα 1350 καλλιτέχνες και επιμελητές από 80 χώρες.

Collaborations with artist residency programs were among the very first synergies ARTWORKS sought to develop during its first year of operation. Through these programs, some of our Fellows are given the chance to connect with professionals active in the international art community; work in an entirely different environment; and become part of an international network of residency schemes to which they perhaps previously lacked access due to insufficient institutional support.

SAHA Association, the Istanbul-based organisation came to be added to our network of collaborators, which already included the International Studio & Curatorial Program (ISCP) and the Delfina Foundation. As part of the SAHA program held in the summer of 2019, a group of curators selected from all over the world were invited to pursue their research, with a view to interacting with the Istanbul art scene and the SAHA Studio resident artists.

For the inaugural collaboration between ARTWORKS and SAHA, the curator Eva Vaslamatzi was selected to participate in the SAHA Studio program for the period May-June 2021. Following an intensive schedule of visits to art spaces and artist studios, Eva had the opportunity to develop her research and curatorial practice. Eva's participation in the program culminated in the exhibition *I heard it from the valleys*, hosted at Haus N gallery in Athens (1 October–7 November 2021), which showcases works of both Greek and Turkish artists.

From the 2nd cycle of the Stavros Niarchos Foundation (SNF) Artist Fellowship Program the artists Karolina Krasouli and Dimitra Kondylatou were also selected to be hosted at the Delfina Foundation (London) and the ISCP (New York) in 2022 respectively. The Delfina Foundation was founded in 2007 and is located in central London. It is one of the most important institutions hosting residency programs for art professionals. The Delfina Foundation seeks to give visual artists, curators and writers the opportunity to develop their work by providing them with the time and space required to pursue research on specific thematic areas.

ΔΡΑΣΕΙΣ

ENCOUNTERS

27/09 → επίσκεψη στο χώρο τέχνης Intermission και στη γκαλερί Rodeo στον Πειραιά
24/10 → συνάντηση γνωριμίας με τους συμμετέχοντες στο πρόγραμμα φιλοξενίας ARCAthens και στο μη κερδοσκοπικό πολιτιστικό οργανισμό Atopos CVC
25/10 → συνάντηση με την εικαστικό Αθηνά Ιωάννου στον ανεξάρτητο, μη κερδοσκοπικό χώρο τέχνης ARCH Athens
07/11 → επίσκεψη στο εργαστήριο του Αλέξανδρου Τζάννη
07/11 → παρουσίαση στο Μουσείο Μπενάκη του έργου του Θεόδωρου Γιαννάκη, της Ζωής Γαϊτανίδου, της Αναστασίας Δούκα και της Βιργινίας Μαστρογιαννάκη
13/11 → επίσκεψη στο εργαστήριο της Καρολίνας Κρασούλη
22/11 → επίσκεψη στο Stoa Fexi project space και παρουσίαση της δουλειάς της Αναστασίας Διαβαστή
25/11 → επίσκεψη στο εργαστήριο της Κατερίνας Κομιανού
29/11 → επίσκεψη στα ινστιτούτα σύγχρονης τέχνης Radio Athènes και State of Concept
11/12 → επίσκεψη στο μη κερδοσκοπικό χώρο τέχνης και πρωτοβουλία του locus Athens, Tavros
13/12 → επίσκεψη στο εργαστήριο της Βέρας Χοτζόγλου
14/12 → επίσκεψη στο εργαστήριο της Μαρίας Τσάγκαρη
17/12 → επίσκεψη στο artist-run space Zoetrope Athens και παρουσίαση του έργου του Γιώργου Γιατρομανωλάκη
18/12 → επίσκεψη στο εργαστήριο της Αναστασίας Παύλου
04/12 → εργαστήριο με θέμα την πνευματική ιδιοκτησία και τα δικαιώματα των καλλιτεχνών από τη Δρ. Μαρίνα Μαρκέλλου στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών
13/12 → διάλεξη/περφόρμανς της Δρ. Στεριανής Τσιντζιλώνη για τους Fellows από το πεδίο του χορού
19/12 → ομιλία του επιμελητή Alessandro Castiglioni, senior co-curator της Μπιενάλε Νέων Καλλιτεχνών Mediterranea 19 στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών και συναντήσεις με Fellows του πεδίου των εικαστικών στα γραφεία της ARTWORKS
09/01 → επίσκεψη στο εργαστήριο της Μυρτώς Χρήστου
13/01 → επίσκεψη στο εργαστήριο της Sasha Streshna και της Αλεξίας Καραβέλα
13/01 → επίσκεψη στο σπίτι και στο εργαστήριο της εικαστικού και καθηγήτριας Ρένας Παπασπύρου στο πλαίσιο του σεμιναρίου του Χριστόφορου Μαρίνου για τις Fellows του πεδίου της επιμέλειας
17/01 → επίσκεψη στο εργαστήριο της Μαρίνας Παπαδάκη
18/01 → παρουσίαση του έργου της Μαργαρίτας Μποφιλίου και του Θοδωρή Προδρομίδη στο Μουσείο Μπενάκη

20/01 → επίσκεψη στο εργαστήριο του Σπύρου Κοκκώνη και Αντώνη Θεοδωρίδη
21/01 → εργαστήριο για τις σύγχρονες επιμελητικές πρακτικές από την Εβίτα Τσοκάντα, για τις Fellows του πεδίου της επιμέλειας
22/01 → επίσκεψη στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης (ΕΜΣΤ), ξενάγηση και συζήτηση με τον επιμελητή Σταμάτη Σχιζάκη στο πλαίσιο του σεμιναρίου του Χριστόφορου Μαρίνου για τις Fellows του πεδίου της επιμέλειας
24/01 → παρουσίαση του έργου του Άλκη Παπασταθόπουλου, του Κωνσταντίνου Σαμαρά, της Ίριδας Ζιόγκα και του Γιώργου Ζώη στο Ωδείο Αθηνών
27/01 → επίσκεψη στο εργαστήριο της Εριφύλης Βενέρη
27/01 → επίσκεψη στη νέα βιβλιοθήκη της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών και περιήγηση στη συλλογή βιβλίων εικαστικών τεχνών του Χρήστου Ιωακειμίδη στο πλαίσιο του σεμιναρίου του Χριστόφορου Μαρίνου για τις Fellows του πεδίου της επιμέλειας
29/01 → παρουσίαση του έργου της Ρηνιώς Δραγασάκη, του Γιάννη Κορρέ, του Στέργιου Πάσχου και του Κωνσταντίνου Αντωνόπουλου στο Ωδείο Αθηνών
31/01 → παρουσίαση του έργου του Βασίλη Κεκάτου, της Αναστασίας Κρατίδη και της Νικολέτας Λεούση στο Ωδείο Αθηνών
03/02 → επίσκεψη στο σπίτι και στη συλλογή της Έπης Πρωτονοταρίου, ιδρύτριας της γκαλερί Δεσμός στο πλαίσιο του σεμιναρίου του Χριστόφορου Μαρίνου για τις Fellows του πεδίου της επιμέλειας
06/02 → παρουσίαση του έργου της Αγγελικής Μπόζου, της Όλγας Ευαγγελίδου, της Αλεξάνδρας Κουμαντάκη και της Αναστασίας Λάμπρου στο Μουσείο Μπενάκη
07/02 → επίσκεψη στην έκθεση *Υφάνσεις: Ζωγραφική και ταπισερί στην Ελλάδα από το 1960 έως σήμερα* στο Μουσείο Μπενάκη και ξενάγηση από την επιμελήτρια της έκθεσης, Ειρήνη Οράτη
10/02 → επίσκεψη στα κεντρικά γραφεία και στη συλλογή της δικηγορικής εταιρείας Zeya και ξενάγηση από τον συνιδρυτή και συλλέκτη, Γεράσιμο Γιαννόπουλο στο πλαίσιο του σεμιναρίου του Χριστόφορου Μαρίνου για τις Fellows του πεδίου της επιμέλειας
13/02 → ανοιχτή πρόβα χορού από το Δημήτρη Μυτιληναίο
20/02 → ομιλία του επιμελητή Nicola Trezzi, διευθυντή και επιμελητή στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης του Τελ Αβίβ (CCA) στο χώρο του Innovathens στην Τεχνόπολη του Δήμου Αθηναίων
27/02 → εργαστήριο και mentoring του Χριστόφορου Μαρίνου στο γραφείο της ARTWORKS στο πλαίσιο του σεμιναρίου που σχεδίασε για τις Fellows του πεδίου της επιμέλειας
15/05 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Μαρίας Μαυροπούλου και της Ανθής Δαουτάκη

22/05 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Νικόλ Μπαϊρακτάρη και της Δήμητρας Κονδυλάτου
27/05 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου του Κωνσταντίνου Κωτσή
28/05 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου του Παναγιώτη Βορριά
29/05 → διαδικτυακή ομιλία της επιμελήτριας Νάγιας Γιακουμάκη
02/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Βαλίνιας Σβορώνου
03/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Εύας Παπαμαργαρίτη
04/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Εύης Καλογηροπούλου
10/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Μαρίας Βαρελά
11/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Μαρίας Νικηφοράκη
12/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Χριστίνας Δημακογιάννη
14/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου του Απόλλωνα Γλύκα
15/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Μάρθας Πασακοπούλου
16/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου του Δημήτρη Μυτιληναίου
18/06 → διαδικτυακή ομιλία της χορεύτριας και χορογράφου Katie Duck
22/06 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Θεοδώρας Κανέλλη
22/06 → διαδικτυακή ομιλία του σκηνοθέτη Alexander Payne και συζήτηση με τη σκηνοθέτιδα Δάφνη Ματζιαράκη
25/06 → ομιλία της εικαστικού Γεωργίας Σαγρή στο χώρο του Tavros
29/06 → διαδικτυακή ομιλία του χορευτή και χορογράφου Michelle Rizzo
01/07 → διαδικτυακή ομιλία της επιμελήτριας Χάριτος Κανελλοπούλου
03/07 → διαδικτυακή στρογγυλή τράπεζα με τις Fellows από το πεδίο της επιμέλειας, Εύα Βασλαματζή Δανάη Γιαννόγλου, Χριστίνα Πετκοπούλου, Μάρη Σπανουδάκη, Μάγια Τούντα
06/07 → εργαστήριο σεναρίου από τον Τίμωνα Κουλμάση με τους Fellows του πεδίου κινούμενης εικόνας στο γραφείο της ARTWORKS
06/07 → διαδικτυακή παρουσίαση του έργου της Ελένης Ξυνογαλά
07/07 → εργαστήριο σεναρίου από τον Τίμωνα Κουλμάση με τους Fellows του πεδίου κινούμενης εικόνας στο γραφείο της ARTWORKS
07/07 → ιδιωτική προβολή των έργων των Uriel Orlow, Tuan Andrew Nguyen και της ομάδας The Propeller Group στο χώρο του ινστιτούτου σύγχρονης τέχνης State of Concept με εισαγωγή από τη διευθύντρια και επιμελήτρια του, Ηλιάνα Φωκιανάκη
08/07 → εργαστήριο σεναρίου από τον Τίμωνα Κουλμάση με τους Fellows του πεδίου κινούμενης εικόνας στο γραφείο της ARTWORKS

27/09 → visit at the Intermission space and Rodeo Gallery in Piraeus
24/10 → meet with ARCAthens residents at Atopos CVC, non-profit cultural organization
25/10 → meet with artist Athina Ioannou at ARCH Athens, independent, non-profit arts organization
07/11 → studio visit Alexandros Tzannis
07/11 → presentation of Theodoros Giannakis, Zoi Gaitanidou, Anastasia Douka and Virginia Mastrogiannaki at the Benaki Museum
13/11 → studio visit Karolina Krasouli
22/11 → visit at Stoa Fexi project space and presentation of the work of Anastasia Diavasti
25/11 → studio visit Katerina Komianou
29/11 → visit at Radio Athènes, institute for the advancement of contemporary visual culture, and State of Concept, non-profit contemporary art institution
11/12 → visit at Tavros, non-profit space of locus Athens team
13/12 → studio visit Vera Chotzoglou
14/12 → studio visit Maria Tsagkari
17/12 → visit at Zoetrope Athens, artist-run space and presentation of the work of Yorgos Yatromanolakis
18/12 → studio visit Anastasia Pavlou
04/12 → intellectual property and artists' rights workshop by Dr. Marina Markellou at the Athens School of Fine Arts
13/12 → lecture performance for the dance Fellows by Dr. Steriani Tsintziloni
19/12 → curator's talk by Alessandro Castiglioni, senior co-curator of the Mediterranea 19 Young Artists Biennale at the Athens School of Fine Arts and portfolio reviews of the visual art Fellows at the ARTWORKS' offices
09/01 → studio visit Myrto Christou
13/01 → studio visit Sasha Streshna and Alexia Karavela
13/01 → visit at the house and studio of Rena Papaspyrou, artist and professor as part of the group visits curated and organized by Christoforos Marinos for the curatorial Fellows
17/01 → studio visit Marina Papadaki
18/01 → presentation of Margarita Bofiliou and Theo Prodromidis at the Benaki Museum
20/01 → studio visit Spiros Kokkonis, Antonis Theodoridis
21/01 → workshop on contemporary curatorial practices by Evita Tsokanta for the curatorial Fellows

22/01 → visit at the National Museum of Contemporary Art (EMST) and guided tour by Stamatis Schizakis, EMST curator, as part of the group visits curated and organized by Christoforos Marinos for the curatorial Fellows
24/01 → presentation by Alkis Papastathopoulos, Konstantinos Samaras, Irida Zhonga, Yorgos Zois at the Athens Conservatoire
27/01 → studio visit Eriphyli Veneri
27/01 → visit the Athens School of Fine Arts new library and the art book collection of art historian, Christos Ioakeimidis, as part of the group visits curated and organized by Christoforos Marinos for the curatorial Fellows
29/01 → presentation by Rinio Dragasaki, Yannis Korres, Stergios Paschos, Konstantinos Antonopoulos at the Athens Conservatoire
31/01 → presentation by Vasilis Kekatos, Anastasia Kratidi, Nikoleta Leousi at the Athens Conservatoire
03/02 → visit at the house and the collection of Epi Protonotariou, founder of Desmos Gallery, as part of the group visits curated and organized by Christoforos Marinos for the curatorial Fellows
06/02 → presentation of Aggeliki Bozou, Olga Evangelidou, Alexandra Koumantaki, Anastasia Lamprou at the Benaki Museum
07/02 → visit at the Benaki Museum and the group show *Weavings: Painting and Tapestry in Greece from 1960 to the present* and tour by curator, Irini Orati
10/02 → guided tour at Zeya Law Firm headquarters by the co-founder and art collector, Yerassimos Yannopoulos, as part of the group visits curated and organized by Christoforos Marinos for the curatorial Fellows
13/02 → open dance rehearsal by Dimitris Mytilinaios
20/02 → curator’s talk by Nicola Trezzi, director and chief curator at the Center for Contemporary Art in Tel Aviv at the space of Innovathens, Technopolis-Municipality of Athens
27/02 → mentoring workshop led by Christoforos Marinos for the curatorial Fellows at ARTWORKS' office
15/05 → online presentation by Maria Mavropoulou and Anthie Daoutaki
22/05 → online presentation by Nicole Bairaktari and Dimitra Kondylatou
27/05 → online presentation by Konstantinos Kotsis
28/05 → online presentation by Panagiotis Vorrias
29/05 → online curator’s talk by Nayia Yiakoumaki
02/06 → online presentation by Valinia Svoronou
03/06 → online presentation by Eva Papamargariti
04/06 → online presentation by Evi Kalogiropoulou
10/06 → online presentation by Maria Varela
11/06 → online presentation by Maria Nikiforaki
12/06 → online presentation by Christina Dimakogianni
14/06 → online presentation by Apollonas Glykas
15/06 → online presentation by Martha Pasakopoulou
16/06 → online presentation by Dimitris Mytilinaios
18/06 → online artist’s talk by Katie Duck, dancer and choreographer
22/06 → online presentation by Theodora Kanelli
22/06 → online director’s talk: Alexander Payne in conversation with Daphne Matziaraki, director and cinematographer
25/06 → artist’s talk: Georgia Sagri at Tavros non-profit space
29/06 → online artist’s talk by Michelle Rizzo, dancer and choreographer
01/07 → online curator’s talk by Charis Kanellopoulou
03/07 → online round table with the curatorial Fellows Danai Giannoglou, Christina Petkopoulou, Mare Spanoudaki, Maya Tounta, Eva Vaslamatzi
06/07 → script lab for the moving image Fellows by Timon Koulmasis at ARTWORKS' office
06/07 → online presentation by Eleni Xynogala
07/07 → script lab for the moving image Fellows by Timon Koulmasis at ARTWORKS' office
07/07 → private screening of the films of Uriel Orlow, Tuan Andrew Nguyen & The Propeller Group at the State of Concept, non-profit contemporary art institution with an introduction by its curator and director, Iliana Fokianaki
08/07 → script lab for the moving image Fellows by Timon Koulmasis at ARTWORKS' office

SERENADE TO SPECTACLE, 2006

ARTWORKS
5=5
LIFTECH
LIFTECH

Sharif Waked: Balagan

evikalogiropoul
margaritabofiliou
Alexia Karavela
-Just like that?
Yes with fresh air.
SLEEP
evikalogiropoulou
Katieduck Magpie

Olga Evangelidou
ARTWORKS
danai giannoglou
theodora kanelli
Xaviera Kouvara
KONSTANTINOS KOT...
Katerina Komianou
Maria Tsagkari
elenixynogala
htmylh
Maria Varela
Karolina's iPhone
Olga Evangelidou
ARTWORKS
Xaviera Kouvara
KONSTANTINOS K...
danai giannoglou
theodora kanelli
Maria Tsagkari
Olga Evangelidou
Maria Varela
elenixynogala
Yorgos
Alexis Fidetzis
Marily
panagiotis vorrias
Katerina Komianou
Dimitra Nikolou
1/2

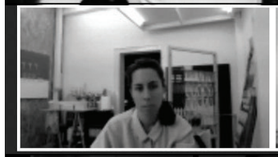
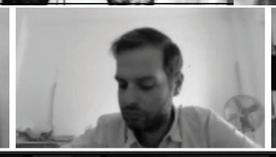
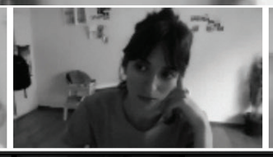
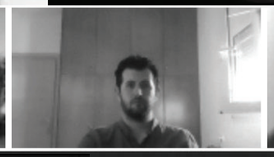

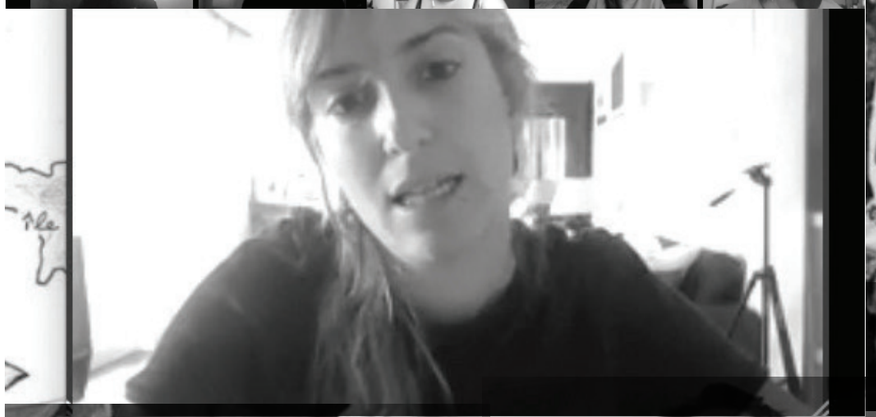

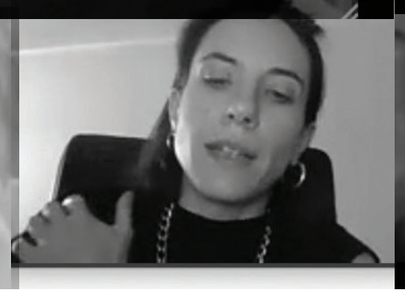
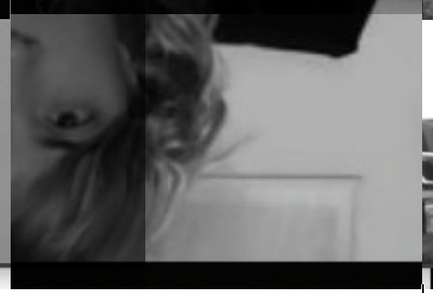

KONSTANTINOS KOT...
Katerina Komianou
Maria Tsagkari
Olga Evangelido
elenixynogala
Karolina's iPhone
Olga Evangelidou

KONSTANTINOS KOTSIS

Nicole Bairaktari

We can see you now.

ISBN 978-618-86921-1-4